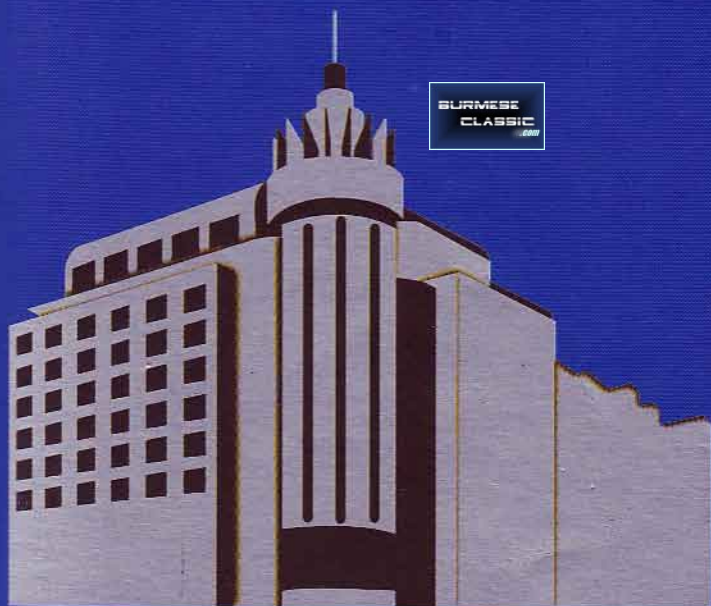

မိုးဝါရ
ရင်စည်းမခြားကျောင်းတော်

ရင်စည်းမပြားကျောင်းတော်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအောင်စိုး (ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ)
အမှတ်(၁၈၂)၊ (၃၁)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
အတွင်းနှင့်အုပ်ပုံနှိပ်သူ	- ဦးကျော်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
ကွန်ပျူတာစာမီ	- ပြည့်စုံ
အတွင်းဖလှယ်	- ကိုပေါက်
အုပ်ပုံနံပါတ်	- ရဲလေး
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃၊ ဇူလိုင် ။
အုပ်စု / တန်းဖိုး	- ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ်
ပြန်ချိန်	- ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ
အမှတ် ၁၈၂(B)၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉၇၃၁၂၆၃၅၈

၀၉၅ .ဆု

မိုးစက်ဝိုင်း

ရင်စည်းမပြားကျောင်းတော် / မိုးစက်ဝိုင်း ။ - ရန်ကုန်၊
ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ၊ ၂၀၁၃ ။
၁၅၀ - စာ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီ
(၁) ရင်စည်းမပြားကျောင်းတော်

မိုးဝါဒ

BURMESE
CLASSIC

ရင်စည်းမခြားကျောင်းတော်

အသိပေးစာ

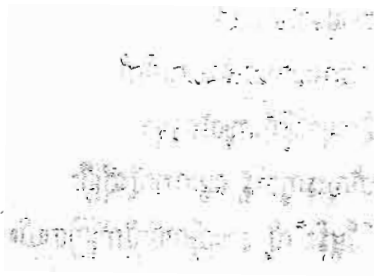
=====

ကျွန်တော်သည် Online နည်းပညာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာကောင်းမှ မဟုတ်ပါ။ ဝတ္ထုသဘောအရ ထိုနည်းပညာကို အနည်းငယ်ချဉ်းကပ်၍ ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နည်းပညာနှင့်ပတ်သက်၍ အမှားအယွင်းနှင့် လိုအပ်ချက်ရှိပါက ကျွန်တော်၏အားနည်းချက်သာ ဖြစ်ပါကြောင်း ...။

ကျွန်တော်
မိုးစက်ဝိုင်း

ဘာမှမသိသေးတဲ့
ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို
မိုးမှောင်ကြိုးကျတဲ့နေ့မှာ
ဘီလူးနုကွတ်နဲ့ မွေးလာလို့ဆိုပြီး
“ဒီမွန်း”လို့ နာမည်တပ်လိုက်ကြတယ်။

နိဒါန်း

မြို့တော်အစွန်းရှိ မတ်စောက်သော တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ဆောင်းဦးပေါက် ညနေဆည်းဆာက ဖန့်ဖန့်လေး ပြန်ဖြာကျနေသည်။ ထိုတောင်ကုန်း၏အစွန်းမှ တစ်ဖက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် မြူဝတ်မြူနီး များကြားမှ မြို့သစ်၏လျှပ်စစ်မီးရောင်များကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်က မတ်စောက်သောကုန်းဆင်းအတိုင်း ဆက်သွားလျှင်တော့ မိုင်ဝက်ခန့်တွင် လက်ရှိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လျက်ရှိသော မြို့တော်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်သည်။

မြို့ထဲရှိ ဘုရားကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းထိုးသံသဲ့သဲ့က လေစီးနှင့် အတူ လွင့်ပျံ့လာသည်။ နေ့တာတိုသော ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီကြောင့်လား မသိ။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ခပ်ပျံ့ပျံ့လင်းနေသော ဆည်းဆာကို အမှောင်ရိပ်က ပိတ်ပေးလိုက်၏။

ထိုစဉ် ...

တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ကားတစ်စီး မောင်းနှင်၍တက်လာသည်။ လူသူပြတ်သော တောင်ကုန်းလေးထက်သို့ရောက်တော့ ကားထဲမှ လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာကြ၏။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိမည်ဟု ထင်ရသော ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် လက်ချင်း တင်းတင်းတွဲ၍ တောင်ကုန်းလေးထက်ရှိ ပြန့်ပြူးသောနေရာဆီသို့သွားကာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ဦးသား တွဲရပ်ကိုင်ထားသော လက်တွေကိုတော့ မဖြုတ်ကြသေး။ အမှောင်ကောင်းကင်ထက်၌ တစ်ခြမ်းပဲ့လကလေးပင် ခပ်ပျ့ပျ လင်းလာလေပြီ။

လမ်း၏အလင်းရိပ်က သူတို့နှစ်ဦး၏မျက်နှာပေါ်သို့ ခပ်ရေးရေး ကျလာ၏။ ကောင်းကင်ဆီသို့ ငေးရီရင်း နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူသက်ပြင်းချ လိုက်ကြသည်။

ပြီး... ကောင်လေးက အရင် မသဲမကျွဲမြင်နေရသော ကောင်မလေး၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ...

“ကိုယ်တော့ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ဒီကျောင်းမှာ ဆက်မနေချင်တော့ဘူးဟန်နီရာ၊ ကိုယ်တို့ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်”

ကောင်မလေးဆီမှ ပင့်သက်နှိုက်သံကို အရင်ကြားရသည်။ ပြီး...

“တကယ်တော့ ကိုရော ဟန်နီပါ ဖြစ်ချင်တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုစီအတွက် ဒီကျောင်းကို ရောက်ခဲ့ကြတာပဲမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ကျောင်းအုပ်ကြီး လူးကပ်(စ်)ရဲ့စည်းကမ်းတွေကိုလည်း လိုက်နာပါ့မယ်၊ ဒီကျောင်း

မှာလည်း စာချုပ်ပြည့်အောင် တက်ပါ့မယ်လို့ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြတာလေ”

“အဲဒီတုန်းကတော့ ဟန်နီရာ... ဒီကျောင်းကို တက်ခွင့်ရတာကိုက ဘဝအတွက် အာမခံချက်ပြည့်စုံတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာကိုး၊ လူတိုင်းတက်ခွင့်မရတဲ့ ကျောင်းက ကိုယ့်ကိုခေါ်တာကိုလည်း ဂုဏ်ယူမိခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဟန်နီနဲ့လည်း မတွေ့သေးတော့ ခုလို တွေ့ဖြစ်လာမယ်လို့ မထင်ထားခဲ့တာ”

“ဟန်နီလည်း ကိုယ့်လိုပါပဲ၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးနီးပါး အချစ်ဆိုတာကို ဘာမှန်းမသိဘဲ ဒီကွန်ပျူတာပရိုဂရမ်တွေ၊ ဆော့ဝဲလ်တွေ ရေးဖို့ပဲ စိတ်ကို နှစ်ထားခဲ့တာလေ၊ ဒီကျောင်းက ခေါ်စာရတော့ အရမ်းကို ဖျော်ခဲ့တာ၊ ခုလို စိတ်ညစ်ရမယ်လို့ ထင်မထားဘူး”

ကောင်မလေးစကားအဆုံးမှာ ကောင်လေးက ...

“လူးကပ်(စ်)ရဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေထဲမှာ ကျောင်းသားတိုင်းဟာ ကိုယ်ရေးနေတဲ့ ပရိုဂရမ်တွေ၊ ဆော့ဝဲလ်တွေအတွက် လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ကိုယ်စီရှိကြမယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ ဒီကျောင်းမှာရှိတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေဟာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတချို့ကလွဲပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖတ်သက်မှု လုံးဝမရှိတော့လို့ စည်းကမ်းထုတ်ထားတာမဟုတ်လား၊ အဲဒါကတော့ ပိုတယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်ကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟန်နီတို့က သူ့စည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်နာပါ့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တာကိုး၊ ဟန်နီတို့ ဒီလိုချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး ချိန်းတွေ့နေတာကလူးကပ်(စ်) သိသွားရင် ကျောင်းကထုတ်ခံရမယ်အပြင် ပြန်လေ့လာရမယ့် ငွေကြေးကလည်း နည်းမှာမဟုတ်ဘူး”

စကားအဆုံးမှာတော့ ကောင်လေးက အရေးကြီးသော ပုံစံဖြင့်-

“ကိုယ် တစ်ခုစဉ်းစားထားတယ် ဟန်နီ”

“ဘာလဲဟင်”

“ကိုယ် အခု ကိုယ့်အခန်းထဲမှာပဲ ဆော့ဝဲလ်တစ်ခု ခိုးပြီးရေးနေတယ်။ အဲဒီဆော့ဝဲလ်ပြီးရင် အပြင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ရောင်းဖို့လည်း တိတ်တိတ်ကလေး ကမ်းလှမ်းထားတယ်။ အဲဒါသာ ရောင်းလို့ရရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး လူးကပ်(စ်)ကို ငွေပြန်လျော်နိုင်တဲ့အပြင် ဘဝတစ်ခုပါ ထူထောင်လို့ရနိုင်တယ်”

ကောင်လေးစကားကြောင့် ကောင်မလေးက အနည်းငယ်တုန်လှုပ်သွားဟန်ဖြင့်...

“ဖြစ်... ဖြစ်ပါ့မလား ကိုရယ်၊ လူးကပ်(စ်)က လက်တံရှည်တယ်နော်၊ ပြီးတော့ သူ့ကျောင်းမှာတက်ခွင့်ရတဲ့အတွက် သူက အခန်းပေးထားတယ်၊ လစာပေးတယ်၊ တစ်ပတ်ကိုတစ်ရက် အပြင်ထွက်ခွင့်ပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟန်နီတို့ ကိုတို့ရေသမျှ ပရိုဂရမ်တွေ ဆော့ဝဲလ်တွေဟာ သူ့အပိုင်ပိုင်ဖြစ်ရမယ်လို့ စည်းကမ်းထုတ်ထားတယ်နော်၊ တော်ကြာ ကို ခိုးလုပ်နေတာ လူးကပ်(စ်) သိသွားမှဖြင့်”

“မသိနိုင်ပါဘူး ဟန်နီရ၊ ကိုက ကိုယ်ရေးပြီးသလောက်ကို ဒီစတစ်လေးထဲမှာသိမ်းပြီး ကိုယ်နဲ့မကွာ ထားထားတာ၊ ကိုယ့်လက်ပံတော့ စစ်ကြည့်ရင်တောင် ဘာမှ သူမသိနိုင်ဘူး”

ပြောရင်းပင် ကောင်လေးက လည်ပင်းကြိုးနှင့်ဆွဲထားသော မင်မိုရီစတစ်ကလေးကို အသာထုတ်ပြလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက ကောင်လေး၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ ရင်ဘတ်နှင့် မျက်နှာအပ်ရင်း...

“ကိုအစီအစဉ်အတိုင်း အဆင်ပြေရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ တုရယ်၊ ဟန်နီတို့တတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ အပြင်ကုမ္ပဏီတွေမှာ အလုပ်လုပ်လို့ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သတိတော့ထားနော် ... တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဆော့ဝဲလ်တစ်ခု သူ့ကိုမအပ်ဘဲ အပြင်ရောင်းစားမယ်ဆိုတာကို လူးကပ်(စ်)သိရင် မလွယ်ဘူး ဟန်နီတော့ ကြောက်တယ်”

“ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူး ဟန်နီ၊ တကယ်တော့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် အဲဒီ လူးကပ်(စ်)ဆိုတဲ့ လူကြီးက ဆော့ဝဲလ်ပရိုဂရမ်တွေ၊ ဂိမ်းတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လုပ်ငန်းကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ချုပ်နေတာ အသိသာကြီးပဲ၊ ဟန်နီပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ... သူက ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းဖွင့်ထားတယ်၊ လူတိုင်းတက်လို့မရဘဲ အလားအလာရှိတဲ့ လူငယ်တွေကိုပဲ ကျောင်းအိမ်ကျောင်းစားတက်ဖို့ ခေါ်တယ်၊ ကျောင်းမှာ တချို့ပညာရပ်တွေကို သင်ပေးတယ်၊ လစာပေးထားတယ်၊ ကားပေးထားတယ်၊ အပြင်ပန်းကြည့်ရင်တော့ သူ့ကျောင်းမှာ တက်ခွင့်ရတာဟာ ပြည့်စုံပြီလို့တော့ ထင်ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပရိုဂရမ်တွေ၊ ဆော့ဝဲလ်တွေ၊ ဂိမ်းတွေကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြိုးစားတီထွင်ပြီး ရေးနေရတယ်၊ ပြီးရင် ကိုယ်ရေးတာကို ကိုယ် တရားဝင် ပိုင်လို့လား သူ့နာမည်နဲ့ပဲ မှတ်ပုံတင်ထားပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ရောင်းစားနေတာ၊ တကယ်တော့ ကိုယ်တို့ဆီက ပညာတွေ၊ လုပ်အား၊ စွမ်းအားတွေကို သူ အမြဲထုတ်နေတာပဲ၊ ကိုယ်တို့ဟာ ပညာတတ် ငွေဝယ်ကျွန်လို ဖြစ်နေပြီ၊ ဟန်နီ အဲဒါကို ကိုယ် ခံပြင်းတာ၊ နောက်တစ်ချက်က ဒီကျောင်းဟာ စက်မှုပစ္စည်း

တွေ ပြည့်စုံကောင်းမွန်သလောက် ဒီကျောင်းထဲမှာ နွေးထွေးမှုမရှိဘူး၊ လူတိုင်းဟာ လျှို့ဝှက်ကိုယ်စီကို ရင်မှာပိုက်ပြီး သူစိမ်းပြင်ပြင် နေနေကြတယ်။ အဲဒါ ဒီကျောင်းရဲ့ ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုပဲ”

“ဪ ကိုရယ် ... လူးကပ်(စ်)ကလည်း အဲဒီလိုတွေဖြစ်အောင် စနစ်တကျ စီစဉ်ထားတာကို”

ခံပြင်းဒေါသထွက်နေသော ကောင်လေးကို ကောင်မလေးက ပြေလည်ရာပြေလည်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ကောင်လေးလည်း စိတ်လျော့ကာ လေပူကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကဲပါ ဟန်နီရယ် ... ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဆော့ဝဲလ်ကို အမြန်ဆုံး ပြီးအောင် ရေးမှာပါ။ ဟန်နီနဲ့ အတူတူ ခဏရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောချင်တော့ဘူး။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်လေးမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ နေရအောင်နော်၊ တော်ကြာ ဆယ်နာရီမထိုးခင် ကျောင်းဝင်းထဲ ပြန်ဝင်ရမှာ မဟုတ်လား”

“အင်း”

ကောင်မလေးက ခပ်တိုးတိုးလေးဆိုရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကောင်လေးက ကောင်မလေး၏မျက်နှာလေးကို လက်နှင့်အသာ ဆွဲမော့စေလိုက်ရင်း လရိပ်နွေးနွေးအောက်မှာ အနမ်းငြို့လိုက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်သား အချစ်ဟူသောခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်နွေးနွေး စီးပျောနေလိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ် ...

သူတို့နှစ်ဦး၏မလှမ်းမကမ်းမှ ခြေသံလုံလုံဖြင့် ထထွက်သွားသည့်

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူနှစ်ယောက်ကိုမူ ချစ်သူနှစ်ဦး သတိမထားမိစိုက်ကြပါချေ။

အချိန်က တဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်လာသလို ဆောင်းဦး၏ အအေးဓာတ်တလည်း ပို၍ကဲလာလေပြီ။

ကောင်မလေးက အိတ်ကပ်ထဲမှဖုန်းကိုထုတ်ကာ နာရီတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း မောဟိုက်သံလေးဖြင့် ...

“ကို ... ပြန်ကြရအောင်နော်၊ ဆယ်နာရီလည်း ထိုးတော့မယ်၊ ကျောင်းနားရောက်ရင် ဟန်နီတို့က လူခွဲပြီး ဝင်ရဦးမှာ”

“ဟူး”

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်း ကောင်လေးက မညိတ်ချင် ညိတ်ချင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးနစ်ဦးသား ထိုင်နေရာမှ လေးဖင့်စွာ ထကာ ကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

ကောင်လေးက မတ်စောက်သော ကုန်းဆင်းအတိုင်း ကားကို မောင်းချလိုက်သည်။ ကျောင်းထဲပြန်ဝင်ရန် အချိန်ကလည်း သိပ်မလိုတော့သည်မို့ လီဗာနင်းကာ ကားကို အရှိန်မြှင့်လိုက်၏။

ထိုသို့မောင်းလာရင်း လမ်းကွေ့တစ်နေရာရောက်တော့ ကားကွေ့ရန် ဘရိတ်နင်း၍ အရှိန်သတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ...

ကားဘရိတ်သည် ဘယ်လိုမှ အလုပ်မလုပ်တော့သဖြင့် ကောင်လေးလည်း ထိတ်လန့်ကာ ကားကို လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်း တောင်နံရံဆီသို့ မှေးတင်ကာ ပွတ်ဆွဲလိုက်၏။ သို့သော်လည်း အရှိန်က များလှန်းသဖြင့်

ကားလေးသည် တောင်နံရံဘက်အခြမ်းမှ ကန်ထွက်သွားကာ လမ်းတစ်ဖက်
ရှိ ချောက်ထဲသို့ ထိုးဆင်းသွားလေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ သွေးပျက်မတတ်အော်သံသည် တောင်ကုန်းတစ်
ဝိုက်၌ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် လွင့်ပျံ့သွားလေသည်။

ချောက်ထဲသို့ ကားလေးပြုတ်ကျသွားသော ကျိမ်းဆိုသည့်အသံ
ထွက်ပေါ်လာပြီး ခဏအကြာမှာတော့ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်ကာ ထိုပတ်ဝန်း
ကျင်မှာလည်း မြူတွေ့ဆိုင်းမြူဆိုင်းလျက် ပြန်လည်ဖြစ်တည်နေပါတော့သည်။

ဆိုင်းနေသောမြူတွေ့ကြားမှာ လမ်း၏အလင်းချိက်က တစ်ဝက်
တစ်ပျက် အပြောက်ခတ်ကာ ကျနေဆဲ။

တီထွင်ပန်တီးသူများ၏နေရာ

(သို့)

တိတိဆိတိသောကျောင်းတော်

(Silence School)

(၁)

ကျောင်းတော်ကြီးအတွင်းရှိ အထူးအစည်းအဝေးလုပ်သော သီသန့်ခန်းမဆောင်တွင်ဖြစ်သည်။ ခန်းမပတ်ပတ်လည်တွင်ရှိသော ပရိဂ္ဂဟ် တာများ၊ ကွန်ပျူတာနှင့် ပတ်သက်သော ဆက်စပ်ပစ္စည်းများ၊ ပရိဂ္ဂဟ်တာ ပေါ်တွင် ပေါ်နေသော ဂြိုဟ်တုမှပေးပို့သည့် သတင်းအချက်အလက်များ ... စသည်တို့ကို ကြည့်ရှုရင်းအားဖြင့် ထိုနေရာသည် နည်းပညာအစွမ်းကုန် တိုးတက်နေသည့်နေရာတစ်ခုမှန်း သိသာလောက်သည်။

ခန်းမအလယ်ရှိ ရှည်ရှည်မျောမျော စားပွဲ၏တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ မှာတော့ အသက်ငါးဆယ်ခန့် လူကြီးနှစ်ဦးစီ ရှိနေသည်။ စားပွဲ၏ထိပ်တည့် တည့်မှာတော့ ရှစ်ရည်ခန့်သာသလောက် အေးစက်မောက်မာသည့် မျက်နှာ ထားရှိသူ လူကြီးတစ်ဦးက ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေပါသည်။

နောက်တစ်ခု ထူးခြားချက်က ထိုလူ၏မျက်နှာသည် အပြတ်စေ တစ်စုံတစ်ခု ကို လျှို့ဝှက်နေသလိုမျိုး။

ထိုလူကား လက်ရှိ ဆိုင်းလန့်စကား (Silence School) ကို တည် ထောင်သူ (သို့) ထိုပုဂ္ဂလိကကျောင်း၏ရှယ်ယာအများဆုံးကို ပိုင်ဆိုင်သူ လူးကပ်(စ်)ပင် ဖြစ်သည်။ ကျန်သည့်လေးယောက်ကလည်း ထိုကျောင်း၏ ရှယ်ယာတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ပိုင်ဆိုင်ကြသောပါတနာများ ဖြစ်ကြသည်။

လူးကပ်(စ်)က ထိုလေးယောက်ကို ဝေဝေကာကြည့်လိုက်ပြီးမှ တစ် ယောက်သော လူဆီကို အကြည့်ကို ပို့လိုက်သည်။ ပြီး... တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်၏။

“သောမတ် အရေးပေါ်အစည်းအဝေး လုပ်ချင်တယ်လို့ ခင်ဗျားက အဆိုတင်သွင်းတာနော်၊ ပြောလေ ဘာကိစ္စလဲ”

လူးကပ်(စ်)၏အေးစက်စက်အမေးကြောင့် သောမတ် လှုပ်လှုပ်ရှား ရှား ဖြစ်သွားရသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းကို မှည်းချကာ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရင်း စကားပြန်ဆိုလိုက်၏။

“ဒီလိုပါ လူးကပ်(စ်) ... တစ်နေ့က ဖြစ်သွားတဲ့ ကျောင်းသားနဲ့ ကျောင်းသူနှစ်ဦးကိစ္စပါ”

“ခဏလေး သောမတ်၊ အဲဒီကိစ္စက သူတို့ဟာသူတို့ ကားအက် ဆီးဒန်ဖြစ်တာနော်၊ ပြီးတော့ ... အဲဒီကိစ္စက ကျုပ်တို့ရဲ့အကျိုးစီးပွားနဲ့ မပတ်သက်ဘူးထင်တယ်”

သောမတ်က ခေါင်းအသာခါရင်း ...

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ကျောင်း

သားတွေဗျ၊ ကျုပ်တို့ တာဝန်ယူမှုတော့ ရှိရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီလို အလားတူကိစ္စမျိုး ထပ်မဖြစ်အောင် ကျုပ်တို့ကျောင်းမှာ ဘာတွေ ပြောင်း လဲသင့်လဲ၊ ဘာတွေ ပြင်ဆင်သင့်လဲဆိုတာကို ဆွေးနွေးဖို့ ခုလို အစည်း အဝေး ခေါ်လိုက်တာပါ”

စကားအဆုံးမှာ လူးကပ်(စ်)က မျက်လုံးအသာပင့်လိုက်ရင်း ...

“တာဝန်ရှိလို့ပဲ သက်ဆိုင်ရာဌာနတွေနဲ့ ရှင်းပြီးပြီလေ၊ ပြီးတော့ ... သူတို့ရဲ့မိဘတွေဆီလည်း နှစ်နာကြေး ပို့ပေးလိုက်ပြီ၊ ဒါထက် ဘာလို သေးလို့လဲ၊ နောက်တစ်ချက် ထပ်ပြောရရင် သူတို့နှစ်ယောက်က ကျုပ် ကျောင်းရဲ့စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်ပြီး ချိန်းတွေ့ရင်း ခုလို ကြမ္မာငင်သွား ကြတာပဲ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကျုပ်မှာ ပြောစရာမရှိဘူး”

ထိုစဉ် ထိုင်နေသော နောက်တစ်ယောက်က ...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် လူးကပ်(စ်) ... ဒီလင်းနဲ့ ဟန်နီတို့ဟာ ကား အက်ဆီးဒန်ကြောင့် သေတာမှန်ပေမယ့် မှုခင်းအဖွဲ့ရဲ့ ခန့်မှန်းချက်အရ သူတို့ကားရဲ့ ဘဇိတ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ကြိုပြီးဖျက်ဆီးထားတယ် လို့ ယူဆကြတယ်၊ ပြောရရင် စနစ်တကျ လုပ်ကြံမှုတောင် ဖြစ်နိုင်တယ် တဲ့”

ထိုစကားကြောင့် လူးကပ်(စ်) မသိမသာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကို ပြန်ပြင်လိုက်၏။ မြန်ဆန်လွန်း၍ ကျန်သည့်လေးယောက်စလုံး မရိပ်မိလိုက်ကြ။

လူးကပ်(စ်)ကပဲ တဟင်းဟင်း ရယ်လျက် ...

“ဪ ဂျယ်ရီရယ် ... ရဲဆိုတာက ဘာမဆို သံသယမျက်စိနဲ့

ကြည့်တာတာပဲလေ၊ ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ သူတို့ကို ဘယ်သူက လုပ်ကြံမှာတဲ့လဲ၊ ဘာအကြောင်းကြောင့် လုပ်ကြံရတာလဲ”

ဂျယ်ရီဆိုသည်လူက ပခုံးအသာတွန့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“အဲဒါကတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး လူးကပ်(စ်)၊ တွေးကြည့်လို့လည်း မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ဆုံးသွားတဲ့ ဒီလင်းဆိုတဲ့ ကျောင်းသားဟာ ဆော့ဝဲလ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ အတော်လေး ထူးချွန်တယ်ဆို”

လူးကပ်(စ်)က မျက်နှာသေနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ဂျယ်ရီ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို သူများထက် လစာပိုပေးထားတဲ့အပြင် ကားတစ်စီးပါ သုံးစွဲပေးထားတယ်လေ”

“တခြားကျောင်းသားတွေထက်လည်း ခင်ဗျား ဒီလင်းကို ပိုပြီး စောင့်ကြည့်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား ... လူးကပ်(စ်)”

ထိုစကားကိုတော့ သောမတ်က ဖြတ်၍ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူးကပ်(စ်)က မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် သောမတ်ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်ကာ ...

“ခင်ဗျားစကားက ဘာစကားလဲ သောမတ်၊ ဒီလင်းတို့အတွဲ သေဆုံးသွားတဲ့အပေါ်မှာ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သံသယရှိနေတာလား”

သောမတ်က ခေါင်းခါလျက် ...

“နိုး ... နိုး ... ကျုပ် အဲလို ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား စောင့်ကြည့်တယ်ဆိုတာ တခြားကုမ္ပဏီတွေ၊ ကျောင်းတွေက ဒီလင်းကို လျော်ကြေးပေး လစာပိုပေးပြီး ခေါ်မှာမို့လို့ စောင့်ကြည့်တာမျိုးပါ၊ ဒီကျောင်းက ပိုတော် ပိုတတ်တဲ့လူတွေနောက်မှာ ခင်ဗျားရဲ့မျက်လုံးတွေ နားတွေ

ပြုံးပျော်တယ်လေ”

“အဲဒါက ကျုပ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်လေ၊ ကျုပ်ကျောင်းသား ကျုပ်ဝန်ထမ်းကို ဘယ်ကျောင်း၊ ဘယ်ကုမ္ပဏီကိုမှ အရောက်မခံနိုင်ဘူး၊ တုန့်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ ... ဒီနိုင်ငံမှာ ကျုပ်ကျောင်းဟာ ပြိုင်ဘက်မရှိ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရမယ်၊ ကျုပ်ဆီကနေ ထုတ်ရောင်းတဲ့ ဆော့ဝဲလ်တွေ၊ ပရိုဂရမ်တွေ၊ စီမံကိန်းတွေကို ဘယ်သူကမှ လိုက်ယှဉ်လို့ မရစေရဘူး”

စကားသံထဲတွင် လူးကပ်(စ်)၏အတ္ထု၊ မာနနှင့် လောဘတို့က အချိုးကျ ပေါင်းစပ်ကာ ပါနေသည်။ သောမတ်ကတော့ ပျော့ပျောင်းသိပ် မွေ့ပြီး စိတ်သဘောထားပြည့်ဝမည်ရှင်မျိုးဖြစ်၏။

စကားအဆုံးမှာ သောမတ်ကပဲ ...

“ခုလည်း ကျုပ်တို့ရဲ့ကျောင်းက နံပါတ်တစ်ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... တချို့စည်းမျဉ်းတွေကိုတော့ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကျောင်းမှာ လာတက်တဲ့လူတွေဟာ အများစု လူငယ်တွေချည်းပဲ၊ ဒီတော့ ... သူတို့မှာလည်း လူငယ်တွေရဲ့သဘာဝအရ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်မှုကြိုက်မှုလေးတွေ ...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ လူးကပ်(စ်)က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဆော့နဲ့ပဲ သောမတ်၊ အဲဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကျောင်းရဲ့အောင်မြင်မှုဆိုတာ ဆိုင်းလန့် (Silence) ဖြစ်နေလို့ပါ၊ ကျောင်းသားတိုင်း ကျောင်းသူတိုင်းဟာ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တိတိဆိတ်နေရမယ်၊ လျှို့ဝှက်နေရမယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြိုင်ဆိုင်နေရမယ်၊ စိန်ခေါ်နေရမယ်၊ သူတို့ကိုသာ ရောရောထွေးထွေး ပေးနေလိုက်

www.burmeseclassic.com

ရင် သူတို့ရေးနေတဲ့ ဆော့ဝဲလ်တွေ၊ ပရိုဂရမ်တွေ၊ ဂိမ်းတွေဟာ အပြင်
 ရောက်သွားဖို့ ရှိဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သူတို့အချင်းချင်း
 ကို မရင်းနှီးစေတာက ကျုပ်ရဲ့ အရေးကြီးဆုံးအလုပ်ပဲ။ ဒီမှာ သောမတ်
 ... ကျုပ်တို့ရဲ့ဝင်ငွေ ဆက်စီးဆင်းလာဖို့ကိုပဲ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားစမ်းပါ။
 လက်ရှိနိုင်ငံထဲမှာ ဒီနည်းပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်ကောင်တွေက စွာနေလဲ။
 သူတို့ကို ကြည့်ရမယ်။ ရှာရမယ်။ ကျုပ်တို့ဆီကို ရအောင်ခေါ်ရမယ်။ အဲဒါမှ
 ... အလုပ်မျှ။

ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်သည့် လူးကပ်(စ်) စကားအဆုံးမှာ
 ကျန်သည့်လေးယောက်စလုံး ငြိမ်ဆိတ်သွားကြသည်။

လူးကပ်(စ်)ကပဲ ဆက်၍ ...

“ခင်ဗျားတို့ လေးယောက်စလုံး လစဉ်ရတဲ့ ရှယ်ယာတွေဟာ
 တစ်လထက်တစ်လ ပလပ်(စ်) (Plus) တွေ့ချည်းပဲနော်။ ကျုပ်လုပ်နေတာကို
 တော့ မနောင့်ယှက်ကြပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်
 ပြီး လက်မတွဲချင်ဘူးဆိုရင် ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာပြေး ကျုပ် ရှယ်ယာတွေ
 ပြန်အမ်းပေးမယ်။ ကျုပ်ပြောချင်တာကတော့ ဒါပဲ။ ကဲ ... ဒီနေ့ အစည်း
 အဝေးကို ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်လိုက်ကြရအောင်။”

ကျန်သည့်လေးယောက်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
 ကြည့်ပြီး ထိုင်နေရာမှ လေးကန်စွာ ထရပ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး
 လူးကပ်(စ်)ကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြသေး။ ဒီကျောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး လစဉ်
 ဝင်ငွေ များစွာရပါသည်။

သို့သော် ...

ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ရှယ်ယာဟိုဒါဒါဝမှ နှုတ်ထွက်ပါက ငါး
 ယောက်သား ကနဦးချုပ်ခဲ့သော စာချုပ်အရ ရှယ်ယာထည့်ထားသည့်ငွေ
 ခံတစ်ဝက်သာ ပြန်ရမည်ဖြစ်သည်။ ပြီး ... နောက်ပိုင်း လစဉ် အသား
 တင်အမြတ်လည်း ရတော့မည်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် လူးကပ်(စ်)အား မလွန်ဆန်နိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။
 ပြီး ... လူးကပ်(စ်) ဒီကျောင်းအတွက် မတည်ထားသော ပင်မငွေက
 အများဆုံး။ ကျောင်းနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စအဝဝကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ
 စီမံခန့်ခွဲနေသူ။

အနှစ်ချုပ်ပြောရလျှင်တော့ (Silence School) သည် လူးကပ်(စ်)
 ခံဆုံးဖြတ်ချက်အောက်တွင် နေစဉ်လည်ပတ်ကာ နိုင်ငံအတွင်း၌ အအောင်
 မြင်ဆုံး အလုပ်သင်ကျောင်းတော်ဖြစ်နေသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

ပါတနာလေးယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားချိန်မှာ လူးကပ်(စ်)
 က ကွန်ပျူတာတစ်လုံးရှေ့ထိုင်ပြီး ငြိမ့်တုမပေးဖို့လာသည့် နောက်ဆုံး
 သတင်းအချက်အလက်တွေကို ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။

ထိုစဉ် ဖုန်းပြည်လာ၍ ဖုန်းထုတ်ကာ နံပါတ်ကိုကြည့်၏။ ဆက်
 လာသူက သူ၏ညာလက်ရုံး ဖရက်ဒီ။

“အေး ... ပြော ဖရက်ဒီ”

“လူးကပ်(စ်) အသုံးဝင်မယ့် လူသစ်လေးယောက် တွေ့ထားတယ်။
 သူတို့အားလုံး သူတို့ရဲ့ဒေသဆိုင်ရာ ကွန်ပျူတာကောလိပ်က ဘွဲ့ရထားတဲ့
 လူတွေချည်း။”

လူးကပ်(စ်)က ဝင့်ခနဲ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ...

“ကောင်းတယ် ဖရက်ဒါ၊ ငါ သူတို့ရဲ့ဒေတာလ်တွေကို ဘယ်တော့
ကြည့်လို့ ရနိုင်မလဲ”

ဖရက်ဒါက ...

“နောက်တစ်နာရီလောက်ကြာရင် S-2 အခန်းထဲမှာ ကြည့်လိုက်ပါ
လူးကပ်(စ်)၊ သူတို့ရဲ့ ဒေတာလ်တွေအပြင် သူတို့ လောလောဆယ်
ဖန်တီးထားတဲ့ အသေးစား ဆော့ဝဲလ်တွေ၊ အပလီကေးရှင်းတွေကိုပါ ကျွန်
ပို့လိုက်ပါမယ်”

“သိပ်ကောင်းတယ် ဖရက်ဒါ၊ ဆက်လုပ်ပါ”

“အိုကေ လူးကပ်(စ်)”

ဖုန်းပြောပြီးချိန်မှာတော့ လူးကပ်(စ်)တစ်ယောက် ထိုင်ခုံ၌ နောက်
မှီခိုလိုက်ရင်း ဝင့်ဝင့်စားစား ပြုံးကာ အိုနေကျစကားကိုပဲ ထပ်ကာဆိုလိုက်
လေသည်။

“အင်း ... (Silence School) အတွက် ငွေရှာပေးမယ့်လူတွေ
ရောက်လာကြဦးမှာပေါ့၊ လူးကပ်(စ်)ကတော့ ဝဲလ်ကမ်းပဲဟေ့”

(၂)

လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် Welcome to City ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တို
တောင် လှမ်းမြင်နေရပြီ။

ကြောင်ချောင်းဆိုးတဲ့အသံမျိုး တဟုတ်ဟုတ်ထွက်ပြီး ထိုးရစ်
သွားပြန်တဲ့ ကားကြောင့် ကျွန်တော် တော်တော်ကို စိတ်လေသွားတယ်။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း ခဏခဏ ပျက်လာလိုက်တဲ့ကား
ဒီဗြို့အထိရောက်အောင် မနည်းလက်ပူတိုက်ပြီး မောင်းလာခဲ့ရတာ။
ကျွန်တော်က ကားမောင်းနေတဲ့ နေသန်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နေသန်ရာ ... မင်းကားရုတ်ကြီးကို သံချပ်ကျိစက်ထဲဖြစ်ဖြစ်၊
တားသဗျိုင်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပို့လိုက်ပါတော့”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နေသန်က တင်းသွားတဲ့ပုံစံနဲ့ မောင်းငန်း

ငန်း ပြန်ကြည့်လာတယ်။ ပြီး ...

“အောင်မာ ... မင်းစကားပြောရင် ကြည့်ပြော ဒီမွန်း ဒီ ငါ့ကား စုတ်ကြောင့်ပဲ ဒီအထိ ရောက်လာတာမဟုတ်လား။ ကားကို မပြစ်မှားနဲ့ လအရဲ့၊ ခုလည်း လက်ပူတိုက်လိုက်လို့ရှိရင် မြို့ထဲက ဟိုတယ်တစ်ခုခုရဲ့ ကိုတော့ ရောက်နိုင်ပါသေးတယ်”

“မင်းကလည်း ခဏခဏ ပျက်လိုက်၊ လက်ပူတိုက်လိုက်ပဲ လုပ်နေ ကိုယ့်မှာ ဒီလို ကားစုတ်ရှိနေရင်လည်း ကားပြင်တဲ့ပညာကို သေသေချာချာ သင်ထားတာမဟုတ်ဘူး”

ထပ်ပြောလိုက်တော့ နေသန်မျက်နှာကြီးက ဟန်တာဂါကို လက် ထဲထည့် ညှစ်လိုက်သလို မဲ့ခွဲသွားတယ်။

ချက်ချင်းပဲ ...

“ဟေ့ကောင် ... ငါက ကွန်ပျူတာ ပရိုဂရမ်မာကွ၊ ကားပြင်တာ ကို ဒီလောက် ကျွမ်းမလား။ ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ တစ်မျိုး ပေါ့”

အဲဒီအချိန်မှာ ကားနောက်ခန်းထဲမှာ လက်ပ်တော့တစ်လုံးနဲ့ အွန် လိုင်းတက်နေတဲ့ ဘိုနီဆီက အသံထွက်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... တော်ကြကွာ၊ မင်းတို့ သောက်စကားများ နေလို့လား မသိဘူး ... ကွန်နရင်က ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းနဲ့”

တာမှလည်း မဆိုဘူး။ ကျွန်တော်ပြောလို့ တင်းနေတဲ့ နေသန် က ဘိုနီကို လှည့်ဟောကတော့တယ်။

“သူတောင်းစားရဲ့ ... ငါတို့ စကားများလို့ ကွန်နရင်က မကောင်း

တာမဟုတ်ဘူး။ မင်းလို ဘာညာဝက်ဆိုဒ်တွေကို အားကျိုးမာန်တက် ကြည့်တဲ့ကောင်တွေများလို့ ကွန်နရင်က ဒဏ်ခတ်တာကွ”

စကားအဆုံးမှာ ဘိုနီက သူ့လက်ပ်တော့ကို ပိတ်လိုက်ရင်း ...

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ဒေါင်းလုတ်လေး တစ်ခုခွဲတာ ပြီးသွား လို့ ကဲပါကွာ ... ခု ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ”

နေသန်က ...

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ... ငါ ကားကို နည်းနည်းကလီကြည့်လိုက် ဦးမယ်၊ ပြီးရင် ... မင်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း နောက်က တွန်းပေးကြဦးပေါ့”

“ဟူး”

ကျွန်တော်နဲ့ဘိုနီလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်သောက် မသာသလိုကြည့်ပြီး ကားစုတ်ကြီးပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြတယ်။ နေသန်က တော့ သူ မတောက်တခေါက် တတ်ထားတဲ့ ဝပ်ရှော့ပညာလေးနဲ့ ကလီ ရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်လိုပဲ ကလီကလီ အချိန်တန်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ ဘိုနီ တွန်းရဦးမှာပဲ။

နောက်ဆုံး နေသန် ကလီအပြီး ကျွန်တော်တို့ တွန်းပေးလိုက် တော့ ကားက စက်နိုးလာပါတယ်။ နှစ်ကောင်သား ကားပေါ်ကို အခြံနံ တက်လိုက်ကြရင်း ...

“ကဲ နေသန်ရေ ... ဒီတစ်ခါတော့ ဟိုတယ်တစ်ခုခုရဲ့ ကို ရောက်အောင်သာ မောင်းတော့ဟ”

စကားအဆုံးမှာ နေသန်က လီဗာကို ဖိနှင်းလိုက်ပြီး ...

“အေးပါကွာ၊ ကဲ ... မိုင်ဆန်း ကားကြီးရေ ရှင်းလိုက်ဦးကွ”

ရှုမနေ မောင်းထွက်လာတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကားနောက်မှာ ဖုန်မှုန့်အချို့ လုံးထွေးပြီး ဝေးကျန်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလိုပဲ ...

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဟာ ကျွန်တော် ဝါသနာပါတဲ့ နည်းပညာအိပ်မက်တွေကို အသက်သွင်းဖို့ အသိုက်အမြှိုကိုယ်စီကို ထားခဲ့ကြသူတွေပါ။

ကျွန်တော့်အဖို့ မလွမ်းလောက်ပေမယ့် နေသန်နဲ့တိုနီတို့မှာတော့ သတိရစရာအကြောင်း အများကြီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... နည်းပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုးတက်နေတဲ့ ဘဝအတွက် အခွင့်အလမ်းတွေရှိတဲ့ ဒီလိုမြို့တော်ကြီးကို မလာလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကူးချင်ရင် ကမ်းခြေကို အရင်လာရမှာပဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့မှာ ...

ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ကိုယ် ထုဆစ်ထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိပ်မက်တွေ ရှိတယ်။ အောင်မြင်မှုကိုလည်း ငတ်ငတ်မွတ်မွတ် ဆာလောဇ်တယ်။ နောက်ပြီး ... ကိုယ်တတ်တဲ့ပညာနဲ့ လူသားတွေကို အကျိုးပြုခဲ့ချင်တယ်။

နောက်ဆုံး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့နာမည်တွေကို သေးသေးလေးဖြစ်ဖြစ်၊ နည်းပညာသမိုင်းမှာ တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့စေချင်ပါတယ်။

အဲဒါ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံးရဲ့ရင်ထဲမှာ စွဲမြဲနေတဲ့ အတ္တုဖြူဖြူတွေပါပဲ။

ကဲ ... ခု ကျွန်တော်တို့ ရွက်လွှင့်ခဲ့ကြပြီ။ ဖောင်တော့ မဖျက်

ချင်ဘူးဗျာ။ ဘယ်သောင့် ဘယ်ကမ်း လှမ်းရမှာကို မသိသေးလည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ တိမ်တွေကို နှမ်းပြမယ်။

ဘလော့(စ်) (Block) တွေ အထပ်ထပ် စောင့်နေကြစမ်း။

ငါတို့ လာပြီ။

(၃)

ဈေးနှုန်းသင့်တင့်တဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့ ခဏစခန်း
ချလိုက်ကြတယ်။ ရေမိုးချိုးပြီး ခဏနား၊ ပြီးမှ ညနေစာစားဖို့ ဟိုတယ်ခန်း
ထဲက ထွက်လိုက်တယ်။

ဆောင်းဦးပေါက်ကြောင့်လားမသိဘူး။ အပြင်ရောက်တော့ နည်း
နည်းချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ညစာကို ဟိုတယ်မှာမစားဘဲ ပတ်
ဝန်းကျင် လေ့လာတဲ့သဘောနဲ့ အပြင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
ကြတယ်။

နည်းပညာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာမှ ဒီဗြို့တော်ဟာ
အစည်ကားဆုံးလို့ ပြောရမလိမ့်။ ဒီဗြို့မှာ Network နည်းပညာနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး အခွင့်အလမ်းတွေ တော်တော်ပေါတယ်။ ကျောင်းတက်မလား၊ ကုမ္ပဏီ

တွေမှာ အလုပ်လုပ်မလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆော့ဝဲလ်တွေ
ဂိမ်းတွေ၊ အပလီကေးရှင်းတွေရေးပြီး ရောင်းစားမလား။ ဘာမဆိုလုပ်လို့
တယ်။ Network နည်းပညာနဲ့ စီးပွားရေးအရ တိုးတက်နေတဲ့ဗြို့တွေထဲ
မှာ ဒီဗြို့က နံပါတ်တစ်ပဲ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်
ဒီဗြို့ကို လာခဲ့ကြတာပေါ့။

ပြောရရင် ကျွန်တော်နဲ့နေသန်နဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းပျို။ ဘိုနီ
ကျတော့ ကွန်ပျူတာကောလိပ်ရောက်မှ ခင်ကြတာ။ သုံးယောက်ထဲမှာ
ကျွန်တော်နဲ့နေသန်က လူတွေအကျိုးရှိမယ့် အသုံးပြုဆော့ဝဲလ်တွေရေး
တာ ပိုအားသန်တယ်။

ထပ်ပြောရရင် နေသန်က ကျွန်တော့်ထက်တောင် ပိုတော်ဆာ
တယ်။

ဒါပေမဲ့ ... ဒီကောင်က တချို့နေရာတွေမှာ ခေါင်းမာတယ်
မိဘတွေကလည်း ပိုက်ဆံ အတော်အသင့်ရှိတော့ အကြော်တင်းတာ မဆံ့
ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဆင်းရဲတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်
ဒီကိုလာတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ထဲမှာ အောင်မြင်ဖို့နဲ့ ငွေရှာဖို့က ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း
လောက်ပါတယ်။ နေသန်ကတော့ ငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်ရင် သိပ်စိတ်မဝ
စားဘူး။ သူ အာရုံနှစ်ထားတာက သူရေးနေတဲ့ ဆော့ဝဲလ်တွေထဲမှာပဲ။

အဲ ... ဘိုနီကျတော့ တစ်မျိုး။ ဒီကောင် စိတ်ဝင်စားတာ
ဂိမ်းဆော့ဝဲလ် ရေးတာပျို။ ဒီကောင် ဖန်တီးတဲ့ဂိမ်းတွေလည်း အောင်မြင်
တယ်။ ဂိမ်းတွေရေးပြီး ကုမ္ပဏီတွေကို ရောင်းစားခဲ့တာလည်း မနည်းစာ
ဘူး။ ခုလည်း ... ဒီကောင်က သူ့ရဲ့ဂိမ်းအသစ်တွေကို online တင်

ကိုယ်တိုင်ရောင်းမလို့ဆိုပဲ။

ထားပါတော့... ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ရဲ့ မတူကွဲပြားတဲ့ အနေအထားလေးတစ်ခုကို ပြောပြတာပါ။ ဒီမြို့တော်အကြောင်း ပြန်ဆက်ကြဦးစို့။

ခေတ်မီတဲ့ မြို့တော်ဆိုတဲ့အတိုင်း လမ်းတွေတိုင်းမှာ မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေတယ်။ တစ်ဝိုက်လုံးလောနေကြတဲ့ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေလည်း မနည်းဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အရှက်ကွဲမှာစိုးလို့ ကားစုတ်ကြီးကို မစီးဘဲ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့တာပါ။ လမ်းဆုံလမ်းခွကွေ့မှာလည်း ပရိဂျက်တာကြီးတွေကတစ်ဆင့် ကုမ္ပဏီတွေက သူတို့ရဲ့ဆော့ဝဲလ်တွေကို ကြေညာနေကြတယ်။ လမ်းသွားလမ်းလာလူငယ်တွေဆိုရင်လည်း လက်ထဲမှာရှိတဲ့ စမတ်ဖုန်း၊ ဒါမှမဟုတ် တက်ပလက်တွေနဲ့ အင်တာနက်သုံးနေကြတယ်။

နောက်တစ်ခု ထူးခြားတာက ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ ဟိုတယ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေနဲ့ နေရာတော်တော်များများမှာ Wifi ဖန်နဲ့ ဘယ်လောက်များ အထာကျတဲ့မြို့လည်းဆိုတာ ကိုယ့်လူပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့။

ကျွန်တော်တို့လည်း အဆင်ပြေမယ့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ရွေးပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ အားပါး... ဝိတ်တာက မီးနူးကို တက်ပလက်နဲ့ လာပေးတာဗျ။ အဲဒီမှာ ကိုယ်စားချင့်တဲ့ အစားအစာကို အရေအတွက် ရိုက်ထည့်ပြီး အမှန် (V) လုပ်လိုက်ရုံပဲ။

ရာသီဥတုက အေးစပ်စပ်ဖြစ်နေတာမို့ ကျွန်တော်တို့လည်း စားသောက်စရာတွေနဲ့အတူ ဝိစကီနှစ်ပက်စီ မှာလိုက်တယ်။ မစာမစားခင်

သွေးပူသွားအောင် ဝိစကီလေး ငုံ့မယ်ပေါ့လေ။

ဝိစကီသောက်ရင်း ဘိုနီက အရင်...

“ငါတို့လာချင်တဲ့ နေရာတော့ ရောက်ပြီကွ၊ ဒါပေမဲ့... ဟိုတယ်မှာတော့ ရေရှည်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”
နေသန့်က...

“ဒါများကွာ အိမ်တစ်လုံး ငှားလိုက်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီအိမ်မှာ ဧည့်ခန်းအပြင် အခန်းသုံးခန်းပါရမယ်ကွာ၊ အင်တာနက်လှိုင်း ချိတ်ပြီးသား အိမ်ဆိုရင် ပိုအဆင်ပြေတယ်”

“အဲဒီလိုမျိုး ရဖို့ လွယ်မလားကွ”

ဘိုနီအပြောကို နေသန့်ကပဲ...

“ဒါကတော့ ရှာကြည့်ရမှာပဲလေ၊ ငါတို့အလုပ်တွေက တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီနေမှ ပိုအဆင်ပြေမှာကွ”

နေသန့်ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း စိတ်နှစ်ပြီးလုပ်ရတာကို နှစ်သက်ကြတဲ့ ဆောင်ရွက်ပုံပါ။ တစ်ခုခုရေးလို့ အောင်မြင်မှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြွေးတတ်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခုရလာတာနဲ့ ဝိတ်တာဆေးကိုခေါ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

“ညီလေး... ဒီမြို့မှာ အိမ်ငှားတဲ့ အေဂျင်စီဝက်ဆိုဒ်တွေ ဘာတွေရှိလား”

“ရှိတယ်ဗျ”

ဝိတ်တာလေးက ဝက်ဆိုင်လိပ်စာတစ်ခု ရွတ်ပြပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဟိုနှစ်ကောင်ကို ပခုံးတွန့်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲက တက်ပလက်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ လိပ်စာအတိုင်းပင် ကြည့်လိုက်တော့ ငှားမယ့်ဆီမိပုံစံ၊ လစာ၊ နေရာအခင်းအကျဉ်း... စတဲ့ လိပ်စာတွေ တစ်ထွေကြီး ထွေလာတယ်။

ကျွန်တော်က တက်ပလက်ကို စားပွဲပေါ် ချပေးလိုက်ရင်း...

“ရော... အဲဒီမှာကြည့်ကြ၊ ဘယ်အိမ်က အဆင်ပြေမလဲဆိုတာ”

နေသန်နဲ့ဘိုနီတို့လည်း ငြင်းရင်း ခုံရင်း ရှာကြပါတယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး သဘောကျတဲ့ အိမ်တစ်လုံးကိုပဲ ရွေးလိုက်ကြတယ်။ တစ်လက်စတည်း ငှားမယ့်အကြောင်းကို အီးမေးပို့လိုက်တာပေါ့။

အိမ်ကိစ္စက ပြီးသွားပြီဆိုတော့ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း တိုင်ပင်ပြန်တယ်။

ဒီတစ်ခါလည်း ဘိုနီကပဲ အရင်...

“ငါတော့ ရေးထားပြီးသားရှိတဲ့ ဂိမ်းတွေကို အွန်လိုင်းမှာ စစ်ဖတ်အရင်တင်လိုက်မယ်ကွာ၊ ကုမ္ပဏီတွေက ဝယ်မယ်ဆိုရင်လည်း ရောင်းမယ်လားအပ်ရင်လည်း ပက်ကိက်ချ်လိုက် ရေးပေးမယ်၊ သူတို့ဆီမှာတော့ ဝယ်ထမ်းသဘောမျိုးနဲ့ သွားမလုပ်ဘူး၊ မင်းရော... ဒီမွန်း”

ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်မေးလာလို့ ကျွန်တော်က...

“ငါလည်း စစ်ပယ်တင်ပြီး ဘယ်လိုတွေ ကမ်းလှမ်းလာမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဦးမယ်လေ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ နေသန်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ...

“ငါတော့ ဘိုနီရဲ့ စိတ်ကူးကို သဘောကျတယ်၊ သူများလက်အောက်မှာ လစာခွဲလုပ်တာထက် ကိုယ်ပိုင်ပဲ ဆွဲချင်တယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ ဆော့ဝဲလ်တစ်ခုရေးဖို့ စဉ်းစားနေတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ရောင်းစားမှာ ဆုတ်ဘူး၊ ရေးပြီးရင် လူတိုင်း ဖရီးယူလို့ရအောင် တင်ပေးလိုက်မယ်”

“ဘယ်လိုဆော့ဝဲလ်မျိုးလဲ နေသန်”

ဘိုနီမေးလိုက်တော့ နေသန်က မချို့မချည် မျက်နှာပေးနဲ့...

“ဟဲ ဟဲ... ခုတော့ ပြောလို့မဖြစ်သေးဘူးလေကွာ၊ အဆင့်တစ်ဆင့် အောင်မြင်ရင်တော့ မင်းတို့ကို အရင်ပြမှာပါ”

“ပြတာမဟုတ်ဘူး... ကြွားတာပါ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် နေသန်က တဟားဟား ထရယ်တယ်။ ကျွန်တော်ကပဲ...

“ရေးရင်း တစ်နေ့ရင်တော့ ငါ့ကို အကူအညီလာမတောင်းနဲ့နော်၊ အာတောင်းရင်လည်း အလကားမရဘူး”

နေသန်မျက်နှာက မဲ့သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး...

“ခွေးကောင်... ငါက လူတွေကို အလကားပေးဖို့ ရေးနေတာတောင် မင်းက ကြွားထဲက ပိုက်ဆံယူချင်သေးတယ်... ဟုတ်လား”

“ဟဲ ဟဲ... နောက်တာပါကွာ”

စားသောက်စရာတွေရောက်လာလို့ သုံးယောက်သား စားနေတဲ့ ချိန်မှာပဲ ဆိုင်ထဲက တိဗ္ဗီခရင်မှာ ကြော်ငြာတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ကြော်

ငြာကို မြင်သာအောင် ပြောရရင် တိစ္ဆိမခရင်မှာ ဆော့ဝဲလ်အပလီကေးရှင်းပုံ
လေးတွေကို အရင်ထိုးပြတာခင်ဗျ။ ပြီးတော့ ...

“Welcome to Silence School”

ဆိုတဲ့ စာတန်းကြီး ပေါ်လာတယ်။ ပြီးမှ နောက်ခံစကားသံက
ထွက်လာတယ်။ ဒီလိုပါ ...။

“ဆိုင်းလန့်စကားက ကြိုဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းဟာ
() မြို့မှာ တစ်ခုတည်းရှိတဲ့ သင်ကြားရေးနဲ့ ဖန်တီးမှုကို တွဲစပ်
ထားတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘယ်ကျောင်းသားရဲ့ ဝင်ခွင့်
လျှောက်လွှာကိုမှ လက်မခံပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... နိုင်ငံတစ်ဝန်းက တော်တဲ့
တတ်တဲ့ လူငယ်မျိုးဆက်သစ် ကွန်ပျူတာပညာရှင်တွေကို စောင့်ကြည့်နေ
ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျောင်းသားအဖြစ် လက်ခံနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း
ပြည့်မီရင် အဲဒီကျောင်းသားဆီ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ပြီး ဆိုင်းလန့်စကားမှာ
လာတက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းသွားမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကျောင်းမှာ တက်ခွင့်ရရင်
ရရှိနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေနဲ့ စည်းကမ်းတွေကိုတော့ ဆိုင်းလန့်စကားရဲ့
ဝက်ဆိုက်ဖြစ်တဲ့ www.silenceschool.com.mm မှာ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုနိုင်
ပါတယ်။ ကျေးဇူးပါပဲ”

ကြော်ငြာအဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော်တို့တွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ဘာကြီးလဲပေါ့။ စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသွား
တယ်။ ပြောသွားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အဲဒီကျောင်းက ဒီမြို့မှာ ဖွင့်ထားတာပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘေးဝိုင်းက စကားသံသဲ့သဲ့ ကြား
လိုက်ရတယ်။ ကောင်လေးနှစ်ယောက် ပြောနေကြတာပါ။

“ငါတော့ ဆိုင်းလန့်စကားမှာ အရမ်းတက်ချင်တာပဲကွာ၊ ဆော့ဝဲလ်
တွေ တင်ကြည့်တာလည်း အရွေးမခံရဘူး။ အဲဒီမှာ တက်ခွင့်ရရင်တော့
ဦးဦး”

တစ်ယောက်စကားအဆုံးမှာ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ...

“သိပ်တော့မလွယ်ဘူးကွာ၊ အဲဒီကျောင်းမှာက တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ
ရှိတဲ့ အတော်ဆုံး ကွန်ပျူတာပညာရှင်တွေချည်းပဲ ပြီးတော့ ... ပညာလည်း
သင်ပေးဦးမယ်၊ ပေးတဲ့လစာနဲ့ တခြားအခွင့်အရေးတွေကလည်း မက်
ထောက်စရာပဲ”

“အင်း ... မက်လောက်စရာဆိုပေမယ့် ပြန်လုပ်ပေးရတဲ့အလုပ်
စာလည်း ရှိသေးတာကိုး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောပြီး အဲဒီကောင်လေးနှစ်ကောင်က
ပြန်သွားကြတယ်။ ခုနက ကြော်ငြာရယ်၊ ပြီးတော့ ... ကောင်လေးနှစ်
ကောင်ပြောသွားတဲ့ စကားသံတွေကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲ အဲဒီဆိုင်းလန့်
စကားဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားသွားမိတယ်။ ဘယ်လိုကျောင်းမျိုးလဲပေါ့။

အဲဒီအတွေးနဲ့ ကျွန်တော်က ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ခုနက ကြော်ငြာသွားတဲ့ ဆိုင်းလန့်စကား
ဆိုတာဟာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ မသိဘူးကွာ၊ ဟိုဘယ်ပြန်ရောက်ရင် ဆိုဒ်လိပ်စာ
အတိုင်း ဝင်ကြည့်ဦးမှပဲ”

“အေးလေ ... ကြည့်ကြည့်ပေါ့”

ဘိုဇိုက အလိုက်သင့်လေး ဝင်ပြောပေမယ့် နေသန်ကတော့မိတ်
ဝင်စားပုံမရှိဘူး။ ပြီးတော့ သူက ပြောလာသေးတယ်။

“မင်းတို့... ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကိုပဲ လုပ်ကြစမ်းပါကွာ၊ တခြားဟာတွေကို လိုက်စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့”

“မင်းကလည်းကွာ၊ နည်းနည်းထူးခြားနေလို့ ဝက်ဆိုဒ်ထဲ ဝင်ကြည့်ရုံလေးပါ၊ ပြီးတော့... အဲဒီကျောင်းဆိုတာက ငါတို့ရဲ့အလုပ်နဲ့လည်း နည်းနည်းနီးစပ်တယ်လေ”

ကျွန်တော် စောဒက တက်လိုက်တော့ နေသန့်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောလာသေးတယ်။

“အေးလေ... တစ်ချိန်ကျရင် ငါတို့နဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေ ဖြစ်လာနိုင်တာပေါ့”

တဲ့။ နေသန့်စကားကို ကျွန်တော် မသိမသာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ တွေးကြည့်ရင်တောင် အဲဒီကျောင်းမှာက ကျွန်တော်တို့လိုလူတွေ အများကြီးပဲ မဟုတ်လား။

ဘိုနိုကတော့ ဘာမှကို ဝင်မပြောတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်တက်ပလက်ထဲမှာ အင်စတောလုပ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ဂိမ်းအသစ်ကို စမ်းဆော့နေတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့နေသန့်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ကြသလောက် တစ်ခါတစ်ခါမှာ အဲဒီလို အယူအဆလေးတွေ ကွာတယ်။ အဲဒါကလည်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ဘဝချင်း မတူလို့ဖြစ်မှာပါဆိုပြီး ဖြေတွေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တခြားအကြောင်းတွေကို ပြောရင်း ခုနက ဆိုင်းလန့်စကားဆိုတာကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားရတယ်။ စားသောက်ပြီး ဟိုတယ်ပြန်ရောက်တော့ ညဆယ်နာရီလောက်တောင် ထိုးနေပါပြီ။

နေသန့်က ကားမောင်းလာခဲ့ရလို့ ပိုင်ပန်သွားရတယ်။ ဟိုတယ်အနီးထဲ ပြန်ရောက်တာနဲ့ တစ်ချိုးတည်း ဝင်အိပ်တော့တာပဲ။ ဘိုနိုကတော့ သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ အသာမှောက်ပြီး ဂိမ်းဆက်ဆော့နေတယ်။

ကျွန်တော့်မှာတော့ တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း ကိုယ်ပြန်စဉ်းစားရင်း လူးလိမ့်နေမိတယ်။

ကျွန်တော်က မိုးမှောင်ကြီးကျတဲ့နေ့မှာ ဘီလူးနက္ခတ်နဲ့မွှေးလာတဲ့ ကောင်တဲ့။ နာမည်က ဒီမွန်း။ နတ်ဆိုးတစ်ကောင်လို လူတွေဆီက သတ်မှတ်ခံခဲ့ရ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေ။ အို...။ အဲဒါတွေ ပြန်တွေးထိုက်မိတိုင်း ကျွန်တော့်ကို လျောင်ပြောင်၊ ရှုတ်ချ၊ အထင်သေးခဲ့ကြတဲ့ အကြည့်တွေ၊ စကားလုံးတွေက ရင်ထဲ ပြန်ရောက်လာကြတယ်။

တစ်ဘဝလုံး နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ်ကိုက်၊ အံ့ကြိတ်ခံပြင်းခဲ့ရဆဲမယ့် အဲဒီလူတွေကို ကျွန်တော် မမန်းပါဘူး။ လောကကြီးကို ချစ်သလိုပဲ ချစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော့်ရဲ့အငုတ်စိတ်တစ်ခုက အဲဒီအကြည့်တွေ၊ စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော့်ရဲ့စွမ်းအားနဲ့ တော်လှန်ချင်မိတယ်။ သူတို့တွေ ဝါးစပ်ပိတ်သွားအောင်၊ အကြည့်တွေ ပြူးကျယ်သွားအောင်၊ အံ့သြမှတ်တက်သွားအောင် လုပ်ပြလိုက်ချင်တာပါ။

အဲဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုနှင့်ငွေကြေးကို ခွတ်မွတ်သိပ်သိပ် ဆာလောင်နေတာပေါ့။ ခုတော့ ဒီလိုနည်းပညာမြို့တော်ရဲ့ လက်ဖွံ့ဖြိုးပေါ်ကို ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် လှမ်းယူချင်တိုင်ရမယ့် ပန်းဟာ နောင်နီပေါ်မှာ မေးတင်နေလိမ့်မယ်။

www.burmeseclassic.com

ကြားဖြတ်ပြောရရင် ကျွန်တော့်အဖွဲ့အစည်းမှာ နေသန့်နဲ့ ဘိုနီတို့ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဖေးမခွဲကြတဲ့လူတွေပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်ဘဝ၊ ခံစားချက်ကိုပါ အမြဲနားလည်ပေးခဲ့တဲ့ နေသန့်ကိုတော့ ပိုသံယောဇဉ် ရှိပါတယ်။ နေသန့်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မတွဲဖွဲ့ပြောတဲ့ သူ့ရည်းစားကိုတောင် အဆက်ဖြတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

အဲဒီအတွေးနဲ့ နေသန့်ကို ကြည့်လိုက်တော့ တခေါ်ခေါ်နဲ့ အိပ်မော ကျနေတယ်။ ဘိုနီဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ဂိမ်းဆော့လို့ ကောင်းနေတုန်း။

စကားပြောဖော်မရှိတာနဲ့ ရောက်တတ်ရာရာတွေ့ရင်း ဆိုင်းလန့် စကူး (Silence School) ဆိုတဲ့ နာမည်က ခေါင်းထဲ ပြေးဝင်လာတယ်။ စပ်စုကြည့်ဦးမှာပဲလို့ တွေးရင်း လဲနေရာကနေ လူးလဲထပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်ကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အပြုအမူကြောင့် ဘိုနီက အာလဲဟဆိုတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်တယ်။ ဘာမှတော့ မပြောဘူး။ သူ့ဟာသူ ဂိမ်းပဲ ဆက်ဆော့နေလေရဲ့။

ကျွန်တော်လည်း အွန်လိုင်းပေါ်မှာ ဆိုင်းလန့်စကူးရဲ့ဝက်ဆိုက်လိပ် စာကို ရိုက်ထည့်လိုက်ပါတယ်။

တသီတတန်းကြီးကျလာတဲ့ ဒေတာလ်တွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အံ့သြသင့်သွားရတာကတော့ တကယ်ပါပဲ။

သင်သာ (Silence School) ကို တက်ခွင့်ရလျှင် ရရှိမည့်အခွင့် အရေးများ။

၁။ အရည်အချင်းအလိုက် သတ်မှတ်ပေးသောလစာ။
(နိုင်ငံတကာစံနှုန်းဖြင့်)

၂။ သင်နေထိုင်ရမည့် ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်း၊ စီးရမည့်ကား၊ သင် အသုံးပြုခွင့်ရမည့် ကွန်ပျူတာနှင့်ပတ်သက်သည့် နောက်ဆုံး ပေါ် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများ။

၃။ ကျောင်းတက်နေသော ငါးနှစ်တာကာလအတွင်း သင့်ဘဝ အကောင်းဆုံး ပြောင်းလဲသွားမည့်အခြေအနေ။

နောက်ထပ် ကောင်းပေ့ညွန့်ပေ့ဆိုတဲ့ အချက်အလက်တွေ ရှိပါ သေးတယ်။ ခမ်းနားတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ပုံကိုလည်း ဘက်ပေါင်းစုံတနေ နှိုက်ပြထားတယ်။ နေရမယ့်တိုက်ခန်းတွေ၊ စီးရမယ့် ကားတွေကိုလည်း ပြထားတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဒီမြို့လူငယ်တွေ ဒီကျောင်းကို သွားရည် လိုနေကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့။

အဲဒါတွေ ... ပြီးတော့ ကျောင်းရဲ့စည်းကမ်းတွေကိုပါ ဖော်ပြ ထားသေးတယ်။

၁။ ကျောင်းနှင့် ငါးနှစ်စာချုပ် ချုပ်ရမည်။ စာချုပ်ဖောက်ဖျက် ပါက လျော်ကြေးအပြင် တရားဥပဒေအရပါ အရေးယူသွား မည်။

၂။ စာသင်ချိန်မှအပ တခြားအလုပ်ချိန်တွင် ပေးအပ်သောအလုပ် ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ရမည်။

၃။ ကျောင်းသားတိုင်းသည် လျှို့ဝှက်ချက်ကိုယ်စီရှိသဖြင့် ကျောင်းသားကျောင်းသူအချင်းချင်း ရင်းနှီးစွာ အသင်းအစု

www.burmeseclassic.com

ဖွဲ့၍ နေထိုင်ခြင်း၊ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးနှင့်မိန်းကလေး ချစ်ကျွမ်းဝင်ခြင်း မပြုလုပ်ချ။

စည်းကမ်းချက်တွေ ကြည့်ရတာတော့ သူတို့ဆီက ဒေတာလ်တွေ ပေါက်ကြားသွားမှာစိုးလို့ ကြိုကာထားတာနဲ့ တူပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီဆိုင်းလန့်စကားဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် တော်တော်လေး စိတ်ဝင်စားသွားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ခက်တာက အဲဒီကျောင်းကို တက်ချင်ရင်တောင် သွားလျှောက်လို့မရဘူး။ သူတို့ဆီက ကမ်းလှမ်းမှ တက်ခွင့်ရမယ့်ပုံစံပါ။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်လောက်ပါဘူးလို့တွေးရင်း ကျွန်တော့် လက်ပ်တော့ကို ပိတ်လိုက်ပါတယ်။

စိတ်ထဲက စွဲသွားလို့လားမသိဘူး။ အဲဒီညက အိပ်မက်မက်ပါသေးတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး ဆိုင်းလန့်စကားမှာ တက်နေရင်း နာမည်တွေကြီးနေကြတယ်တဲ့ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံးဟာလည်း ကိုယ်ပိုင်ကာနဲတွေ၊ တိုက်ခန်းတွေနဲ့ ပျော်လို့ခွင့်လို့တဲ့။

(၄)

ငှားလိုက်တဲ့အိမ်က အိမ်လခ နည်းနည်းရှေးကြီးပေမယ့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်နဲ့တော့ ကွက်တိပါပဲ။ ညှော်ခန်း၊ မီးဖိုခန်းအပြင် အိပ်ခန်းသုံးခန်းပါတယ်။ အဲဒီ သုံးခန်းစလုံးမှာလည်း ရေချိုးခန်း အိမ်သာတွေလျက် တွေ့ချည်းပဲ။ ပြီးတော့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ရှိသင့်တဲ့ ပရိဘောဂတွေ၊ တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာ ... စသဖြင့်ပေါ့ အကုန်ပါပါတယ်။

နောက်ပြီး ဘုရားခန်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့အလုပ်အတွက် အခန်းအရေးကြီးတဲ့ အင်တာနက်လိုင်းကလည်း ရှိတ်ထားပြီးသား။ အဲဒါကြောင့်ပို့ ဒီအိမ်လေးကိုငှားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာပေါ့။

အိမ်က မြို့တော်ရဲ့ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်မှာဆိုပေမယ့် သွားရောက်ရေးက သိပ်မခက်သလို အစားအသောက်လည်း မရှားပါဘူး။ အိမ်နဲ့ ခပ်

လှမ်းလှမ်းမှာ မိနီမတ်ကတ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ အင်တာနက်ကဖီးတွေကလည်း ပေါ်မှပေါ့။ အကြိုက်ဆုံးက အိမ်လေးရဲ့ဝရန်တာက လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် မြို့တော်ကို သဘာဝတရားကြီးက ကာကွယ်ပေးထားတဲ့ ဆိုင်းညိုညိုတောင်တန်းကြီးကို မြို့တွေကြားမှာ တွေ့ရတာပဲ။ ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်လို့ပေါ့ဗျာ။ ညနေစောင်းဆိုရင် အဲဒီတောင်တန်းကြီးရဲ့နောက်ကို နေလုံးကြီး ငုပ်လျှိုးသွားပုံကလည်း မရိုးနိုင်တဲ့ ဆန်းဆက်ပါပဲ။ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေပြည်ရဲ့အထိအတွေ့ကို ခံစားရင်း ကျွန်တော်တို့လည်း ဝရန်တာလေးမှာ ဘီယာသောက်ကြပေါ့။

အဲ... ညဘက်ရောက်ရင်တော့ ဘယ်သူမှ တော်တော်နဲ့ မအိပ်ကြတော့ဘူးဗျို့။ ကိုယ့်အခန်းထဲက ကိုယ့်ကွန်ပျူတာရှေ့မှာထိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့တွေ တိုက်ပွဲဝင်ကြရပြီ။ ဆော့ဝဲလ်တွေနဲ့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်လို့ပေါ့။

အိမ်ငှားပြီး ဆယ်ရက်လောက် ကြာချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်ရော ဘိုနီပါ ဆစ်ပယ်ဆော့ဝဲလ်လေးတွေကို အွန်လိုင်းမှာတောင် တင်လိုက်နိုင်ကြပြီ။ နေသန်ဆီကတော့ ဘာသံမှ မကြားရသေးဘူး။

ဒါပေမဲ့ တစ်ညနေမှတော့ နေသန် သူ့အခန်းထဲက အူယားဖားယား ပြေးထွက်လာပြီး...

“ဒီမွန်း ဘိုနီ... လာကြည့်မိပါဟာ၊ ငါ့ဆော့ဝဲလ်က အဆင့်တစ်ဆင့် အောင်သွားပြီ”

အားရဝမ်းသာ အော်ပြောလာတဲ့ နေသန်အသံကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ဘိုနီ သူ့အခန်းထဲ ပြေးလိုက်သွားကြတယ်။

နေသန်က သူ့ကွန်ပျူတာရှေ့မှာထိုင်ပြီး မောက်(စ်)နဲ့ ထောက်ပြခဲ့...။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဒီမှာကြည့်”

“ဟာ”

“ဟင်”

သူ တစ်ဆင့်ချင်းထောက်ပြတဲ့ ဒေတာလ်တွေ၊ စကေးတွေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်နဲ့ဘိုနီ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရတယ်။ ဆော့ဝဲလ်ဆိုတဲ့ရာနဲ့ မစိမ်းသူတွေမို့ နေသန်ရေးနေတဲ့ ဆော့ဝဲလ်ဟာ အကြီးကြီးဆိုတာ ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

ဘိုနီက အားမလို အားမရသံနဲ့...

“နေသန်... မင်း ဒီဆော့ဝဲလ်ပြီးလို့ ရောင်းစားလိုက်ရင်တော့ သောကြာ၊ မိုက်တယ်ကွာ၊ မင်း ဘယ်လိုအတွေး ရသွားတာလဲ”

နေသန်က ခေါင်းခါလိုက်ရင်း...

“မရောင်းစားပါဘူးကွာ၊ ဒီဆော့ဝဲလ် အောင်မြင်အောင်ရေးနိုင်ရင် နိုင်ငံ့ရိုမယ်မှန်း ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ဒီဆော့ဝဲလ်ရဲ့အခြေခံကိုယ်တိုင်က တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့မိသားစုတွေ၊ သားသမီးတွေ၊ မိဘတွေ၊ အိမ်ထောင်ဘက်တွေ၊ ချစ်သူရည်းစားတွေ ပိုပြီးနွေးထွေးဖို့အတွက် ဆင်ခြင် လုပ်ဆောင်ရမယ့် ဒေတာလ်တွေကို စုပြီး တည်ဆောက်တာလေ၊ ငါ ရေးဖို့ဆိုပြီး အချက်အလက်တွေ စုနေတာတောင် နှစ်နှစ်ကြာတော့မယ်၊ ခုမှ စရေးဖြစ်တာကွ၊ တကယ်လို့ ရေးပြီးရင်တော့ အွန်လိုင်းမှာ အခမဲ့ တင်လိုက်မယ်၊ အဲဒါ... ငါ့ဆန္ဒပဲ”

လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်တဲ့ နေသန်စကားဆုံးမှာ ဘိုနီက

...

“လေးစားပါတယ်ကွာ၊ ဒီဆော့ဝဲလ်သာ အောင်မြင်ရင်တော့ မင်း နာမည်ဟာ အွန်လိုင်းသမိုင်းမှာ ရာဇဝင်တွင်ပြီကွ ... နေသန်”

နေသန်က သူ့ကိုယ်သူ ပီတိဖြစ်ရင် ပြုံးတဲ့အပြုံးမျိုး ပြုံးတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်လည်း နေသန်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားမိပါတယ်။ ကိုယ့်အတ္တမပါဘဲနဲ့ လူတွေကို အကျိုးပြုဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးထားဖို့က မလွယ်ဘူးလေ။

ကျွန်တော်က ...

“ဒါနဲ့ နေသန် ... မင်း ဒီဆော့ဝဲလ်ကို နာမည် ဘယ်လိုပေးထားလဲ”

နေသန် တစ်ချက်တွေ့စနဲ့ ဖြစ်သွားပြီးမှ ...

“စဉ်းစားနေတုန်းပါပဲကွာ၊ နာမည်ထက် ဒီဆော့ဝဲလ် မြန်မြန်ပြီး အောင်ရေးဖို့ကိုပဲ စိတ်ထဲရောက်နေတာ၊ အဲဒါမှ နောက်အလုပ်တစ်ခု ထပ်လုပ်နိုင်မှာလေ”

အလုပ်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်က ဝင်လာပြန်တယ်။ အဲဒါနဲ့ နေသန်ကိုကြည့်ပြီး ...

“နေသန် ... ငါ ဟိုတစ်ရက်ညက ဆိုင်းလန့်စကားရဲ့ ဝက်ဆိုထဲကို ဝင်ကြည့်သေးတယ်၊ အဲဒီကျောင်းမှာသာ တက်ခွင့်ရရင် ပညာလည်သင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ... သူတို့ဆီက ပေးတဲ့လစာနဲ့ အခွင့်အရေးတွေလည်း ရှယ်တွေချည်းပဲကွ”

နေသန်က ကျွန်တော့်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်လာပြီး ...

“ငါလည်း ဝင်ကြည့်ပြီးပါပြီ သူတို့ဆီက ပေးတယ်ဆိုတာကလည်း အလကားတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တက်ခွင့်ရတဲ့လူက ပြန်လုပ်ပေးရမယ် အလုပ်တွေကလည်း အများကြီးပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... အဲဒီကျောင်းမှာ တက်ခွင့်ရရင် ငါးနှစ်အတွင်း ဘဝပြောင်းသွားမှာပဲ၊ ငါ မင်းကိုမေးမယ်၊ တကယ်လို့ မင်းတို့သာ အဲဒီကျောင်းက ကမ်းလှမ်းလာရင် မင်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

နေသန်က စဉ်းစားထားပြီးသားပုံစံနဲ့ မဆိုင်းမတွ ပြန်ပြောလာတယ်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး ဒီမွန်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ကမ်းလှမ်းမှုထဲမှာ ဟညာသင်ပေးဖို့က လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲပါတာ၊ ကျန်တာက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာလို အခကြေးငွေယူပြီး အလုပ်လုပ်ပေးရမယ့်သဘောမျိုးပဲ၊ ပြီးတော့ ... မင်းရေးပေးလိုက်တဲ့ ဆော့ဝဲလ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့အပိုင် ဖြစ်သွားမှာ၊ အဲဒါကို ရောင်းစားလို့ရတဲ့ အကုန်အမြတ်ကိုလည်း သူတို့ပဲ ယူမယ့်သဘောပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရပ်တည်စမ်းပါကွာ ... ငါတို့မှာလည်း အရည်အချင်းရှိတာပဲ၊ တစ်နေ့တော့ အောင်မြင်မှာပေါ့”

“အင်း ... မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ စဉ်းစားမိတာတစ်ခုက ... တကယ်လို့ အဲဒီကျောင်းကများ ကမ်းလှမ်းလာရင် အဲဒါဟာ အခွင့်အရေးတစ်ခုများ ဖြစ်နေမလားလို့ပါ၊ ဥပမာလွှာ ... ငါတို့ မသိသေးတာတွေ သင်ကြားရမယ်၊ နောက်ဆုံးပေါ်ပစ္စည်းတွေနဲ့

လည်း ထိတွေ့ရမယ်၊ အဲဒီမှာ ငါးနှစ်လောက် ရင်းလိုက်ရင် - ငါတို့ဘဝ တိုးတက်ပြောင်းလဲသွားမလားဆိုပြီး တွေးမိတယ်”

အဲဒီလို စောဒကတက်လိုက်တော့ နေသန်က ကျွန်တော့်ကို ခပ် ထွေထွေကြည့်ရင်း ခေါင်းခါတယ်။ ပြီးမှ ...

“ဒီမွန်း ... မင်းကတော့ အဲဒီကျောင်းမှာ တက်ခွင့်ရရင် ရလာ မယ့် အခွင့်အရေးနဲ့ငွေကြေးကို စိတ်ဝင်စားနေပြီထင်တယ်၊ အေးလေ ... အဲဒါကလည်း မင်းကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ကို တော့ မတိုက်တွန်းနဲ့ကွ၊ ငါ ခုရေးနေတဲ့ဆရာဝန် မပြီးခင် တခြားဘာကိစ္စ ကိုမှ ခေါင်းထဲထည့်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒီလောက်ဆိုရင် နေသန် ဆိုင်းလန့်စကားကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆို တာ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဝီဒီယိုလမ်းလှည့်နေ တဲ့ ဘိုနီဆီက အသံထွက်လာတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဘရိတ်ကင်းနယူးစ် တက်လာတယ်ကွ၊ ကြည့်ပါဦး ... ကွန်ပျူတာပညာရှင်လူငယ်တစ်ဦး အသတ်ခံရတဲ့ ဟာ ... ဒီဗြို့မှာ ဖြစ်သွားတာပဲကွ”

ကျွန်တော်နဲ့နေသန် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ကွန်ပျူတာပညာရှင်လူငယ်တစ်ဦး ဒီဗြို့မှာ အသတ် ခံလိုက်ရတာပါ။ အမှုအခင်းဖြစ်စဉ်ကို ဝီဒီယိုက ထုတ်လွှင့်နေပါတယ်။ ကြည့် ရတာ တမင်လုပ်ကြံသွားပုံမျိုးပဲ။ အဲဒီလူရဲ့အိမ်ထဲကိုဝင်ပြီး ရက်ရက်စက် စက် သတ်သွားတာမျိုးပါ။ သူ့ရဲ့ကွန်ပျူတာနဲ့ ဆက်စပ်ပစ္စည်းတွေကိုပါ လူသတ်သမားက ဖျက်ဆီးသွားတယ်။ အသတ်ခံရတဲ့ အဲဒီလူရဲ့နာမည်က

... ရောဘတ်တဲ့။

အဲဒီသတင်းကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြတယ်။ လူတစ်ယောက်၊ ဒီထက် ကျွန်တော်တို့လို ဘဝတူလူငယ် တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရတာကို နှမြောဝမ်းနည်းမိတာပါ။ ခုလို လုပ်ကြံခံရ တာဟာ သူတတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ ပတ်သက်နေမလားတော့ မသိဘူး။

သတင်းပြီးသွားတော့ နေသန်က ကျွန်တော်နဲ့ဘိုနီနဲ့ကိုကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ဆိုလာတယ်။

“အဲဒါပဲ ကြည့်တော့ကွာ ... ဒီဗြို့တော်ဟာ နည်းပညာနဲ့ပတ် သက်ပြီး စွဲပြီးတိုးတက်တယ်၊ ပညာရှင်လူငယ်တွေအတွက် အခွင့်အရေးတွေ ရှိသလို ခုလို ပညာအတွက် လုပ်ကြံခံရတာမျိုးတွေလည်း ရှိနေနိုင်တာပဲကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အရမ်းတော်လာ၊ တတ်လာရင် မကျေနပ်ကြတာ များတယ်ကွ”

နေသန်စကားကလည်း ခုနက ကျွန်တော်တွေ့မိတဲ့ အတွေးလို ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ရန်သူမရှိပေမယ့် အသွားအလာအနေအထိုင်ကို ဂရုစိုက်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်လိုက်ပါတယ်။

စကားထပ်မပြောဖြစ်ကြဘဲ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်လိုက်ကြ တယ်။ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့်ဆီကို အီးဗေး တစ်စောင် ဝင်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ဒီမွန်း ...

ရှင်တို့ကို (Silence School) က သူတို့ဆီမှာ ကျောင်း

www.burmeseclassic.com

တက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို သေသေချာချာ
စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ငြင်းလိုက်စေချင်ပါတယ်။
ရှင်တို့ရဲ့အကျိုးကို လိုလားလို့ပါ။

အိန်ဂျယ်

အဲဒီအီးမေးကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြသင့်သွားရတယ်။ ဘယ်သူ
လဲ၊ ဘာသဘောနဲ့ ခုလို ဖို့တာလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဖို့လာတဲ့
လူရဲ့နာမည်ကလည်း အိန်ဂျယ်ဆိုပဲ။ ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ။
သူ့အီးမေးရဲ့အောက်မှာ သူ့ရဲ့ တခြားအကောင်နာမည်တွေလည်း ရေးထား
ထားတယ်။

ဒါဟာ သူ့ဆီကို ပြန်ဆက်သွယ်စေချင်တာပဲလို့ ကျွန်တော် တွေး
ရင်း လှုပ်ရှားလိုက်ပါတယ်။

(၅)

“Hi အိန်ဂျယ် ... ကျွန်တော်က ဒီမွန်းပါ”

တစ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာမယ်ထင်ပါတယ်။ သူ့ဘက်က ပြန်စာ
ရောက်လာပါတယ်။

“Hi ဒီမွန်း ... မင်္ဂလာပါ။ ခုလို ပြန်ဆက်သွယ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူး
ပြပါ”

ဘာလဲတော့မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ စပ်စုချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော့်လက်
တွေဟာ ကွန်ပျူတာကီးဘုတ်ပေါ်မှာ ပြေးလွှားသွားလေရဲ့။

“ခုနက မေးတစ်စောင်ရတယ်လေ၊ အဲဒါ အိန်ဂျယ်ပြောချင်တာ
ကို သိပ်နားမလည်လို့”

“ဪ ... အဲဒါက ရှင်ကို ကျွန်မ စေတနာနဲ့ အကြံပေးတာပါ”

“ခဏလေးများ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီကျောင်းက လာတက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းမယ်ဆိုတာကို အိန်ဂျယ်က ဘယ်လိုသိနေတာလဲ၊ ပြီးတော့... ဘာဖြစ်လို့ မတက်စေချင်တာလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ အချိန်နည်းနည်းကြာမှ ပြန်စာရောက်လာပါတယ်။

“အင်း... သိနေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်မကို ယုံပါ။ အခု ရှင့်လိုပဲ ကျောင်းက ကမ်းလှမ်းမယ့် လူတော်တော်များများကို ကျွန်မ သိနေတယ်။ မတက်စေချင်တာကတော့ ရှင်တတ်ထားတဲ့ပညာတွေကို အဲဒီကျောင်းမှာ မရောင်းစားစေချင်လို့ပါ။ လောလောဆယ် ကျွန်မ အဲဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်မယ်”

ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ တွေဝေသွားမိတယ်။ ဒီကောင်မလေး ကျွန်တော့်ကို လာကျပ်နေတာများလား။ အဲဒီအတွေးနဲ့ ခပ်တည်တည် ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“အိန်ဂျယ်... မင်း ဘယ်သူလဲ၊ မင်းကို ငါ မသိဘူး”

“ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို သိနေတယ် ဒီမွန်း၊ အဲ... အများကြီး တော့လည်း မသိပါဘူး။ ရှင့်ရဲ့ဓာတ်ပုံရယ်၊ ရှင် ဘယ်ကနေ ဒီမြို့ကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာရယ်၊ ရှင်တတ်ထားတဲ့ ပညာအရည်အချင်းရယ်၊ ပြီးတော့... ရှင့်ရဲ့အကောင်လိပ်စာတချို့ကိုပေါ့”

နည်းနည်းတောင် ဖြုံသွားတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော် ဆက်မေးလိုက်ပါတယ်။

“မင်း ဘယ်သူလဲလို့ ငါမေးနေတာကို မဖြေသေးဘူးနော်”

“ဪ... ဒီမွန်းကလည်း ကျွန်မနာမည်က ရှင်သိထားတဲ့

အတိုင်း အိန်ဂျယ်ပဲလေ။ ကျွန်မက ပြောဆယ်ရက်နေမှာ မွေးတာဆိုတော့ နှင့်ထက် ဆယ်ရက်တိတိငယ်တယ်၊ ပြီးတော့... ကျွန်မက ရှင့်လိုပဲ ဆိုင်တီနည်းပညာကို ဝါသနာပါတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် နည်းနည်းယုံသွားပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အိန်ဂျယ်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့မွေးနေ့ကို သိနေလို့လေ။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် တော်ကီဆက်ပစ်လိုက်တယ်။

“အိန်ဂျယ်... ငါ တကယ်အံ့ဩမိတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့... ဘာကြောင့် ခုလိုတွေ ငါ့ကို သတိပေးလဲ ဆိုတာကိုပဲ သိချင်တယ်”

“အေး... ကွယ်... ရှင့်ကို စေတနာထားလို့ပေါ့ ဒီမွန်းရဲ့”

“အဲဒီအတွက်တော့ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းက ဒီမြို့မှာပဲ နေတာလား”

“ရက်(စ်)”

“ဒါဆို... ငါ မင်းနဲ့ အပြင်မှာ လူချင်းတွေပြီး အဲဒီအကြောင်းကို ဆွေးနွေးချင်တယ်”

ကျွန်တော် နည်းနည်းစွန့်စားကြည့်လိုက်တာပါ။ သူ့ဘက်ကလည်း ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလာပါတယ်။

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးထင်တယ် ဒီမွန်း၊ ရှင် ကျွန်မပြောတာကိုသာ လက်ခံလိုက်စမ်းပါ၊ ရှင့်ရဲ့ ဒီမွန်း (Demon) ဆိုတဲ့ နာမည်အတိုင်း ဆီဆိုးတစ်ကောင် မဖြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ စူးခနဲ ဖြူသွားပါတယ်။ အဲဒီ ဒီမွန်းဆိုတဲ့ နာမည်အမှတ်တံဆိပ်ဟာ ကျွန်တော်

ကို ကျွန်တော့်ရဲ့အဒေါ် ပညတ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဘာမှမသိသေးတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်က မငြင်းနိုင်ဘဲ လက်ခံခဲ့ရတဲ့ နာမည်ပါပဲ။

လောကမှာ လူတစ်ယောက် မငြင်းဘဲလက်ခံလိုက်ရတာ (၄)မျိုး တောင်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားဖူးထားတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ကိုယ်ရဲ့ နာမည်၊ ဘယ်ဗိုက်ထဲ ဝင်စားမယ်ဆိုတာရယ်၊ မိဘမျိုးရိုးရယ်နဲ့ မွေးရင်ဇာတိ ရယ်တို့ပဲ။ အဲဒါကိုတော့ သူ့ကို ရှင်းပြမနေတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်က ...

“ခဏလေး အိန်ဂျယ်၊ မင်းက ငါ့နာမည် ဒီမွန်းဆိုတာနဲ့ နတ်ဆိုး လို့ သတ်မှတ်လိုက်တာလား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ မှားသွားလိမ့်မယ်၊ မင်းသိ မလားတော့ မသိဘူး။ အိဂျစ်နည်းစနစ်နဲ့ နာမည်ကို အဓိပ္ပာယ်သတ်မှတ် ထားတာလေးတစ်ခု ပြောပြမယ်”

“စိတ်ဝင်စားပါတယ် ဒီမွန်း”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကွန်ပျူတာထဲက ဖိုင်တစ်ဖိုင် ကို ဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်မှတ်ထားတဲ့ ‘အိဂျစ်နည်းစနစ် အမည်နာမဟောကိန်း’ ဆိုတာကို ပို့ပေးလိုက်တယ်။

The Meaning Of The Hieroglyphs

- A - စွမ်းပကားကြီးမားခြင်းနှင့်ထက်မြက်သူ
- E,Y - တရားမျှတ၊ သမာသမတ်ကျ၊ သမာဓိရှိသူ
- W - ကလေးဆန်
- O - ပျော်ပျော်နေ၊ စွန့်စားမှုနှစ်သက်

- B - ခရီးအနှံ၊ ခြေဆန့်ခြင်း
- I - ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းလုပ်တတ်သူ
- P - ဖန်တီးမှုစွမ်းအားရှိသူ
- V,F - ဉာဏ်သွက်ထက်မြက်ပါးနပ်သူ
- N - ပျော့ပျောင်းသောသဘောထားရှိသူ
- M - အသိဉာဏ်ကြီးမားသူ
- R - စကားများစွာပြောသူ
- H - သံတမန်ဆန်သောသူ
- L - ဦးဆောင်အမိန့်ပေးထိန်းချုပ်လိုသူ
- Z - မိသားစုအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးသူ
- S - သူတစ်ပါးကို အားမကိုး၊ လွတ်လပ်မှုမြတ်နိုးသူ
- Sh - ပါရမီထူးတစ်ခုခုပိုင်ဆိုင်သူ
- Q - ဘဝကြမ်းသူ
- C,K - အရည်အသွေးကောင်းများနှင့်ပြည့်စုံသူ
- G - တည်ငြိမ်သူ
- T - ထင်ရာစိုင်းသူ
- Th - မြင့်မြတ်သောစိတ်ဓာတ်သဘာဝရှိသူ
- D - ဖော်ရွေ၍ တစ်ပါးသူအား ကူညီသူ
- J - အကင်းပါး၊ ထက်မြက်၊ ခေါင်းဆောင်နေရာကို လိုလားသူ
- U - ခေါင်းမာသူ၊ တစ်ဖွတ်ထိုး လုပ်တတ်သူ

ကျွန်တော် ပိုပေးလိုက်ပြီး သိပ်မကြာဘူး။ သူ့ဆီက ပြန်စာရောက်လာတယ်။

“ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ရှင်နာမည်က ဒီမွန်း (Demon) ဆိုတော့ (D) က ဖော်ရွေကူညီတတ်သူ၊ အီး (E) က တရားမျှတ၊ သမာသမတ်ကျသူ၊ အမ် (M) က အသိဉာဏ်ကြီးသူ၊ အို (O) က ပျော်ပျော်နေစွန့်စားမှု နှစ်သက်သူ၊ အန် (N) က ပျော့ပျောင်းသောသဘောထားရှိသူပေါ့။ အဲလိုလား”

“အမှန်ပဲ အိန်ဂျယ် ... ကြွားပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး”

အပြင်မှာဆိုရင်တော့ သူ့ဆီက ရယ်သံလေး ကြားရမယ် ထင်ပါတယ်။ ခုတော့ စာလုံးတွေပဲ ပြန်ရောက်လာတာပေါ့။

“အင်း ... မှတ်ထားလိုက်မယ်လေ။ ကဲ ... အချိန်လည်း ကြာသွားပြီ နောက်မှ တွေ့တာပေါ့။ ရှင်သာ ကျွန်မပြောတာကိုသာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပါ ဒီမွန်း။ ဂွတ်လပ် ... နော်”

အဲဒီစာရောက်လာပြီးချိန်မှာပဲ သူ အွန်လိုင်းပေါ်က ဆင်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာပဲ အတွေးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး ကျန်ခဲ့ရလေရဲ့။

အိန်ဂျယ်ဆိုတဲ့ ပဟေဠိနတ်သမီးစေးရေ ...

မင်း ဘယ်သူလဲ ... ?။

(၆)

ညက အိပ်ရာဝင်တာ နောက်ကျသွားလို့လား မသိဘူး။ နောက်နေ့တော့ နေအတော်လေးမြင့်မှ ခိုးလာတယ်။ ခိုးခိုးချင်း နာရီလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နေလယ်ဆယ်နှစ်နာရီကိုတောင် ငွေငွေလေး စွန်းနေပြီ။

အိပ်ရာက လူးလဲထပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်တယ်။ မိုက်ကစည်း နည်းနည်းဆာသလို ပိုလာလို့ အခန်းထဲက အပြင်ကို ထွက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ စားစရာ ဘာမှရှိမနေဘူး။ ဖျော်ရည်ပုလင်းတွေနဲ့ ဘီယာဘူးအချို့ပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သေသေချာချာ ဖွေနှောက်ကြည့်တော့မှာပဲ ကော်ဖီအေးဆစ်ဘူးက ထွက်လာလေရဲ့။

ကော်ဖီအေးသောက်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ အပြင်ကပြန်လာတဲ့ နေသန့်

၆၀ ရင်စည်း

နဲ့ ဘိုနီတို့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဘိုနီက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ နှုတ်ဆက်လာရဲ့။

“ဒီမွန်း... ခုမှ အိပ်ရာက ထတာလားကွ၊ ငါတို့တော့ ဗိုက်ဆာတာနဲ့ ထမင်းသွားစားလိုက်ပြီ၊ မင်းကိုလည်း မနီးချင်တာနဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက် နေ့လယ်စာ စားပြီးသွားပြီလို့ ပြောလာတာပါ။ ကျွန်တော်တို့တွေက ထမင်းဟင်းကို အပြင်မှာပဲ ကြိုသလို စားဖြစ်တာများပါတယ်။ သုံးယောက်စလုံး ဘယ်သူမှ မချွက်ပြုတ်တတ်ဘူးလေ။

ကျွန်တော်က ဗန်းအသာတွန့်ပြရင်း...

“ရပါတယ်ကွာ... ငါလည်း ညက အိပ်ရာဝင်တာ နောက်ကျသွားလို့ပါ၊ ပြီးမှ ငါ့ဟာငါ သွားစားလိုက်မယ်”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ နေသန့်က သူ့အခန်းထဲကို ဝင်မလိုလုပ်ရင်း...

“ဒီမွန်း... ဒီမနက် မင်းဆီကိုရော အီးမေးတစ်စောင်ဝင်နေလားမသိဘူး၊ စစ်ကြည့်လိုက်ဦး”

ပြောပြီး နေသန့်က သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဘာလဲဟဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ဘိုနီကိုကြည့်လိုက်တော့ ဘိုနီကလည်း ဗန်းတွန့်ရင်း ခေါင်းခါပြလာပါတယ်။ သူလည်း မသိဘူးပေါ့။

နေသန့်ပြောတာ အကြောင်းတော့ရှိမှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး အီးမေးစစ်လိုက်ပါတယ်။

“ဟင်”

ကျွန်တော် တကယ်အံ့သြသွားမိတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီကို ဒီမနက်ကိုးနာရီက ပို့ထားတဲ့ အီးမေးတစ်စောင်ရောက်နေပါတယ်။

အံ့သြမိတာက အဲဒီအီးမေးဟာ ဆိုင်းလန့်စကား (Silence School) က ပို့ထားတဲ့အီးမေး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ပိုလို့တောင် အံ့သြသွားရတယ်။ ဆိုင်းလန့်စကားက သူတို့ကျောင်းမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ပညာသင်ဖို့ ကမ်းလှမ်းထားတဲ့စာပါ။ စာထဲမှာ ဆက်သွယ်ရမယ့်လိပ်စာအပြည့်အစုံနဲ့ စိတ်ဝင်စားရင် လူကိုယ်တိုင် လာတွေ့ဖို့လည်း ကမ်းလှမ်းထားပါတယ်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသေးဘူး။ အဲဒီကျောင်းက ဆက်သွယ်လာရင် ကောင်းမှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ရှိခဲ့ပေမယ့် ခုလိုထကယ်ကြီး ကမ်းလှမ်းလာတော့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေပြန်တယ်။

အဲဒီခံစားချက်နဲ့ နေသန့်အခန်းထဲကို ဝင်သွားလိုက်တော့ နေသန့်က ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ အလုပ်လုပ်နေရင်းက ကျွန်တော့်ကိုတောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“ငါ့ဆီကိုလည်း မင်းဆီကိုပို့တဲ့ အီးမေးမျိုး ရောက်လာတယ် ဒီမွန်း၊ ဒါပေမဲ့... ငါ သူတို့ကမ်းလှမ်းတာကို စိတ်မဝင်စားဘူး”

နေသန့်ဆိုလိုတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ထပ်တော့ မေးလိုက်သေးတယ်။

“စဉ်းစားပါဦးလား နေသန့်ရာ... ငါကတော့ ဒါဟာ အခွင့်အရေးလို့ ထင်တာပဲ”

စကားအဆုံးမှာတော့ နေသန့်က ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်လာတယ်။ ပြီး... မရယ်မပြုံးတဲ့မျက်နှာနဲ့ပဲ...

“ဒီမွန်း... လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရွေးချယ်ကြိုတာပဲကွာ”

၃၆၈၂ ကြယ်စာ ၁၀

ခန့်မပြုကြယ်စာ ၁၀

www.burmeseclassic.com

ဒီကိစ္စအတွက် မင်းကို ငါ မတိုက်တွန်းချင်သလို ကန့်လည်းမကန့်ကွက်ချင်ဘူး။ အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ မင်းဘဝ တိုးတက်ချင်တယ်ဆိုတာကို ငါ နားလည်ပါတယ်။ မင်း ဘယ်လိုပဲ ဆုံးဖြတ်ဆုံးဖြတ် မင်းနဲ့ငါဟာ ထာဝရသူငယ်ချင်းပါပဲ။ ငါတော့ ငါ့ယုံကြည်ချက်အတိုင်းပဲ ဆက်လျှောက်မယ်ကွာ။ လောလောဆယ် လက်ရှိရေးနေတဲ့ ဆော့ဝဲလ်မပြီးသေးတဲ့အချိန်မှာ ငါ အာရုံမများချင်ဘူး”

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချလိုက်ရင်း ...

“မင်းပြောတာကို ငါ နားလည်ပါတယ်ကွာ။ ဒါနဲ့ ညတုန်းကတောင် အိန်ဂျယ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ငါ့ဆီကို အီးမေးဝင်လာသေးတယ်။ ဘာလဲတော့ မသိဘူးကွာ။ သူပြောတာကတော့ ငါ့ကို ဒီကျောင်းက ကမ်းလှမ်းလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ကိုလည်း မတက်စေချင်ဘူးလို့ ရေးထားတယ်ကွာ”

နေသန်က ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးလိုက်ပြီး ...

“အင်း ... ငါ့ဆီကိုလည်း ညက ပို့ပါတယ်။ ငါတော့ ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါမှ အဲဒီကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားတာလေ”

ကျွန်တော်လည်း ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ နေသန်ကို အားတုံ့အားနာနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ငါတော့ အဲဒီကျောင်းကို ခဏလောက်သွားကြည့်ချင်တယ်ကွာ။ အခြေအနေကို လေ့လာတဲ့သဘောပါ။ ဟိုကွာ ...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ နေသန်က လက်ကာပြလာရင်း ...

“သွားလေ ... မင်းဆန္ဒရှိသလိုသာ လုပ်ပါ။ အဲ ... ကားယူသွား

လေ ဒီမွန်း ကားကို ဒီမနက်ပဲ ငါ ဝပ်ရှော့က ပြန်ယူလာတာ”

“ကျေးဇူးပဲကွာ၊ ငါ ထမင်းစားပြီးရင် ခဏတော့ သွားကြည့်လိုက်မယ်”

ပြောပြီး ကျွန်တော် လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဆိုင်းလန့်စကားက ကမ်းလှမ်းမှုအတွက် ရင်ခုန်မိတာကလည်း အမှန်ပါပဲ။

အင်း ... ဒီအကြောင်ဆာ အိန်ဂျယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆီရင် ဘာပြောဦးမလဲ မသိဘူးနော်။

တစ်ခါ တစ်ခါ ဘဝမှာ ရွေးချယ်ရတာတွေက ခက်ခဲတတ်တယ် မဟုတ်လား။

(၇)

ကားရပ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ အတော်ကြီးကို မှင်တက်သွားစေပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆိုင်းလန့်စကား (Silence School) ဆိုတာ ဝက်ဆိုဒ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံမြင်ခဲ့ရတာထက် ပိုပြီးခမ်းနားနေလို့ပါ။

ဆိုင်းဘုတ်ကြီးရဲ့နောက်မှာ လူနှစ်ရပ်စာလောက်ရှိမယ့် အုတ်စိတ်တိုင်းကြီးကို ဝင်းခတ်ထားပါတယ်။ ရှေ့မျက်နှာစာတင် သာမန်တက္ကသိုလ် အကျယ်အဝန်းထက် တစ်ဆလောက် ပိုမလားမသိဘူး။

ကားပေါ်က အသာဆင်းပြီး ဂိတ်ပေါက်ကို လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ လုံခြုံရေးတစ်ယောက်က မေးလို့ ဖြေရသေးတယ်။ ဒီမွန်းပါ။ အီးအေရလို့ လာတွေ့တယ်ပေါ့။

ရင်စည်းမခြားကျောင်းတော်

အဲလိုပြောလိုက်တာနဲ့ လုံခြုံရေးအစောင့်ဟာ ဖျာယာခတ်ပြီး သူ့ခါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ စက်နဲ့ လှမ်းဆက်ပါတော့တယ်။ သိပ်ကြောဘူး...

ကျောင်းဝင်းထဲကနေ ကားလေးတစ်စီး မောင်းလာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကားပေါ်က အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိမယ်ထင်ရတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အစုန်အဆန် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အရင်ပြီးပြတယ်။

ပြီးမှ ...

“ဆိုင်းလန့်စကားက ကြိုဆိုပါတယ် ဒီမွန်း၊ ခင်ဗျားကို လူးကပ်(စ်)စောင့်နေပါတယ်၊ ကြွပါ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် ထပ်ပြီး အံ့သြသွားရတယ်။ လူးကပ်(စ်)ဆိုတာ ကျောင်းရဲ့အကြီးကျယ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်မှန်း ကျွန်တော် ဝက်ဆိုဒ်မှာ ကြည့်ကာတည်းတသိပြီးသားပါ။ ခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတယ်ဆိုပါလား။

ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ကျွန်တော် တက်လိုက်သွားလိုက်တယ်။ အဲဒီကားလေးပေါ်မှာပဲ လာကြိုတဲ့လူက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပါတယ်။

“ဒီမွန်း ... ကျွန်တော့် ဖရက်ဒီပါ၊ လူးကပ်(စ်)ရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေထဲက တစ်ယောက်ပေါ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်လေး ပြန်ပြီးပြလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ဝန်ထမ်းဆိုတော့ ခင်ဗျာက ဒီကျောင်းက ကျောင်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကျောင်းမှာက ကျောင်းသားတွေအပြင် ဝန်ထမ်း

ရင်စည်းမခြားကျောင်းတော်

တွေလည်း အများကြီးရှိတာလေ၊ ကျောင်းနဲ့ကုမ္ပဏီကို တွဲထားသလို ဖြစ်နေတော့ ဝန်ထမ်းတွေလည်း ခန့်ထားရတာပေါ့”

ကားလေးပေါ်က လိုက်လာရင်း ကျောင်းဝင်းထဲကို လေ့လာမိပါတယ်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာက ကျောင်းဆောင်ကြီးတွေအပြင် အခြားအဆောင်ခပ်သေးသေးတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကစားကွင်းတွေ၊ ပန်းခြံလေးတွေ၊ ရေကူးကန်တွေအပြင် ကင်တင်းလို စားသောက်ဆိုင်တန်းတွေကိုပါ တွေ့ရတယ်။ မသိရင် သီးခြားမြို့သစ်လေးတစ်ခုလိုပါပဲ။ ကျောင်းဝင်းကြီးက ဒီမြို့လေးရဲ့နေရာ ဧရိယာတော်တော်များများ ယူထားပုံရတယ်။

ကစားကွင်းတွေ၊ ကင်တင်းတွေထဲမှာလည်း လှုပ်ရှားသွားလာနေတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် စီးလာတဲ့ ကားလေးဟာ ကျောင်းဆောင်တွေကို ကျော်လွန်လာပြီး အနောက်ဘက်စူးစူးမှာရှိတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။

ဖရက်ဒီက ကားလေးပေါ်က အရင်ဆင်းလိုက်ပြီး ...

“လာ ဒီမွန်း ... ဒါက လူးကပ်(စ်)ရဲ့ အိမ်ပဲ”

ကျွန်တော်လည်း ခမ်းနားလွန်းတဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကို အရင်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ဒီကျောင်းရဲ့ သြဇာအာဏာအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ နေတာပဲလို့ သိလိုက်ရလေရဲ့။

အိမ်ရှေ့တံခါးရောက်တော့ ဖရက်ဒီကပဲ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်းကို အင်တာကွန်းကနေတစ်ဆင့် သတင်းပို့လိုက်ပါတယ်။ မကြာဘူး။ အိမ်ရှေ့တံခါးကြီးဟာ အလိုအလျောက် ပွင့်လာပြန်လေရဲ့။

အိမ်ထဲဝင်သွားလိုက်တော့ ညဉ့်ခန်းထဲမှာ အသင့်စောင့်နေပုံရတဲ့ လူးကပ်(စ်) ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ လူကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်ရတော့လည်း လူးကပ်(စ်) ရဲ့ဟန်ပန်က တော်ရုံလူ ရှိန်သွားစေလောက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ချင်းပဲ လူးကပ်(စ်)က ဖက်လံတကင်းတက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လာပြီး ...

“ဆိုင်းလန့်စကားက ကြိုဆိုပါတယ် ဒီမွန်း၊ ကျုပ်က လူးကပ်(စ်)ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကျွန်တော် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ လူးကပ်(စ်)က မျက်နှာမင်းကြည့်လာရင်း ...

“အင်း ... ဒီအထိ လာတယ်ဆိုတော့ မင်းရဲ့ဆုံဖြတ်ချက် မှန်ကန်ပြီလို့ ကျုပ် သတ်မှတ်လိုက်ရတော့မလား ဒီမွန်း”

သူ့ရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ပြီလားလို့ မေးတာနဲ့ တူပါတယ်။

ကျွန်တော်က ...

“နီးစပ်ပါတယ် လူးကပ်(စ်)၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအကြောင်း ဆွေးနွေးချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

လူးကပ်(စ်)က ပြုံးတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော့်ကိုလည်း

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရင် ဒီအထိ ရောက်လာတယ်ဆိုကတည်းက ကျုပ် ဝမ်းသာပြီးသားပါ၊ လာပါ ... ကျုပ်အခန်းထဲကို သွားရအောင်”

သူ့နောက်က အသာလိုက်သွားလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ထည့် ဖရက်ဒီဆိုတဲ့လူ ပါမလာတော့ဘူး။ အခန်းထဲရောက်သွားတယ်

ဆိုရင်ပဲ အတော်အံ့သြသွားရပါတယ်။ အခန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ ဒိုင်တီပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော့်လို လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ သွားရည်ယိုစရာပါပဲ။

သူ့ရုံးခန်းထဲထိုင်ရင်း လူးကပ်(စ်)က သူ့ကျောင်းနဲ့ပတ်သက်တာတွေကို ရှင်းပြပါတယ်။ ပြီး... ကျွန်တော်ကသာ လက်ခံရင် ဒီကျောင်းမှာ ကျွန်တော် သင်ရမယ့်ပညာ၊ ရမယ့်လစာ၊ စီးရမယ့်ကားနဲ့ နေရမယ့်အခန်း... အဲဒါတွေကိုလည်း ဓာတ်ပုံတွေပြရင်း ပြောပါတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး သူ့ကျောင်းမှာ ငါးနှစ်တိတိတက်ဖို့ စာချုပ်ချုပ်ရမှာဖြစ်သလို တခြားစည်းကမ်းချက်တွေလည်း ပါသေးတယ်။

အဲဒါတွေ ပြောပြီးသွားတော့မှ လူးကပ်(စ်)က ...

“ကဲ ဒီမွန်း ... ပြောစရာရှိတာတွေလည်း ပြောပြီးပြီဆိုတော့ မောင်ရင့်ကို တစ်ခါတည်း ဆုံးဖြတ်စေချင်တယ်။ ရက်(စ်)အော်နီး ... တစ်ခုခုပေါ့”

ပြောပြီး လူးကပ်(စ်)က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ သူနောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီးကမ်းလှမ်းတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။

ဒါကြောင့် ... ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာပဲ တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်ရတော့မယ်ဆိုတာလည်း နားလည်လိုက်မိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ...။

(၈)

ကျွန်တော်နဲ့အတူပါလာတဲ့ ဖရက်ဒီကိုကြည့်ပြီး နေသန်က မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်လိုက်တယ်။ ပြီး ... ကျွန်တော့်ဘက်ကို မျက်နှာမူလိုက်ရင်း ...

“ဒီမွန်း ... မင်းပစ္စည်းတွေ ပြန်လာယူတာလား”

ကျွန်တော်က ခပ်ယဉ်ယဉ် ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အေးကွာ ... ငါ လူးကပ်(စ်)ရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ပစ္စည်းတွေ လာပြန်ယူရင်း မင်းတို့ကို နှုတ်ဆက်မလို့ ခုနဲ့ ဘိုနိုရော”

“အပြင်ခဏထွက်သွားတယ်ကွ၊ သူပြန်လာရင် ငါ ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ပြောပြီး နေသန်က သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို ဝင်သိမ်းလိုက်တယ်။ ဆိုင်းလန့်စကားက ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး နေသန် ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ခုနေမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ကျွန်တော် ရွေးချယ်ရတော့မှာပဲ။ ဒီကောင် တွေ့နဲ့ ခဏခွဲရလို့ စိတ်မကောင်းတော့ဖြစ်မိတာပေါ့။ တောက်လျှောက်ပေါင်းသင်းလာတဲ့ ဝါသနာတူ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့လေ။

ပစ္စည်းတွေအားလုံး ဖရက်ဒီရဲ့ကားပေါ်တင်ပြီးချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် နေသန်ရဲ့အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်တယ်။

နေသန်က အခန်းထဲကနေ ဝင်ခဲ့လေလို့ပဲ ပြန်ပြောတယ်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်သွားလိုက်ရင်း ကျွန်တော် နေသန်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တယ်။

“ငါ တစ်ပတ်တစ်ရက် အားလပ်ခွင့်ရတဲ့ရက်တွေမှာ မင်းတို့ဆီလာလည်မှာပါ။ ခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အတွက် ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ့ရဲ့အတိတ်ကို တော်လှန်ချင်လို့ ခုလို ငါ ရွေးချယ်လိုက်ရတာပါ”

နေသန်က ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေပါတယ်။ ပြီး ... ထိုင်နေရာက ထလာရင်း ကျွန်တော့်ကို သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ သူ နောက်ဆုံးပြောတဲ့စကားသံက တိုးပြီးအက်ကွဲနေလေရဲ့။

“ဒီမွန်း သူငယ်ချင်း ... မင်း ကံကောင်းပါစေကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ငါဟာ ထာဝရသူငယ်ချင်းပါပဲ” တဲ့။

အဲဒီနေ့က သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ မျက်ရည်ဝဲခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဒိုင်ယာရီမှာ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်သွားတဲ့ နေ့အစ်နေ့ဆိုလည်း မမှားပါဘူး။

(၉)

BURMESE
CLASSIC

ဆိုင်းလန့်ကျောင်း (Silence School) ရဲ့ စည်းကမ်းအတိုင်း တစ်ပတ်
မှာ သုံးရက် စာသင်ရပါတယ်။ ကျန်သုံးရက်ကတော့ အလုပ်လုပ်ရတယ်။
တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်ပဲ အားလပ်ခွင့်ရပြီး အဲဒီရက်တစ်ရက်ပဲ ကျောင်းဝင်း
ထဲက အပြင်ထွက်လည်ခွင့်ရတယ်။ ကျန်တဲ့ရက်တွေမှာတော့ ကျောင်းဝင်း
မှာရှိတဲ့ ကိုယ့်အခန်းမှာပဲ ကိုယ်နေပေါ့။

နေ့ဖို့ထိုင်ဖို့နဲ့ အစားအသောက်အတွက်ကိုတော့ လိုလေးသေးမရှိ
အောင် စီစဉ်ပေးထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခန်းထဲမှာလည်း
ကွန်ပျူတာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆက်စပ်ပစ္စည်းတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တပ်ဆင်
ပေးထားပါတယ်။ လူးကပ်(စ်)အပြောအရ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေ
မှာလည်း အလုပ်လုပ်ချင်ရင် လုပ်လို့ရအောင်ဆိုပဲ။

အောင်ကျယ်စာပေ

ကျွန်တော်သုံးဖို့ ကားအသစ်တစ်စီးလည်း ပေးထားသေးတယ်။
ကျွန်တော့်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုအတွက်တော့ ကျွန်တော် နောင်တမရချင်
ဘူး။ နေသန်တို့နဲ့ အရင်လို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခဲ့ရတဲ့အချိန်ကိုတော့
ထွန်းတာပေါ့ဗျာ။

တစ်ရက်တော့ ကျွန်တော် နေသန်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သေးတယ်။
“နေသန် ... မင်းတို့ နေကောင်းလား၊ ငါလည်း ပိတ်ရက်မှာ
တောင် အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ အပြင်မထွက်ဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့နဲ့ တစ်ရက်
လောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ဆုံချင်သေးတယ်”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ နေသန်က ဟက်ခနဲရယ်ရင်း ...
“အေးပါကွာ ... မင်းအားတဲ့အခါ ဆုံတာပေါ့၊ မင်းနဲ့ငါတို့တ
အပြင်သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် နည်းပညာပိုင်းမှာတော့ ရန်သူတွေ ဖြစ်နေပြီနော်
ဒီမွန်း”

နေသန် နောက်ပြီးပြောမှန်း သိပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နည်း
နည်းတော့ အောင့်သွားပါတယ်။ ပြီး ... သူကမဲ ဆက်ပြောသေးတယ်။

“ဟိုကောင် ဘိုနီလည်း အဆင်ပြေနေတယ်ကွာ၊ ဂိမ်းကုမ္ပဏီတစ်ခု
က အလုပ်အပ်လို့ အဲဒီမှာ ဂိမ်းသွားရေးနေတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းရေးနေတဲ့ ဆော့ဝဲလ်ကရော အခြေ
အနေ ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်တော့ နေသန်က တက်တက်ကြွကြွပဲ ခြုံ
ခြုံလာတယ်။

“အခြေအနေကောင်းပါတယ်၊ အားလုံးပြီးဖို့ တစ်ခန့်လောက်ပဲ

အောင်ကျယ်စာပေ

လိုတော့တာကွ၊ ဆော့ဝဲလ်ရဲ့နာမည်တောင် ငါ စဉ်းစားပြီးသွားပြီ”

“ဘာတဲ့လဲကွ”

“ဒီလိုကွာ ဒီဆော့ဝဲလ်က တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ လူတွေကို နီနီကပ် ကပ်ဖြစ်စေမယ့် ဆော့ဝဲလ်ဆိုတော့ ရင်စည်းမခြားဆော့ဝဲလ်လို့ နာမည် ပေးထားတယ်”

“ရင်စည်းမခြား ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟိုကွာ ... ရင်စည်းမခြားဆိုတာက ရင်ဘတ် တွေအချင်းချင်း စည်းခြားမထားဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

“ကောင်းလိုက်တဲ့စိတ်ကူးကွာ၊ မင်းကိုတော့ ငါ တကယ် လေး စားသွားပြီ နေသန့်”

“သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း အဲလောက် မြှောက်မနေပါနဲ့ကွာ၊ ငါ လည်း ငါတတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ လူတွေကို တတ်နိုင်သလောက် အကျိုးပြု ချင်လို့ ဒီဆော့ဝဲလ်ကို ရေးဖြစ်တာပါ”

နေသန့်နဲ့ ဖုန်းပြောပြီးချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးဆင်ခြင်သုံးသပ်ကြည့်တယ်။ နေသန့်က သူ့အတ္တမပါဘဲ လူတွေအ တွက် အကျိုးရှိမယ့်ဆော့ဝဲလ်ကို အပင်ပန်းခံပြီး ရေးနေချိန်မှာ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရဲ့ပညာတွေကို အောင်မြင်မှုအတွက်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ချရောင်း နေရတယ်။ အဲဒီလို တွေးမိလိုက်တိုင်း ကျွန်တော် သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်မိတာ လည်း အခါခါပါ။

ပြီးတော့ ... ဒီကျောင်းမှာ တက်ရတာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံသ လောက် လွတ်လပ်မှုဆိုတာ နည်းပါးလွန်းတယ်။ နောက်တစ်ချက်က ဒီ

ကျောင်းမှာ နွေးထွေးမှုမရှိတော့။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတိုင်းဟာ တစ် ယောက်တည်းစီ သီးခြားနေကြတာ များတယ်။ စကားပြောရင်တောင် အလုပ် သဘောအရ လိုအပ်သလောက်ပဲ ပြောပြတယ်။ အားလုံးမှာ လျှို့ဝှက်ချက် တိုယ်စီ ရှိနေကြသလိုပဲ။ ကြည့်လိုက်ရင် မျက်နှာသေတွေနဲ့ စက်ရုပ်ဆန်ဆန် လှုပ်ရှားနေကြတယ်။ အဲဒါတွေကြောင့်လည်း ဒီကျောင်းမှာနေရတာ တစ်ခါ တစ်ခါ ပြီးငွေ့မိပါတယ်။

အဲဒီလိုတွေဖြစ်နေတာဟာ လူးကပ်(စ်)ရဲ့ စည်းကမ်းချက်တစ်ခု ကြောင့်ဆိုလည်း မမှားဘူး။

သူ တစ်ခါမိန့်ခွန်းပြောတုန်းက ...

“မင်းတို့ဟာ ဒီကျောင်းမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမြဲတမ်း ဖြိုင်နေရမယ်၊ စိန်ခေါ်နေရမယ်၊ ဒါမှ မင်းတို့ရဲ့ရလဒ်တွေ ကောင်းပြီး ဆောင်မြင်မှုတွေ ရလာမှာပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရန် သူလို သဘောထားကြပါ၊ မင်းတို့မှာ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုယ်စီ ရှိကြတယ်၊ တိုယ်ရေးတဲ့ ဆော့ဝဲလ်တွေ၊ ပရိုဂရမ်တွေရဲ့ ပတ်(စ်)ဝင်တွေကို ထိန်းသိမ်း ထားရတယ်၊ ဒီတော့ ... ဘယ်သူ့ကိုမှမယုံတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ နောက်ဆုံး စိန်ခေါ်မယ့်သူမရှိရင် ကျုပ်ကို စိန်ခေါ်ကြပါ”

လူးကပ်(စ်)ရဲ့ စကားတချို့ကို နားထောင်ကြည့်ရင် သဘောပေါက် ကြမှာပါ။ လူးကပ်(စ်)ရဲ့ အတင်ကျပ်ဆုံး စည်းကမ်းက ဒီကျောင်းမှာ ကျောင်း သူကျောင်းသားတွေ အသင်းအဖွဲ့စုပြီး နေထိုင်ခြင်း၊ ချစ်သူရည်းစားထား ခြင်းဆိုတဲ့အချက်ကို လုံးဝမပြုလုပ်ရဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ သူ့ကျောင်းမှာ ထက်ရင် သူ့စည်းကမ်းကို လိုက်နာရမယ်ဆိုပေမယ့်လည်း အဲဒီအချက်ကြီး

ကတော့ သဘာဝသိပ်မကျဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ပြောရရင်တော့ လူးကပ်(စ်)
ရဲ့ ဆိုင်းလန့်စကားမှာ ဒီမိုကရေစီ မရှိဘူးပေါ့ဗျာ။

လူးကပ်(စ်)က သူ့ကျောင်းက ကျောင်းသားတွေကို လစာတွေ
ခံစားခွင့်တွေ ပေးထားတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ
ရေးတဲ့ ဆော့ဝဲလ်တွေ၊ ပရိုဂရမ်တွေ၊ ဂိမ်းတွေကိုတော့ သူ့နာမည်နဲ့ပဲ
မှတ် ပုံတင်ပြီး ပြန်ရောင်းစားတာပါ။ အဲဒီကရတဲ့ အကျိုးအမြတ်ဟာ တစ်နှစ်
တစ်နှစ်မှာ ဒေါ်လာသန်းနဲ့ချီအောင် ရပါတယ်။ နောက်ဆုံးပြောချင်တာက
ဆိုင်း လန့်စကားကို တက်ခွင့်မရသေးခင်ကတော့ လူတိုင်းဟာ တက်ချင်ကြပြီး
တက်ခွင့်ရပြီး နှစ်လလောက်ကြာရင်တော့ ငါတော့ စာချုပ်မပြီလို့ ခံစားလာ
ရတာပဲ။

ပြောရရင် ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို တဖြည်းဖြည်း ခံစားမိလာ
ပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ရင်ဖွင့်စရာလူလည်း မရှိဘူး။ နေသန့်တို့ကိုလည်း
မပြောပြချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့တားတဲ့ကြားက ကျွန်တော်
ဖွတ်တိုးခဲ့တာဆိုတော့လေ။

ဒါပေမဲ့ ...

တစ်ရက်တော့ ကျွန်တော်ရဲ့ခံစားချက်ကို သိနေတဲ့သူတစ်ယောက်နဲ့
ပြန်တွေ့ပါတယ်။ ဘယ်သူရှိမှာလဲ။ အွန်လိုင်းပေါ်က အိန်ဂျယ်ဆိုတဲ့
ပဟေဠိနတ်သမီးလေးပေါ့။

Hi

(၁၈)

“ဘယ်လိုလဲ ဒီမွန်း... အခု ရှင့်ကိုယ်ရှင် စိတ်ပျက်နောင်တ
ခုနုပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ အစတုန်းကပဲ တားခဲ့တာပေါ့။
ဆေးသေချာချာ စဉ်းစားပါလို့လေ”

တစ်ရက် အွန်လိုင်းပေါ်မှာ ပြန်ဆုံတော့ အိန်ဂျယ် ရေးပို့လာတဲ့
စာလေးပါ။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ရေးပို့လိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ် အိန်ဂျယ်၊ အရမ်းကြီး နောင်တရတာမျိုး မဟုတ်
ဆယ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ စိတ်ပျက်မိတယ်၊ ဒီကျောင်းမှာ နွေးထွေး
မှု ခံရတာက အဆိုးဆုံးပဲ”

“ဪ ဒီမွန်းကလည်း ... အဲဒီလိုဖြစ်အောင်ကို လူးကပ်(စ်)
အင်စီစဉ်ထားတာပဲလေ၊ ရှင်လည်း ခိုပိမိမှာပေါ့”

ရုပ်ရှင်ကြိုက်တာ

“ဘာကြောင့် လူးကပ်(စ်)က သူ့ကျောင်းမှာ ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ထားတာလဲ”

အိန်ဂျယ်ဆီကစာက ချက်ချင်း ပြန်တက်မလာဘူး။ ပြန်ရော့ဖို့ ချင့်ချိန်နေပုံရတယ်။ အတော်လေးကြာမှ ပြန်ရောက်လာပါတယ်။

“အဲဒီလို ကျောင်းမှာ နွေးထွေးမှုမဲ့အောင် လုပ်ထားတာဟာ လူးကပ်(စ်)ရဲ့ အတ္တနဲ့ လောဘကြောင့်ပါပဲ။ သူက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရဲ့ ဆော့ဝဲလ်တွေ၊ ပရိုဂရမ်တွေကို အပြင်ကို လုံးဝမပေါက်ကြားစေချင်ဘူးလေ။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေအချင်းချင်း ရင်းနှီးပတ်သက်နေကြရင် သူ့ကို ပြန်ပြီး တော်လှန်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီလို အဖြစ်မခံရအောင် သူ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားတာပဲ။ ခဏလေး ဒီမွန်း... အခု ရှင် အွန်လိုင်းသုံးနေတာဟာ ဘယ်နေရာမှာလဲ”

သူ့စာကြောင့် ကျွန်တော် ကြောင်သွားရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့... အကြောင်းတော့ရှိမှာပဲဆိုပြီး ပြန်ရိုက်ပို့လိုက်တယ်။

“အခန်းထဲက စားပွဲမှာပဲပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အိန်ဂျယ်”

“ကျောင်းက စီစဉ်ပေးထားတဲ့နေရာမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ရှင် တခြားနေရာကို ရွှေ့လိုက်ပါ။ ပြီးတော့... အဲဒီကွန်ပျူတာနဲ့ မသုံးဘဲ တခြားလက်ပ်တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် တက်ပလက်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောင်းသုံးပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာကို သိချင်တယ်”

“ရှင် နောက်ကို လှည့်မကြည့်လိုက်နဲ့နော်။ ရှင်နောက်ကျောမှာ လူးကပ်(စ်) လျှို့ဝှက်တပ်ထားတဲ့ ကင်မရာရှိနေတယ်။ ရှင်မှမဟုတ်ဘူး”

ကျောင်းသားကျောင်းသူတိုင်းရဲ့အခန်းထဲမှာရှိတာ”

ဟာလို့ စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ နည်းနည်းတုန်လှုပ်သွားတာ တကယ်ပါ။ လူးကပ်(စ်)ဟာ ကျောင်းသားကျောင်းသူတိုင်းကို အချိန်ပြည့်နီးပါး စောင့်ကြည့်နေတာကိုး။

ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ ကွန်ပျူတာကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ တက်ပလက်ကိုထုတ်ပြီး တခြားနေရာကနေ နာမည်ဝှက်တစ်ခုနဲ့ အိန်ဂျယ်ဆီကို ပြန်ဆက်သွယ်လိုက်တယ်။

“Hi အိန်ဂျယ်... ဒီမွန်းပါ”

ခဏနေတော့ အိန်ဂျယ်ဆီက ပြန်ပို့လာပါတယ်။

“ရှင်က အကင်းတော့ပါးသားပဲ ဒီမွန်း။ နောက်ထပ်အကောင်တစ်ခုနဲ့ ပြောင်းသုံးလိုက်တာကိုး”

ကျွန်တော်က...

“ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့သဘောပါဗျာ၊ ဒါနဲ့... အိန်ဂျယ်တံ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ။ ကျွန်တော့်တော့ လူးကပ်(စ်)ကို လန့်လာပြီဗျ”

“သိပ်လည်း မလန့်ပါနဲ့၊ ရှင်အတွက် အန္တရာယ်တော့ မရှိနိုင်သေးပါဘူး။ ဒါနဲ့... နောက်နေ့ကျရင်တော့ ရှင်ကို လူးကပ်(စ်) ကိုယ်တိုင်က သူများရေးပြီးသား ဆော့ဝဲလ်တစ်ခုကို ပတ်(စ်)ဝပ် ရှာခိုင်းလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင်ပေါ့”

“အိန်ဂျယ်... မင်းကိုလည်း ငါ လန့်လာပြီ၊ မင်းက ဒါတွေကို ဘယ်လိုကြိုသိနေတာလဲလို့ ငါမေးထားတာလည်း မဖြေသေးဘူးနော်”

ဒီတစ်ခါလည်း စာက ချက်ချင်းပြန်မတက်လာဘဲ ခဏကြာနေပါသေးတယ်။ ပြီးမှ...

“ကျွန်မလည်း ရှင့်လိုပဲ ဒီကျောင်းက ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်မယ်... ဂွတ်နိုက် ဒီမွန်း”

သူ့ လိုင်းပေါ်က ဆင်းသွားခင် ကျွန်တော် စာတစ်စောင် အပြန် ရိုက်လိုက်ပါတယ်။

“ခဏလေး အိန်ဂျယ် ... အိန်ဂျယ်ဆိုတာ မင်းရဲ့နာမည်ဝှက်ပဲ မဟုတ်လား”

ချက်ချင်းပြန်တက်လာတဲ့စာနဲ့အတူ အိန်ဂျယ်က ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်သွားပါတယ်။

“ရှင်ထင်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ဂွတ်နိုက်နော် ဒီမွန်း... ဆီးယူ”

အဲဒီညကတော့ ပဲဟေဠီနတ်သမီးကို ကျွန်တော် တကယ်သတိရနေခဲ့ပါတယ်။ ညဟာ အံ့ပြာလို့ပေါ့။

(၁၁)

အိန်ဂျယ် ထင်ကြေးပေးခဲ့တာ မမှားပါဘူး။ နောက်နေ့မှာပဲ လူးကပ်(စ်) လှမ်းခေါ်လို့ သူ့အိမ်ကို ရောက်သွားပါတယ်။

လူးကပ်(စ်)က ကျွန်တော့်ကို သူ့အခန်းထဲထိ ခေါ်ပြီး...

“မင်းအတွက် စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုတော့ ငါ့ဆီမှာ ရှိနေပြီ ဒီမွန်း”

“ဘာများလဲ လူးကပ်(စ်)ရဲ့... ကျွန်တော့်ရဲ့ ပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စိန်ခေါ်မှုဆိုရင်တော့ ကြိုဆိုပါတယ်”

ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် လူးကပ်(စ်)က သဘောကျသလို တဟားဟား ရယ်လိုက်ပြီးမှ...

“ကြိုက်တယ်ကွာ... ကြိုက်တယ်၊ လာ... ဒီမှာကြည့်”

ပြောရင်း လူးကပ်(စ်)က ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်ပြီး သူ့အိမ်ကပ်ထဲက

မင်မိုရီစတစ်လေးတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်တယ်။ စတစ်ကို ကွန်ပျူတာနဲ့ ဂျွန်း လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အချက်အလက်တွေဟာ တန်းစီပြီး ကျလာပါတယ်။

လူးကပ်(စ်)က မောက်(စ်)နဲ့ နေရာရွှေ့လိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာကြည့်ကွာ ... ဒီဆော့ဝဲလ်က ပြီးသလောက်တော့ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အဆုံးသတ်တစ်ခုမှာ ထစ်နေတယ်ကွ၊ အဲဒါကို ဖြေရှင်းပြီး ဆော့ဝဲလ်ကို အပြီးသတ်ချင်လို့၊ မင်း ကြိုးစားကြည့်နိုင်မလား။”

ပြောပြီး လူးကပ်(စ်)က ကွန်ပျူတာရှေ့က ထပေးတယ်။ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်ပြီး အဲဒီဆော့ဝဲလ်ရဲ့ဒေတာလ်တွေကို အရင်ပြန်စစ်လိုက်ပါတယ်။ သိပ် တော့ မလွယ်လောက်ဘူးလို့ တွေးမိလိုက်ရင်း ...

“ဒီဆော့ဝဲလ်က ဘယ်သူရေးတာလဲ လူးကပ်(စ်)”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် လူးကပ်(စ်) မျက်နှာက ကွက်ခနဲ တစ်ချက် မျက်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာအနေအထားကြောင့် ကျွန်တော်က ချက်ချင်းပဲ ...

“ဆော့ရီးပဲ လူးကပ်(စ်)၊ အဲဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော် မမေးသင့်ဘူးထင်တယ်”

လူးကပ်(စ်)က ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာကို ပြန်ပြင်လိုက်ရင်း ...

“ရပါတယ် ဒီမွန်း၊ ဒီဆော့ဝဲလ်က ငါ့ကျောင်းသားဟောင်းတစ်ယောက် ရေးသွားတာပါ”

ကျွန်တော် ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ ကွန်ပျူတာထဲက ဒေတာလ်တွေကိုပဲ ကြည့်ပြီး ...

“ကျွန်တော့်အတွက် အချိန် ဘယ်လောက်ရမလဲ”

“မင်း ဘယ်လောက်ယူချင်လို့လဲ”

“သုံးနာရီ”

“အိုကေ ဒီမွန်း ... မင်းရဲ့အောင်မြင်မှုကို အသိအမှတ်ပြုဖို့ ငါ သုံးနာရီ ထိုင်စောင့်နေမယ်”

ပြောပြီး လူးကပ်(စ်)က အခန်းထဲက တစ်နေရာမှာ သွားထိုင်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကွန်ပျူတာမော်နီတာကိုကြည့်ရင်း စိတ်အာရုံတစ်ခုလုံးကို ဆော့ဝဲလ်အပြီးသတ်ဖို့ နှစ်လိုက်ပါတယ်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် သူများဖန်တီးထားတဲ့ ဆော့ဝဲလ်ကို ဖြေရှင်းရတာ သိပ်တော့မလွယ်လှပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဦးနှောက်ကို သုံးဆယ်ဆက်ပိုပြီး အလုပ်လုပ်ခိုင်းရပါတယ်။

အချိန်တွေဟာ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လာပါတယ်။ အခန်းထဲမှာ အဲဒီအခန်းကြောင့် အေးစိမ့်နေပေမယ့် ကျွန်တော့်နဖူးမှာ ချွေးစို့လို့နေတယ်။

အဆုံးတော့သတ်ခါနီးပြီ။ ပတ်စ်ဝပ်တချို့ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပေမယ့် တစ်နေရာလေးမှာ တစ်နေပြန်တယ်။

အဲဒီမှာ တစ်ခုတွေ့မိတာနဲ့ ကျွန်တော်က ...

“လူးကပ်(စ်) ... အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ဒီဆော့ဝဲလ်ရေးတဲ့လူရဲ့ နာမည်ကို သိခွင့်ရမလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် လူးကပ်(စ်) တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားပြီးမှ ပြန်မေးလာတယ်။

“လိုအပ်လို့လား ဒီမွန်း”

“ကျွန်တော်ထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင်တော့ ဒီဆော့ဝဲလ်ကို အဆုံး

သတ်လို့ရပါပြီ”

လူးကပ်(စ်)က ကျွန်တော့်အနားကို ထလာပြီး ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောလာတယ်။

“သူ့နာမည်က ဒီလင်း ... တဲ့ကွ”

သူ့စကားဆုံးဆုံးချင်းမှာပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ဟာ ကီးဘုတ်ပေါ်မှာ ပြေးလွှားသွားတယ်။ မော်နီတာပေါ်မှာလည်း ဒီအယ် (DL) ဆိုတဲ့ စာလုံးတွေဟာ အတွဲလိုက်ပေါ်လာတယ်။ ပြီးမှ အဆုံးသတ်ခလုတ်တစ်ခုလို နှိပ်ချလိုက်ပါတယ်။

“ဟာ”

အဲဒီအံ့သြတဲ့အသံဟာ လူးကပ်(စ်)ပါးစပ်များက ထွက်ပေါ်သွားတာပါ။ ဆော့ဝဲလ်တစ်ခုလုံး ကွန်ပလီ ပြီးဆုံးလို့သွားပါပြီ။

လူးကပ်(စ်)က လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးဝမ်းသာလွန်းတဲ့ အသံနဲ့ ...

“တော်တယ်ကွာ ... မင်း သိပ်တော်တယ် ဒီမွန်း”

ကျွန်တော်က နူးက ချွေးစတွေကို အသာသပ်ချလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော့်တို့ ကွန်ပျူတာသမားတွေမှာ ကိုယ်ပိုင်သုံးလေ့သုံးထ ရှိတဲ့ နည်းစနစ်ကလေးတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီကို သတိရလိုက်လို့ ကံကောင်းသွားတာပါ လူးကပ်(စ်)”

လူးကပ်(စ်)က ...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးနာရီအတွင်း ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ မင်းရဲ့အောင်မြင်မှုကိုတော့ ဂုဏ်ပြုရမှာပဲကွ”

ပြောရင်း လူးကပ်(စ်)က အခန်းထဲမှာပဲ ရှိတဲ့ သူရဲ့အရက်ဘားတစ်ခု အကောင်းစား ပီစကီတစ်လုံးဆွဲယူလိုက်တယ်။ ပြီး ... နှစ်ခွက်ခွက်လိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ခွက်လှမ်းပေးလာတယ်။

“ရော ဒီမွန်း ... ချီးယား(စ်) ကွာ”

ကျွန်တော် လှမ်းယူပြီး မော့ချလိုက်ပါတယ်။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပူဆင်းသွားရင်းပဲ ကျွန်တော် တွေးမိပါသေးတယ်။

လူးကပ်(စ်) ဟာ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်တဲ့ ဌာနကိုမလာဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဆော့ဝဲလ်ကို သူ့အခန်းထဲမှာ လျှို့ဝှက်ဂုဏ် ဖြေရှင်းခိုင်းတာလဲလို့လေး။ နောက်ပြီး ဒီအကြောင်းတွေကို အိန်ဂျယ်ကရော ဘာဖြစ်လို့ သိနေတာလဲ။

ခေါင်းထဲမှာ ခဏတော့ အတွေးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားရတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ခါနီးမှာ လူးကပ်(စ်)က စကားတစ်ခွန်း လှမ်းပြောလိုက်သေးရဲ့။

“ဒီမွန်း ... နောက်လကျရင်လုပ်မယ့် ငါ့ရဲ့မွေးနေ့မှာတော့ အထူးညည်သည်တော်အဖြစ် မင်းကို ဖိတ်လိုက်မယ်ကွ”

အတန်ကြာ ဆိုင်းငံ့နေပြီးမှ အိန်ဂျယ်ဆီက ပြန်ပို့လာတယ်။

“အင်း... ဆော့ဝဲလ်ပြီးသွားပြီဆိုရင်တော့ လူးကပ်(စ်)တော့ ထောင့်မှာပေါ့။ တကယ်တော့ အဲဒီ ဒီလင်းဆိုတဲ့လူဟာ အဲဒီဆော့ဝဲလ်ကို သူ့ဘဝအတွက် နောက်ဆုံးရေးသွားတာပါ။”

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိတယ်။ ခေါင်းထဲမှာလည်း ဆေးစရာမေးခွန်းတွေက ဒလဟော ထပ်ဝင်လာပြန်ရဲ့။

“အိန်ဂျယ်... မင်း ငါ့ကို ယုံတယ်ဆိုရင် ငါ သိချင်နေတဲ့ မင်းရဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြပါလား။”

ဒီတစ်ခါလည်း အတော်လေးကြာမှ အိန်ဂျယ်ဆီက ပြန်စာရောက်လာပါတယ်။

“ရှင်ရဲ့အကြောင်းကို အရင်ပြောပြပါလား ဒီမ္မန်း။”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိတယ်။ အိုကေလို့ အရင်ရေးပို့လိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို သူ့ဆီ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်။

(၁၂)

“အိန်ဂျယ်... မင်း လိုင်းပေါ်မှာ ရှိနေလား။”

ညဘက်ရောက်တော့ တက်ပလက်ကလေးနဲ့ပဲ အိန်ဂျယ်ဆီ ဆက်သွယ်လိုက်ပါတယ်။

အိန်ဂျယ်ဘက်က ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ...

“ရှင်မှာ မေးခွန်းတွေရှိနေပြီထင်စာယ် ... ဒီမ္မန်း။”

ကျွန်တော် သိပ်မအံ့သြတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိန်ဂျယ်ဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ခန့်မှန်းတတ်တယ်ဆိုတာ သိနေလို့ပါပဲ။

ကျွန်တော်က ...

“ဟုတ်တယ် အိန်ဂျယ်... ဒီနေ့ပဲ လူးကပ်(စ်)က ငါ့ကို ဆော့ဝဲလ်တစ်ခု ပြေရှင်းခိုင်းတယ်။ ရေးခဲ့တဲ့လူနာမည်က ဒီလင်းတဲ့။”

လူ့သဘာဝအတိုင်း

မေးငေါ့တဲ့အကြည့်တွေ

ရှောင်ဖယ်တဲ့စကားလုံးတွေကို

မြှူခိုးတွေဝေလာတိုင်း

သက်ပြင်းနဲ့ ရောသောက်ချပြန်တယ်။

ရောင်နီတစ်စကို မျှော်ငေးရင်း

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဓားလိုသွေးလို့

နောက်ပြန်မလှည့်ချင်တဲ့မိုးရာနဲ့

အတိတ်ကို စာအိတ်ထဲ ထည့်ပိတ်ခဲ့ပေါ့။

ဘာမှမသိသေးတဲ့

ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို

မိုးမှောင်ကြီးကျတဲ့နေ့မှာ

ဘီလူးနုကွတ်နဲ့ မွေးလာလို့ဆိုပြီး

✽ ဒီမွန်းလို့ နာမည်တပ်လိုက်ကြတယ်။

သူ့အတွက်ကောင်းကင်ဆိုတာ

အစိမ်းခေါက်ခေါက်နဲ့ ယက်ဖောက်လို့

အသားမာတက်နေတဲ့ ခြေထောက်နဲ့ပဲ

ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ခဲ့ရတယ်။

အကြိမ်တစ်ထောင်လောက်

စေတန်နဲ့ တိုက်ခိုက်ရပါစေ

သူ့နာမည်သေးသေးလေးကိုပဲ

ကျလာတဲ့သွေးနဲ့ ရေးခဲ့ချင်တယ်။

ရင်ဘတ်ချွင်း စည်းမခြားကြပါနဲ့

ဟောဟိုက ...

ရောင်နီတွေ ညွတ်ကွေးနေတဲ့ နန်းတော်ဟာ

သင်္ချိုင်းရာဆိုရင်တောင်

သူဟာ နောက်မတွန့်တတ်သူမျိုး။

တစ်နေ့တော့ရောက်မယ်
အိပ်မက်ရဲ့အဆုံးမှာ
ကမ္ဘာဦးကိတနဲ့
အောင်မြင်ခြင်းတေးသွားတို
ရင့်ကျားလို့ထေ ...။

❖ ဒီမုန်း (Demon) = နတ်ဆိုး

ကဗျာဖတ်နေလို့လားမသိဘူး... အတော်လေးကြာမှ အိန်လွယ်
ဆီက စာပြန်ရောက်လာပါတယ်။

“အဲဒါက ရှင်ဘဝလား၊ ဖတ်ရတာ နားလည်သလို ရှိပေမယ့်
သိပ်မပြည့်စုံသလိုပဲနော်”

ကျွန်တော်က...

“ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပြန်ပြောရတာက လွယ်မလိုနဲ့ ခက်ပါ
တယ် အိန်လွယ်၊ ကျွန်တော် မွေးတဲ့ရက်မှာပဲ ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးစလုံး
တွယ်လွန်သွားကြလို့ ကျွန်တော့်အဒေါ်က ဒီမုန်းလို့ နာမည်ပေးခဲ့တာပါ။
ကျွန်တော့်ဘဝက ခက်ခဲခဲ့တယ်ဆိုပါတော့၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ကဗျာတစ်ပုဒ်
ဖတ်ရင် မပြည့်စုံဘူးဆိုတာက ရေးတဲ့ကဗျာအပေါ် ရေးသူနဲ့အတူ ဖတ်သူက

ပါ တွဲပြီး အားထုတ်အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်ရတာမို့လို့ပါ။ အဲဒါကို တန်နုရီ ဘိတ် ဆိုတဲ့ ပညာရှင်က ကစ်သီအိုရီ (Kiss Theory) နဲ့ ပြဌာန်းခဲ့ဖူးတယ် လေ”

“အမယ် ... ရှင်က အလာကြီးပဲ ဒီမွန်း၊ ကျွန်မဘဝကတော့ မကြာသေးခင်ကမှ ကံဆိုးမှုတွေ အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်ရောက်လာခဲ့တာပါ”

အဲဒါပြီး စာကြောင်းက တန့်သွားသေးတယ်။ ခဏနေမှ ...

“ကျွန်မက လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်ကမှ ဒီကျောင်းကို ရောက်ခဲ့ တာပါ။ ကျွန်မထက် အရင် ဒီကျောင်းကိုရောက်နေတဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်မတစ် ယောက် ရှိသေးတယ်။ သူ့နာမည်က ဟန်နီတဲ့။ အစ်မတားတဲ့ကြားက ကျွန်မ ဒီကျောင်းရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... မကြာ သေးခင်ကမှ ဟန်နီဟာ အက်ဆီးဒန့်တစ်ခုနဲ့ ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်”

အဲဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် မျက်မှောင်တွန့်လိုက်မိတယ်။ ဆက်ဖတ် လိုက်တော့ ...

“ဟန်နီဆုံးတုန်းက တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ခဲ့ဘူး ဒီမွန်း။ သူ့ချစ်သူနဲ့ အတူတူပါ။ သူ့ချစ်သူဆိုတာက ရှင်ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရတဲ့ ဆော့ဝဲလ် ကို ရေးခဲ့တဲ့ ဒီလင်းပေါ့။ သူတို့ဟာ လူးကပ်(စ်)ရဲ့စည်းကမ်းကို ဖောက် ပြီး ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ သေဆုံးမှုဟာ မတော်တဆ လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလင်း လျှို့ဝှက်ရေးနေတဲ့ ဆော့ဝဲလ်ဟာ လူးကပ်(စ်)ရဲ့လက်ထဲ ရောက်သွားလို့ပဲ။ ပြောရရင် ဟန်နီတို့ သေဆုံးမှုဟာ မတော်တဆမှုနဲ့ အဆုံးသတ်ခဲ့ရပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ လူး ကပ်(စ်)ကို သံသယဖြစ်မိတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ဒီကိစ္စကို အမှန်အတိုင်း ဖော်ထုတ်

နိုင်ဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်မ လူးကပ်(စ်)ကို ဆွဲကပ်ခဲ့ရတယ်။ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ တခြားကျောင်းသားတွေနဲ့ပတ်သက် ပြီး ဒေတာလ်တချို့ သိနေတာဟာ လူးကပ်(စ်)ရဲ့ တချို့ပတ်(စ်)ဝင်တွေဆို ကျွန်မ သိထားလို့ပါပဲ”

“ဒါ ... ဒါဆို အိန်ဂျယ်က ...”

ကျွန်တော် ဖြတ်မေးလိုက်တော့ အိန်ဂျယ်က ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီမွန်း ... ကျွန်မဟာ တချို့သော ညတွေမှာ လူးကပ်(စ်)ရဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ ငရဲကျနေခဲ့ရတယ်လေ”

“အို”

အသံထွက်ရေရွတ်ရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စူးအက်နာကျင်သွား ရတယ်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး အိန်ဂျယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းနဲ့ အပြင်မှာ လူချင်း တွေ့ချင်တယ်”

“ရှင်ကို ယုံကြည်မိလို့ ဒီအကြောင်းတွေကို ရှင့်တစ်ယောက်တည်း ဘဲပဲ ပြောပြခဲ့တာပါ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တစ်နေ့နေ တစ်နေရာမှာတော့ ဆုံပါလိမ့် ဆယ် ... သိပ်တော့မလိုတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ လိုအပ်ရင် ရှင့်ဆီက အကူအညီ ဆောင်းချင်ပါတယ် ... ရမလားဟင်”

သူ့စာကို ဖတ်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် ဆစ်ချက် ချက်ချင်း ချလိုက်ပါတယ်။

“ဘယ်လိုအကူအညီပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ မင်းကို အစွမ်းကုန် ကူညီပါ့မယ် အိန်ဂျယ်”

“ကျေးဇူးပါ ဒီမွန်း၊ ဆီးယူနော်”

ကျွန်တော်နဲ့အိန်ဂျယ်တို့ရဲ့ ဆက်သွယ်မှုဟာ အွန်လိုင်းပေါ်မှာ ဆွေး
ပြတ်တောက်သွားပါပြီ။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာလို့ အခန်းတံခါးပွင့်ပြီး ကျွန်တော် အပြင်
ကို ထွက်လိုက်တယ်။ လေကို တဝကြီးရှူသွင်းပြီး ကောင်းကင်ဆီ မေ့
ကြည့်လိုက်တော့ ကြွေကျသွားတဲ့ ကြယ်လေးတစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရခဲ့

ကျွန်တော် ဆုမတောင်းဖြစ်ပါဘူး။ ကြွေသွားတဲ့ ကြယ်လေးကို
အိန်ဂျယ်လို့ နာမည်ပေးလိုက်မိပါတယ်။

ဒီညတော့ ကျွန်တော်ဟာ တော်တော်နဲ့အိပ်ပျော်တော့မှာ မဟုတ်
တော့ပါဘူး။

(၁၃)

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မိုးမှောင်ကြီး ထပ်ကျရတဲ့ နေ့တစ်နေ့၊ ဇွန်း
ထဲက ဘိုနီပြောတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် သတိလစ်မတတ် ဖြစ်သွားရတယ်။

“ဒီ... ဒီမွန်း... နေသန့်... နေသန့် ဆုံးသွားပြီ သူငယ်ချင်း
ရာ”

“ဟာ”

ကျွန်တော် ဘာမှကို မမြင်နိုင်တော့ဘဲ ကားမောင်းပြီး အပြန်ထွက်
ခဲ့လိုက်တယ်။ အိပ်ရောက်တော့ ရဲဉှာနက လူတွေက အိပ်ပတ်ပတ်လည်
တို့ အဝါရောင်ကြိုးပြားတွေနဲ့ ဝင်းဆတ်နေတယ်။

အနားကို ဘိုနီ ရောက်လာပြီး ယူကျုံးမရဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့—

“ဒီမွန်း... နေသန့်က အသတ်ခံလိုက်ရတာကွ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ လူတစ်စုက သူ့ကို အိမ်ထဲအထိဝင်ပြီး ရက်ရက် စက်စက် လုပ်ကြံသွားကြတာ။ အဲဒီအချိန် ငါကလည်း အပြင်ကိုရောက် နေတယ်ကွာ”

ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားရင်း ပြန်မေးလိုက်မိတယ်။

“အသတ်ခံရအောင် ဒီဗြို့မှာ နေသန်ရဲ့ရန်သူ ရှိနေလို့လား”

“မင်းကလည်းကွာ ... ရန်သူရှိဖို့ဆိုတာထက် ဒီကောင်က အိမ် ထဲကနေ သိပ်ထွက်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ။ သူ့ဆော့ဝဲလ်အတွက်ပဲ နေ့ မအိပ် ညမအိပ် လုံးပန်းနေတာလေ”

ဆော့ဝဲလ်ဆိုမှ သတိသွားရမိတယ်။ ဒါနဲ့ ဘိုနိုကိုကြည့်ပြီး ...

“ဒါ ... ဒါနဲ့ နေသန်ရေးနေတဲ့ ဆော့ဝဲလ်ကရော”

ဘိုနိုက ခေါင်းခါရင်း ...

“ဘာမှမရှိတော့ဘူး ဒီမွန်း၊ နေသန်ကို သတ်ပြီး သူ့ရဲ့ကွန်ပျူတာ ကိုပါ ဖျက်ဆီးသွားကြတာကွ။ နေသန်ကတော့ သူ့ဆော့ဝဲလ်ကို တစ်ခုခုနဲ့ သိမ်းထားမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... သူသုံးနေကျ မင်ပိုရီစတစ်နဲ့ ဟာဒ်ဝဲတချို့က ပျောက်နေတယ်”

ဒီကိစ္စဟာ စဉ်းစားကြည့်ရုံနဲ့ သွေးရိုးသားရိုးမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ဒါဆို နေသန်ရဲ့ဆော့ဝဲလ်ကို လိုချင်လို့များ လုပ်ကြံသွားတာ လား။

အဲဒီအတွေးနဲ့ ဘိုနိုကို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဘိုနို ... မင်း နေသန်ရဲ့ဆော့ဝဲလ်အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကို

ခုနစ်လှည့်ကြည့်တာ

ပြောဖူးသေးလဲ”

ဘိုနိုက ခေါင်းခါပြလာပြီး ...

“မပြောဖူးပါဘူး ဒီမွန်းရော၊ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို ငါက ဘယ်သူ့ကို ပြောမှာလဲ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ပဲ သိထားတာလေ”

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရင်း ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ အခုသိချင်နေတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ဒီမွန်း”

မေးလာတဲ့ ဘိုနိုကို ကျွန်တော် တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဒီည ရဲတွေရဲ့အလစ်မှာ နေသန်ရဲ့အခန်းကို ငါတို့ ခိုးဝင်ကြည့် ကြမယ်”

“ဟေ”

ခုနစ်လှည့်ကြည့်တာ

(၁၄)

နေခဲ့ဖူးတဲ့အိမ်မို့ အိမ်ထဲကို သိပ်မခက်ခဲဘဲ ခိုးဝင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ညကတော့ အတော်လေး မှောင်နေပါပြီ။ အိမ်ထဲမှာလည်း မီးကို အမှောင် ချထားတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ဘိုနီတို့နှစ်ယောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေးကိုသုံးပြီး နေသန့်အခန်းဆီ သွားလိုက်ကြတယ်။ အခန်းတံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားတာပါ။

အခန်းထဲရောက်မှ တံခါးအသာပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ လင်းသွားတဲ့ မီးရောင်နဲ့အတူ အခန်းထဲကို ကြည့်လိုက် တော့ ...

“ဟာ”

“အိုး”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အာမေဇိုတ်ကိုယ်စီ ရေရွတ်မိလိုက် ကြတယ်။ အခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေဟာ ပျက်စီးပြန်ကျလို့။ သွေးစတုရန်း ကြမ်းပြင်မှာ စွန်းပေနေသေးတယ်။ ဒီနေရာမှာ နေသန့် အသတ်ခံခဲ့ရပါ ထားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆို့ကျဉ်သွားကြတယ်။

ဘိုနီက ရစ်ဂိုင်းလာတဲ့ မျက်ရည်စတွေကို သုတ်လိုက်ရင်း ...

“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရာ”

ကျွန်တော် ဘိုနီပုခုံးကို အသာဖျစ်ညှစ်လိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် ထည်း ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်မတတ် ခံစားနေရတာပဲ။

အခန်းထဲကို ဝေ့ကြည့်ရင်းနှင့် ပျက်စီးနေတဲ့ စားပွဲအောက်မှာ သွေးစတွေနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာကြောင်းလိုလို အရာတစ်ခုကို သွားတွေ့တယ်။ နေသန့် မသေခင် သေအံ့မှူးမှူးမှာ ရေးခဲ့တာများလား။

hole

ကျွန်တော် ဖုန်းထုတ်ပြီး အဲဒီစာကြောင်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက် တယ်။

ဘိုနီက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ...

“မင်း တစ်ခုခုသိထားလို့လား ဒီမွန်း”

ကျွန်တော် ခေါင်းအသာခါလိုက်ရင်း ...

“သိပ်တော့မသေချာသေးဘူးကွာ... ထင်ထားတာ တစ်ခုတော့

ရှိတယ်”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိန်ဂျယ်ပြောဖူးတဲ့စကားကို ကျွန်တော် ဖျတ်ဆန့်သတိသွားရတယ်။ သူနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ရင် ကွန်ပျူတာစားဖွဲ့မှာ မထိုင်နဲ့၊ နောက်မှာ ကင်မရာရှိနေတယ် ဆိုတဲ့စကားကိုပေါ့။

ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ နေသန် ထိုင်တတ်တဲ့နေရာနဲ့ နောက်ကျောက နံရံကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ကပ်ထားတာကလွဲရင် ဘာမှမရှိဘူး။ အနီးနားထိသွားပြီး ပန်းချီကားကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“ဟာ”

စိတ်ထဲမှာ ထင်မိလိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်း တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် အရမ်းအံ့သြသွားရတယ်။ ပန်းချီကားရဲ့ထောင့်လေးထောင့်မှာ စကူတစ်ခုစီ ထိုးသွင်းထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ အဲဒီ စကူရဲ့ထိပ်ဖျားတိုင်းမှာ သေးငယ်တဲ့ ကင်မရာလေးတစ်ခုစီ ကို တွေ့လိုက်ရလို့ပါပဲ။

“တောက်!”

ကျွန်တော့် တက်ခေါက်သံကြောင့် ဘိုနီက လှမ်းကြည့်လာတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေဟာ နာကျင်လှုပ်ရှားရလွန်းလို့ တော်တော်နဲ့ စကားပြောမထွက်ဘူး။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး စူးရှနာကျင်ပြီး လည်ချောင်းတွေထဲမှာ ခြောက်ကပ်တစ်ဆို့သွားတယ်။

မျက်စိမှိတ် အံ့ကြိတ်လို့ နေသန့်ရှုပ်သွင်ကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း ကျွန်တော် ကတိတစ်ခု ပေးလိုက်မိပါတယ်။

“မင်း တမလွန်ကသာ စောင့်ကြည့်နေပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒီကိစ္စတို့ ငါ အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်ပေးပါ့မယ်၊ ကောင်းရာဘုံဘဝကို ရောက်ပါစေ သူငယ်ချင်း”

(၁၅)

နယ်မြို့လေးက သူ့မိဘတွေ ရောက်လာကြပြီး နေသန်ရဲ့ချာဖုန်ဟာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ပဲ လူမသိသူမသိ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

နေသန်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို လောင်ကျွမ်းပြီး မီးခိုးတွေအဖြစ် လွင့်ပါးသွားပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ နေသန်က ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အချိန်တွေကတော့ ရာသီဥတုအတိုင်း လည်ပတ်လျက်ပါ။ နေသန်ဆုံးပါးသွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အိန်ဂျယ်က အွန်လိုင်းပေါ်ကနေ နှစ်သိမ့်ပါတယ်။

“ရှင်သူငယ်ချင်းကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒီမွန်း”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ၊ သူ့ကံတရားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... နေသန်သေဆုံးသွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် မသင်္ကာစရာတွေ တွေ့ထားတယ်”

အိန်ဂျယ် ထပ်မေးလာလို့ နေသန်အခန်းထဲမှာ ကင်မရာတွေနဲ့ တဲ့အကြောင်းရယ်၊ သူ့ရေးနေတဲ့ ဆော့ဝဲလ်တစ်ခု ပျောက်သွားတဲ့အကြောင်းကိုပါ ပြောပြလိုက်တယ်။

အိန်ဂျယ်ဆီက စဉ်းစားစရာတွေပါတဲ့ ပြန်စာရောက်လာပါတယ်။

“အဲဒီအမှုက ခုထိ ဘာမှမထူးခြားသေးတာကလည်း စဉ်းစားစရာပဲ ဒီမွန်း၊ ဆော့ဝဲလ်ပါပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့ ဒီကိစ္စဟာ ရန်ငြိုးကြောင့် သတ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မလည်း ဒီကိစ္စကို တတ်နိုင်သလောက် စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်”

သူ့စာအရ လူးကပ်(စ်)ဆီမှာ စနည်းနာကြည့်မယ်လို့ ပြောတာနဲ့ တူပါတယ်။

အဲဒီရက်ပိုင်းမှာပဲ လူးကပ်(စ်) ကျွန်တော့်အခန်းဆီ ရောက်လာပါတယ်။ နေသန်ဆုံးသွားတာလည်း သိနေတော့ သူက စိတ်မကောင်းဆုံပုံနဲ့ ...

“မင်းသူငယ်ချင်းအတွက် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒီမွန်း၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ”

ကျွန်တော်က ...

“ရပါတယ်”

လို့ပဲ အလိုက်သင့်လေး ဖြေလိုက်တယ်။

လူးကပ်(စ်)က ...

“မင်းသူငယ်ချင်းက အသတ်ခံရတာဆိုတော့ မဆုံးခင်မှာ မင်းနဲ့ ဘာတွေပြောဖြစ်ကြသေးလဲ၊ အဲဒီရက်ပိုင်းမှာပေါ့”

ကျွန်တော် လူးကပ်(စ်) မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး မှ ...

“ကျွန်တော် သူနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတယ် လူးကပ်(စ်)၊ ပြီးတော့ ... ကျွန်တော် ဒီကျောင်း ရောက်လာတာကို နေသန်က သိပ် မကြည်ခဲဘူးဗျ”

“ဟုတ်လား၊ အင်း ... ငါလည်း သူ့ကို တစ်ခါကမ်းလှမ်းဖူးခဲ့ ပါတယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ လူးကပ်(စ်)က အိတ်ကပ်ထဲက ဖိတ်စာ တစ်စောင်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။

“ရော့ ဒီမွန်း ... နောက်အပတ်ကျရင် လုပ်မယ့် ငါ့ရဲ့မွေးနေ့ပွဲ ကို လာဖိတ်တာ၊ လူရွေးပြီး ဖိတ်ထားတော့ သိပ်များမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို လာခဲ့စေချင်တယ်”

“လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဖိတ်စာကို လှမ်းယူရင်း ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါတယ်။ လူးကပ်(စ်) ပြန်မလို့ ထရပ်လိုက်ပြီးမှ သတိရသွားတဲ့ပုံစံနဲ့ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဟာဒစ်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ ချလိုက်တယ်။ ပြီး... ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပုတ်ရင်း ...

“မင်း စိတ်ပင်ပန်းနေတဲ့အချိန်မှာ အလုပ်ခိုင်းစာယ့်လို့တော့ မထင် ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီကိစ္စမျိုးက မင်း ပိုကျွမ်းကျင်လို့ပါ။ အဲဒီဟာဒစ်ထဲမှာ ငါ ဆော့ဝဲလ်တစ်ခု ကူးလာတယ်၊ ဆော့ဝဲလ်ကတော့ ကွန်ပလီယံ ဒါပေမဲ့ ... သူ့ကိုသုံးဖို့ ပတ်(စ်)ဝပ်ကို ရှာမတွေ့ဘူးကွာ၊ မင်း ကြိုးစားကြည့်ပါဦး အချိန်တော့ ကြိုက်သလောက်ယူကွာ ... ဟုတ်ပြီလား”

လူးကပ်(စ်) ပြန်သွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် ဟာဒစ်ကို ကြည့်နေ ပိသေးတယ်။ စားပွဲပေါ်က ကွန်ပျူတာနဲ့ ဂျှိုင်းလိုက်မယ်လုပ်ပြီးမှ စိတ်ကူး ပြောင်းသွားလို့ ကျွန်တော့်လက်ပံတော့ကိုယူပြီး တခြားနေရာကို ရွှေ့လိုက် တယ်။

လက်ပံတော့ကိုဖွင့်ပြီး ဟာဒစ်နဲ့ဂျှိုင်းလိုက်တော့ ဆော့ဝဲလ်ရဲ့ ဒေတာလ်တွေ ကျလာပါတယ်။

မော်နီတာမှာပေါ်လာတဲ့ ဆော့ဝဲလ်ရဲ့ဒေတာလ်တွေကြောင့် ကျွန် တော် အသက်ရှူရပ်မတတ်ဖြစ်သွားလေရဲ့။

လူးကပ်(စ်) ပေးသွားတဲ့ ဆော့ဝဲလ်ဟာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း နေသန်ကိုယ်တိုင် လူတွေကို အခမဲ့မျှဝေဖို့ သူ့ရဲ့ပညာနဲ့ အစွမ်းကုန်အောင် ပန်းခံပြီး ရေးခဲ့တဲ့ ဆော့ဝဲလ်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးဟာ နတ်ဆိုးရဲ့ခံတွင်းထဲ ရောက်သွားသလို တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာပါတော့တယ်။

ထိတိကြာရင် အဲဒီအိမ်က သန့်စင်ခန်းနားကို လာခဲ့ပါ။ ကျွန်မ'စောင့်နေမယ်၊ တစ်ခုခုတော့ သိရမယ် ထင်တာပဲ”

အိန်ဂျယ်က အဲဒီစာပဲပို့ပြီး လိုင်းပေါ်က ဆင်သွားပါတယ်။

လူးကပ်(စ်)ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ ညကျရင် အိန်ဂျယ်က ဘယ်လိုတူညီလေးမှာလဲ?

တွေးရင် ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိတယ်။ အဲဒါထက် အိန်ဂျယ်နဲ့ လူချင်း အပြင်မှာတွေ့ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့လည်း ကျွန်တော့်ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာမိပါရဲ့။

(၁၆)

အဲဒီအကြောင်းတွေကို အိန်ဂျယ်ဆီကို စာပို့ပြီး ပြောပြဖြစ်ပါတယ်။ အိန်ဂျယ်က ...

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရှင့်သူငယ်ချင်းရဲ့ အမှုဟာ လူးကပ်(စ်)နဲ့ လုံးဝပတ်သက်နေပြီ ဒီမ္မန်း၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီဟာဒစ်ကို ရဲလက်ထဲအပ်ရုံနဲ့ လူးကပ်(စ်)ကို ဖမ်းလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ရဲကလည်း နေသန် အသတ်ခံရတာပဲ သိတာ၊ ဆော့ဝဲလ်အကြောင်းတော့ မသိထားဘူး”

“အမှုကို ဖော်လို့ရတဲ့နည်းလမ်းကိုတော့ စဉ်းစားရမှာပဲ၊ လောလောဆယ်တော့ ရှင် ဟန်မပျက်ဘဲနေပါ၊ လူးကပ်(စ်)ရဲ့ မွေးနေ့ကျရင် ကျွန်မလည်း သူ့အိမ်မှာရှိနေမှာပဲ၊ မွေးနေ့ပွဲကို ရှင်ရောက်ပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်

(၁၇)

ပြောရရင်တော့ လူးကပ်(စ်)ရဲ့မွေးနေ့ပွဲဟာ သီးသန့်ဆန်လွန်းပါတယ်။ ကျောင်းဝင်းထဲက သူ့အိမ်မှာ လုပ်တာဆိုပေမယ့် သူ သီးသန့်ဖိတ်တဲ့ ဧည့်သည်လောက်ပဲ တက်ခွင့်ရတာပါ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သူ့မွေးနေ့ကို တက်ခွင့်ရတာဟာ အခွင့်အရေးတစ်ခု ရသလိုပါပဲ။

လူးကပ်(စ်)ရဲ့အိမ်ထဲကိုရောက်ရောက်ချင်း နာရီကို တိုင်ပါ မှတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ အိန်ဂျယ်က ဒီအိမ်ကိုရောက်ပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်တိတိမှာ သန့်စင်ခန်းနားကို လာခဲ့လို့ ပြောခဲ့တာကိုး။

အိမ်ထဲကိုရောက်တော့ လူးကပ်(စ်)က ဖက်လဲတကင်း ကြိုပါတယ်။ ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်တော့ မြို့တော်ရဲ့မျက်နှာဖုံးတွေဖြစ်မယ်လို့ ယူဆရတဲ့

လူတချို့နဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူ အနည်းငယ်သာ ရှိနေပါတယ်။ ခန့်မှန်းကြည့်ရင် လူ အစိတ်-သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်ရဲ့။ အဲဒီအထဲမှာမှ အိန်ဂျယ် ဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလို့မရဘူး။

လူးကပ်(စ်)က ကျွန်တော့်ကို ပိုင်ခွက်တစ်ခွက် ကမ်းဝေးပြီး သူ့အနား လူကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ အရင်မိတ်ဆက်ပေးတယ်။

“ဒီမွန်း... ဒါက သောမတ်၊ ဟိုဘက်ကတော့ ဂျယ်နီတဲ့ သူတို့တို့ ငါတို့ကျောင်းရဲ့ ပါတနာတွေပဲ၊ ဟိုဘက်မှာတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ သူကတော့ ဂျိုးတဲ့”

ဒီကျောင်းမှာ လူးကပ်(စ်) အပြင် နောက်ထပ် ပါတနာသုံးယောက် ရှိတယ်လို့ သိထားပေမယ့် ခုမှပဲ သူတို့ကို မြင်ဖူးတာပါ။

မိတ်ဆက်ပေးပြီးတဲ့အချိန်မှာ သောမတ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဖော်ရွေတဲ့အသွင်နဲ့...

“လူးကပ်(စ်)ပြောလို့ မောင်ရင် တော်ကြောင်သတင်းတွေ ကြားပါတယ်၊ ခုမှပဲ တွေ့ဖူးတော့တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

သောမတ်က ဖော်ရွေသလောက် ကျန်တဲ့ ဂျယ်နီဆိုတဲ့လူကတော့ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ ဝတ်ကျောတန်းကျောတောင် ပြုံးမပြဘူး။

အဲဒီအချိန်ကျမှပဲ လူးကပ်(စ်)က ...

“ဒီမွန်း... အေးအေးဆေးဆေးစားသောက်ပြီးမှ ပြန်ကွာ၊ လေးလေးနော် ... ငါ ဧည့်သည်တွေကို လိုက်နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ရပါတယ် လူးကပ်(စ်)”

အိမ်ထဲမှာ ငြိမ်ညောင်းတဲ့ သီချင်းသံက ယုံလွှင့်နေတယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ဘာကိုမှမခံစားနိုင်အားဘဲ နာရီတကြည့်ကြည့်နဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားနေရတယ်။

အိမ်ထဲရောက်ပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်ပြည့်ဖို့ နှစ်မိနစ်လောက်အလိုကျတော့ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပုံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“တစ်ဆိတ်ဗျာ ... ကျွန်တော် သန့်စင်ခန်းသွားချင်လို့ ဘယ်တက်က သွားရမှာလဲ”

အဲဒီလူက ကျွန်တော့်ကို လမ်းညွှန်လိုက်တယ်။ သန့်စင်ခန်းနားရောက်တော့ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ထဲရောက်တာ မိနစ်နှစ်ဆယ်တိတိ။ အနီးအနား ဝေ့ကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူမှမရှိဘူး။

ယောင်တောင်တောင်နဲ့ ရပ်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်လိုက်တဲ့ အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရတယ်။

ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ရူး တိုးတိုး ... ဆိုတဲ့အမူအရာကို လုပ်ပြပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ်သွားပါတယ်။

အိုး... ဒါဟာ အိန်ဂျယ်ပေါ့။ စိတ်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ကြားထဲ သူပုံစံလေးကို ရင်ခုန်သွားမိတာကိုတော့ မညာချင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်က လေသံအုပ်အုပ်နဲ့ ...

“အိန်ဂျယ် ... ဒါက ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

လျှောက်နေတာကို ရပ်ပြီး အိန်ဂျယ်က ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တာ

တယ်။ ပြီး ... ကျွန်တော့်ကို ...

“လူးကပ်(စ်) သီးသန့်ကွန်ပျူတာသုံးတဲ့ အခန်းတစ်ခန်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒီကို သွားနေတာ”

ကျွန်တော် ဘာမှဆက်မပြောဘဲ သူ့နောက်ကပဲ လိုက်သွားလိုက်တယ်။ အိမ်ထဲမှာ ဟိုကွေ့ ဒီကွေ့နဲ့ အခန်းသုံးလေးခန်းလောက်ကို ကျွန်တော့်ပြီးချိန်မှာတော့ အိန်ဂျယ်က အခန်းတစ်ခုရဲ့ တံခါးမှာ ရပ်လိုက်ပြီး လျှို့ဝှက်နံပါတ်ကိုနှိပ်ပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ အိန်ဂျယ်က ...

“အထဲက ပြန်ထွက်ချင်ရင်တော့ နံပါတ်မလိုဘူး။ ဒါလေးကို ခွေပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်ရဲ့ပဲ”

လိုအပ်လို့ ပြောတာပဲလို့ ယူဆပြီး မှတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ အခန်းထဲမှာ လိုက်ကာရှည်ကြီးတွေ တပ်ထားပြီး အလယ်မှာတော့ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ရှိနေပါတယ်။

အိန်ဂျယ်က ကွန်ပျူတာရှေ့မှာရပ်ပြီး ...

“လာကြည့် ဒီမွန်း ... ရှင့်ကို ကျွန်မ အီးမေးတွေပြချင်လို့”

သူ့ဖွင့်ပြတဲ့ အီးမေးတွေကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အိန်ဂျယ်ပြောတာက နေသန်ဆီကို လူးကပ်(စ်) ပို့ထားတဲ့ အီးမေးတွေပါ။ လူးကပ်(စ်) ပြောတုန်းက နေသန်ဆီကို သူ တစ်ခါပဲ ကမ်းလှမ်းဖူးတာတဲ့။ ခု ကွန်ပျူတာထဲမှာတော့ နေသန်ဆီကို သူ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပို့ထားမိတယ်။ နေသန်ဆီကတော့ ငြင်းထားတဲ့ စာတွေပဲ ပြန်ပို့ထားတာ လေ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး ... လူးကပ်(စ်)က ခြိမ်းခြောက်တဲ့စာမျိုးတွေတောင်

နေသန်ဆီ ပို့ထားသေးတယ်။ မင်း ငါနဲ့ မပူးပေါင်းရင် နောင်တရလိမ့်မယ် ဆိုတာမျိုးတွေပါ။ ဖတ်ရင်နဲ့ ကျွန်တော် သွေးတွေ ဖြည့်ခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။

“တခြားဘာတွေရှိဦးမလဲ မသိဘူး”

အိန်ဂျယ်က ပြောရင်းနဲ့ တခြားဖိုင်တွေကိုဖွင့်ဖို့ မောက်(စ်)နဲ့ နေရာ ရွှေ့လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ တံခါးဆီက ကလစ်ဆိုပြီး အသံကြားလိုက်ရလို့ အိန်ဂျယ်က ပျာပျာသလဲဟန်နဲ့ ...

“ဒီမွန်း ... ရှင် မြန်မြန်လေး လိုက်ကာနောက်မှာ သွားပုန်းနေ လိုက်”

“ဟာ ... ကျွန်ုပ်”

ချက်ချင်းပဲ လှုပ်ခနဲပြေးပြီး လိုက်ကာနောက်ကို ဝင်လိုက်ရတယ်။ အသက်တောင် ခဲခဲ့မရှူရဲဘူး။ လိုက်ကာနဲ့ကွယ်နေလို့ ဘာမှမမြင်ရပေမယ့် အသံတွေကိုတော့ ကြားနေရတယ်။

“ရိုစီ ... မင်းက ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဒါ လူးကပ်(စ်)ရဲ့အသံပဲလို့ ကျွန်တော် မှတ်မိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် မသိသေးတဲ့ အိန်ဂျယ်ရဲ့နာမည်ရင်းက ရိုစီဆိုတာ ထပ်သိလိုက်ရတယ်။ အိန်ဂျယ်က ...

“အရေးတကြီး အီးမေးတစ်စောင် လာပို့တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ လူးကပ်(စ်)၊ ရှင်ပဲ ဒီအခန်းထဲက ကွန်ပျူတာကို သုံးလို့ရတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါက မင်း ငါနဲ့အတူတူရှိတဲ့အချိန်မှာ ပြောတာ ရိုစီ၊ ဒါနဲ့ ဘာအီးမေးများ ပို့နေတာလဲ”

ပြောရင်း လူးကပ်(စ်) ဖတ်ကြည့်လိုက်ပုံရပါတယ်။ တဟ်ဟ်ရယ် သံနဲ့အတူ ...

“ဪ ခိုစီ ... မင်းက ငါ့မွေးနေ့ တက်ခွင့်ရတာကို သူငယ်ချင်း တွေဆီ ကြားနေတာပဲ”

“အဲဒါဟာ ကျွန်မအတွက် ဂုဏ်ယူစရာသတင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“ထားပါတော့၊ လာ ... သွားရအောင်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီည မင်း အခန်းကိုတော့ မင်း ပြန်လို့မရဘူးနော် ... ဟဲ ဟဲ”

အဲဒီစကားသံကြောင့် ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားရတယ်။ သူတို့ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့မှပဲ ကျွန်တော် လိုက်ကာနောက်ကနေ ထွက်ခဲ့တယ်။

ချက်ချင်း အခန်းအပြင်ကို မထွက်သေးဘဲ ထူးခြားတာများ တွေ့ မလားဆိုပြီး ခုနက အိန်ဂျယ်ဖွင့်ထားခဲ့တဲ့ အီးမေးတွေကို ထပ်ကြည့်လိုက် တယ်။ ကျောင်းတက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းထားတဲ့ စာတွေအပြင် ထူးခြားတဲ့ အီးမေး တစ်စောင်ပဲ တွေ့တယ်။

ပို့ထားတဲ့လူက ဖရက်ဒီတဲ့၊ အဲဒါ သူ့တပည့်တစ်ယောက်ပဲဆိုတာ ကျွန်တော် မှတ်မိလိုက်တယ်။ ပို့ထားတဲ့ အီးမေးက Change-S-2-new lock ... တဲ့။

ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ထူးခြားတယ်လို့ ယူဆမိလိုက်လို့ ဖုန်းထုတ်ပြီး နှုတ်ထားလိုက်တယ်။ ကွန်ပျူတာထဲက တခြားဖိုင်တွေ ဖွင့်ကြည့်တော့လည်း ဖတ်(စ်)ဝပ်တောင်းနေတာမို့ လက်လျှော့ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

သန့်စင်ခန်းဘက်ဆီ အရင်ပြန်သွားလိုက်ပြီးမှ ညှော်ခန်းထဲကို ဟန်

မပျက် ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ လူးကပ်(စ်)က ...

“ဒီမွန်း ... ဘယ်သွားနေတာလဲကွ၊ ငါက မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ”

“သန့်စင်ခန်း ခဏသွားတာပါ ... ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ လူးကပ်(စ်)”

လူးကပ်(စ်)က အရေးကြီးတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပန်းဖက်ပြီး ခေါ်သွားတယ်။ လူတွေနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးနေရာရောက်မှ ...

“ငါခိုင်းထားတဲ့ မင်းရဲ့စိန်ခေါ်မှုအသစ်က ဘယ်လိုလဲကွ၊ ထူးခြားပြီလား”

နေသန်ရဲ့ဆော့ဝဲလ်ကို သူပြောနေတာပါ။ ရင်ထဲမှာ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် ဟန်ဆောင်ပြီးလိုက်ရင်း ...

“စစ်ကြည့်နေတုန်းပါပဲ လူးကပ်(စ်)၊ ဒီဆော့ဝဲလ်က အချိန်တော့ ယူရမယ်ထင်တယ်”

“အေးကွာ ... အဲဒီကိစ္စကိုပဲ အပြန်ဆုံး ပြေရှင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ။ အဲဒါအောင်မြင်ရင် မင်းအတွက် ဘောနပ်(စ်) လည်း မနည်းစေရပါဘူး”

ဆုကြေးငွေ ထပ်ပေးမယ်လို့ မြို့ဆွယ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော်ကြိုးစားပါမယ် လူးကပ်(စ်)၊ ခုတော့ ခေါင်းထဲ ငြိမ်စိန်နေလို့ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

ပြန်မလို့ နှုတ်ဆက်ပြီးမှ လူတွေကြားထဲကို တစ်ချက်ပေါ့ကြည့်မိလိုက်တယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ နွမ်းနွမ်းလေး ပြုံးပြလိုက်တဲ့ အိန်ဂျယ်ရဲ့ မျက်နှာလေးက ကျွန်တော့်ရဲ့အပြန်လမ်းကို လေးလံစေတာ တကယ်ပါပဲ။

နိုင်ရင် ကျွန်တော်က ခုချက်ချင်းတောင် သူနဲ့ တွေ့ချင်တာပါ။ ပြောချင်တာတွေက အများကြီးလေ။ ညနေငါးနာရီဆိုတော့ အဝေးကြီးလိုသေးတာမို့ မချင်မရဲတောင် ဖြစ်ရသေးတယ်။

အကျိုးရှိအောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်မယ်လို့ တွေးရင်း လူးကပ်(စ်) ပေးထားတဲ့ ဟာဒစ်ကို သွားသတိရတယ်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ နေသန်ရဲ့ ဆော့ဝဲလ်က တက်လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဘယ်လိုမှ သုံးလို့မရအောင် နေသန်က သူ့အကျင့်အတိုင်း ပတ်(စ်)ဝပ်ကို နှစ်မျိုးခံထားတယ်။ သူတောင်းနေတဲ့ ပတ်(စ်)ဝပ်က စာတန်းတစ်ခုနဲ့ ပုံလေးတစ်ပုံပါ။ ကြည့်လိုက်တော့ ဒီအတိုင်း တွေ့ရတယ်။

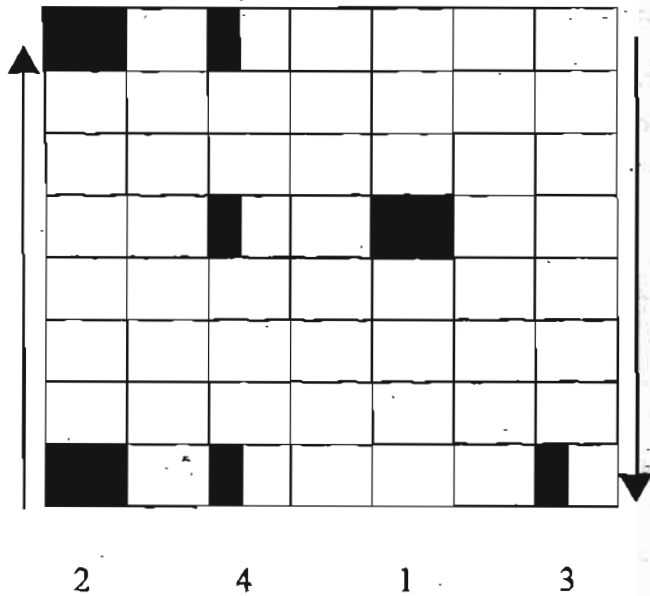
(၁၈)

နောက်နေ့က ကျွန်တော့်နားရက်ဆိုတော့ နေအတော်မြင့်မှ အိပ်ရာက ထဖြစ်တယ်။ ရေမိုးချိုးပြီးလို့ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်သောက်ရင်း အိန်ဂျယ်ဆီက အီးမေးများ ရောက်နေမလားဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ အီးမေးစစ်ကြည့်လိုက်တော့ ဟာခနဲ အံ့သြသွားရတယ်။ အိန်ဂျယ်က အီးမေး တကယ်တို့ထားလို့ပါ။

“ဒီမွန်း... ဒီနေ့က ရှင်ရဲ့အားလပ်ရက်ဆိုတာ ကျွန်မ သိထားတယ်။ ရှင် ကျွန်မနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ဆန္ဒရှိရင် ဒီညနေ ငါးနာရီတိတိမှာ အောက်မှာ ရေးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း လာခဲ့ပါ။ ရှင့်ကားကိုတော့ အဲဒီဆိုင်ရှေ့ထိ မောင်းမလာပါနဲ့”

အောက်မှာလည်း ဆိုင်လိပ်စာတစ်ခုကို ရေးထားပါတယ်။ ဖြစ်

xhmrddlz b z q(A → B)

အဲဒီစာလုံးတွေနဲ့ အောက်ကပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အထောက်အကူပြုလေး ဦးနှောက်စားသွားတယ်။ နေသန့်က ဒီလိုပဲ အမြဲခေါင်းစားအောင် လုပ်တယ်။ သူ ဆော့ဝဲလ်တစ်ခုရေးပြီးသွားရင် အဲလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ပတ်(စ်)ဝပ်တွေခံထားပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အရင်ပညာစမ်းတာ သူ့ထံသို့ ခုလည်း ဆော့ဝဲလ်တစ်ခုလုံး ရေးပြီးမှ ခုလိုလုပ်ထားတော့ လူးကပ်(စ်) ဘယ်လိုမှ အဖြေရှာမရဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော့်အထင်ကတော့ ခုနက ပဟေဠိကို ဖြေရှင်းပြီးမှ ရလာတဲ့အဖြေကို ရိုက်ထည့်မှ ပွင့်မယ့်သဘောပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ရက်လုံးနီးပါး ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားတာတွေပဲ အပေါ်က စာတန်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်လောက်ပဲ ဖော်လိုက်နိုင်တယ်။ အဲဒီကုန်ဆုံး ချိန်းထားတာပဲဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာလို့ နာမိကြည့်လိုက်တော့ လေးနာမိ

တောင် ခွဲနေပါပြီ။ ဘာမှတောင် မစားဖြစ်တော့ဘဲ ရေမိုးချိုးပြီး ချိန်ထား
တဲ့နေရာကို ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ အိန်ဂျယ်ပြောထားလို့ ကားကို ခပ်လှမ်း
လှမ်းက တစ်နေရာမှာပဲ ရပ်ထားခဲ့လိုက်တယ်။

ချိန်းတဲ့နေရာက မြို့အစွန် ချောင်ကျကျတစ်နေရာက စားသောက်
ဆိုင်လေးတစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်တော် အထဲကို ဝင်သွားလိုက်တော့ အိန်ဂျယ်က
အသင့်ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော် လျှောက်သွားပြီး သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပထမဆုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်ပြီး အရင်ပြီးလိုက်မိကြပါတယ်။

တကယ်ပါ။ ကျွန်တော့်ရင်တွေဟာဆို တရိပ်ရိပ်နဲ့။

(၁၉)

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရင်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး အိန်ဂျယ်က
အရင်မေးလာပါတယ်။

“ဒီမွန်း... မနွေညက လူးကပ်(စ်)ရဲ့ ကွန်ပျူတာထဲမှာ ထူးခြား
တာ ဘာထပ်တွေ့သေးလဲ”

အရေးကြီးတဲ့ စကား အရင်ပြောလာလို့ ကျွန်တော်က ဖုန်းထဲမှာ
မှတ်လာတဲ့ စာကို ဖွင့်ပြလိုက်ပြီး...

“တခြားနိုင်ငံတွေတော့ ဖွင့်လို့မရဘူးဗျ၊ အီးမေးတွေထဲမှာတော့
စရက်ဒီဆိုတဲ့လူ ပို့ထားတဲ့ ဒီတစ်စောင်ကို တွေ့တယ်၊ ထူးခြားမယ်ထင်လို့
မှတ်လာတာ’

အိန်ဂျယ်က ယူကြည့်လိုက်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီဗျာ...။

“ဖရက်ဒီဆိုတာက လူးကပ်(စ်) အယုံကြည်ဆုံး ညာလက်နဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ပို့ထားတာဆိုတော့ အရေးကြီးလို့ပဲ ဖြစ်မယ်။ နယူးလော့ (New Lock) ဆိုတာကတော့ လေ့အသစ်ကို ဆိုလိုတာနေမှာ။ ချိန်း (change) က ပြောင်းလဲတာပဲ။ အဲ S-2 ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ သိတယ်။ အဲဒါ နှစ်ထပ်ဆောင်တစ်ခုက အပေါ်ထပ်အခန်းတစ်ခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအထပ်ကို လူးကပ်(စ်)က ဘာမှမသုံးဘူးလို့ ပြောဖူးတယ်။ ပစ္စည်း အဟောင်းတွေထားတဲ့ စတိုခန်းသဘောပဲ။ အဲဒီအောက်က အထပ်ကတော့ တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ လုံခြုံရေးစနစ်ကို ထိန်းချုပ်တဲ့အခန်းပဲ”

ကျွန်တော် တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် အိန်ဂျယ်”

“ကျွန်မနာမည်ရင်းက ရှိမိပါ”

ရယ်သံလေးနဲ့ ပြောလာလို့ ကျွန်တော်က ...

“ညက လူးကပ်(စ်) ခေါ်တာ ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...

ကျွန်တော်ကတော့ အိန်ဂျယ်လို့ပဲ ခေါ်ချင်တယ်”

“သဘောပဲလေ”

ကျွန်တော်ကပဲ ...

“ဒီလို အိန်ဂျယ်ရာ ... ဖရက်ဒီရဲ့အီးမေးအရဆိုရင် S-2 ဟာ အရေးပါတဲ့ အခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အောက် ထပ်မှာလည်း လုံခြုံရေးအခန်း ရှိနေတော့လေ။ အိန်ဂျယ်ရာ ဘယ်လို ထင်လဲ”

တစ်ချက် တွေ့ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ အိန်ဂျယ်က တွေးတွေးဆဆ

ပြောလာတယ်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါဆို ဘာအတွက် သုံးတဲ့အခန်း ဖြစ်မလဲ မသိဘူး”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားရပြီး-

“အိန်ဂျယ် ... ကျွန်တော်တို့ရဲ့အခန်းတွေမှာ လူးကပ်(စ်) ထပ် ထားတဲ့ စောင့်ကြည့်ကင်မရာတွေ ရှိတယ်နော်။ အဲဒီက လှုပ်ရှားမှုတွေကို လုံခြုံရေးခန်းက ကြည့်တာလား”

အိန်ဂျယ်က ခေါင်းခါရင်း ...

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ လုံခြုံရေးခန်းထဲ ရောက်ဖူး တယ်။ အဲဒီအခန်းက ကျောင်းလင်းထဲနဲ့ စာသင်ခန်းတွေ၊ အလုပ်ခန်းတွေကိုပဲ သဘောလောက် စောင့်ကြည့်တာပါ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက် ပြီး ...

“အဲဒါဆိုရင် S-2 ဟာ ကျန်တဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေ စောင့်ကြည့်တဲ့ အခန်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါကို လူးကပ်(စ်)က ဘယ်သူမှမသိအောင် စတို ခန်းလို့ ပုံပြောင်းထားတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ခု လူးကပ်(စ်)လက်ထဲမှာ ရောက်နေ တဲ့ နေသန်ရဲ့ဆော့ဝဲလ်နဲ့ နေသန်အခန်းက ကင်မရာဟာလည်း လူးကပ်(စ်) လုပ်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ဒါ ... ဒါဆို နေသန်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို အဲဒီအခန်းမှာ ပြန် ကြည့်နိုင်မလား မသိဘူးနော်”

“အဲဒီအခန်းဟာ ကျွန်တော်တို့ထင်တဲ့အတိုင်းမှန်ရင် ကျန်တဲ့

မိဒီယိုနိုင်တွေလည်း ရှိမှာပဲ၊ ပြောရရင် အဲဒါဟာ လူးကပ်(စ်)ရဲ့ လျှို့ဝှက် ထိန်းသိန်းထားတဲ့နေရာပဲ အိန်ဂျယ်”

“ရှင်တွေ့တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဒီမွန်း၊ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ရင်း ကျွန်တော်က ...

“S-2 ထဲကို ဝင်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ လောလောဆယ် ဖြစ်နိုင် တာက ဒီနေရာပဲလေ”

အိန်ဂျယ်က ခေါင်းအသာညှိတ်တယ်။ ပြီးမှ သတိရသလို ...

“ရှင်ကို လူးကပ်(စ်) ပေးထားတဲ့ နေသန့်ရဲ့ ပတ်(စ်)ဝပ်ကိုရော အဖြေရှာပြီလား”

“တစ်ခုတော့ ရပြီဗျ၊ ဒီမှာကြည့်လေ”

တက်ပလက်ကို ထုတ်ပြီး ကျွန်တော် ပြလိုက်တယ်။

“xhmrddlgzq (A→B) လို့ ရေးထားတယ်၊ အဲဒါက ဝက်စာ တစ်ခုပဲ”

“ဆိုလိုချင်တာက”

“ဒီလိုဗျာ (A→B) ဆိုတာက ... အေ (a) ဆိုတဲ့စာလုံးဟာ ဘီ (b) ကို ရည်ညွှန်းချင်တာပဲ၊ အေဟာ ဘီဖြစ်မယ်ဆိုတော့ စာလုံးတစ်လုံး ဟာ သူ့နောက်က စာလုံးကို ဆိုလိုတာမျိုးလေ၊ ဒီတော့ xhmrddlgzq ဆိုတဲ့ စာလုံးကို (A→B) ကီးနဲ့ ကြည့်ရင် (x) က (y) ဗျာ၊ (h) ကတော့ (i) အဲလိုမျိုးပေါ့။ အားလုံးကို တစ်လုံးစီရွှေ့ပြီး ပြန်စီကြည့်လိုက်ရင် ရလာ တာက yinseemachar ... တဲ့”

“အဲဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချလိုက်ရင်း ...

“အဲဒီစာလုံးဟာ နေသန့်က သူ့ဆော့ဝဲလ်ကို ပေးထားတဲ့နာမည်ပါ၊ စာလုံးကို အသံထွက်ကြည့်ရင် ရင်စည်းမခြားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

“အို”

“ဟုတ်တယ် အိန်ဂျယ် ... ပတ်(စ်)ဝပ်အပြည့်အစုံမှာ အဲဒီစာလုံး တွေအပြင် ဂဏန်းတွေလည်း ပါဦးမယ်၊ ဒီပုံထဲက ဂဏန်းတွေကို ကျွန် တော် အဖြေရှာလို့မရသေးဘူး”

ပရင့်ထုတ်ထားတဲ့ပုံလေးကို အိန်ဂျယ်ကို ပြလိုက်တယ်။ အိန်ဂျယ် က ...

“ဒီပုံအောက်က 2413 ဆိုတဲ့ဂဏန်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က ရယ်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“နေသန့်က အဲလောက်လွယ်လွယ် ဘယ်ပေးထားမလဲ၊ ဒီကောင် က သူများကို ဦးနှောက်စားရတာကို ဝါသနာပါတာဗျ”

အိန်ဂျယ်က စာရွက်ပေါ်က ပုံလေးကို အတည်ကြည့်လိုက် တောက် ထိုးကြည့်လိုက် လုပ်နေတယ်။ တစ်ခုထွေခြားတာ တွေ့မလားလို့ ထင်လို့လား ထင်တုန်း စာရွက်ကို မျက်နှာနဲ့ကပ်လိုက် ခွာလိုက် လုပ်ပြီးလည်း ကြည့်တယ်။ အမျိုးမျိုးလုပ်ကြည့်ရင်းကနေ ...

“ဟင်”

သူ့ဆီက အာမေဇိုတ်သံလေး ထွက်လာလို့ ကျွန်တော်က ...

“အိန်ဂျယ် ... ဘာတွေ့လို့လဲဟင်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူက ဝမ်းသာတဲ့အသံလေးနဲ့ ...

“ဒီမွန်း ... ဒီစာရွက်ကို အပြားလိုက်လှပ်ပြီး ကြည့်လိုက် ...
ဘာတွေလဲ”

စာရွက်အပြားနဲ့ မျက်လုံးကို တစ်တန်းတည်းထားပြီး ကြည့်လိုက်
တော့ ...

“ဟာ”

ဟုတ်ပါတယ်။ လေးထောင့်ကွက်တွေပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ OEHL
ဆိုတဲ့ စာလုံးကို တွေ့လိုက်ရလို့ပါပဲ။

ဇော်ပြမတတ် ဝမ်းသာသွားရင်း ကျွန်တော်က ...

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော်တောင် လုံးဝသတိမထားမိဘူး အိန်ဂျယ်
ရာ၊ အရမ်းတော်တာပဲ”

အိန်ဂျယ်က ပြုံးစစနဲ့ ...

“ကျွန်မ တော်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်က ကွန်ယူတာထဲမှာပဲ
ကြည့်လို့ မတွေ့တာပါ။ ခုလို စာရွက်နဲ့ ပရင့်ထုတ်လာတာက ကံကောင်း
သွားတာရှင့်”

သူပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ကွန်ယူတာမော်နီတာမှာ ဒီအ
တိုင်းကြည့်ရင်တော့ တစ်သက်လုံးတွေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပုံအောက်ဘက်
က ဂဏန်းလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ...

“ဒီအင်္ဂလိပ်စာလုံးကို အောက်ဂဏန်းတွေအတိုင်း 1234 ပြန်
လိုက်ရင် ဟိုး (HOLE) ပဲ ဟာ ... ဒါ ... ဒါဟာ နေသန် သွေးနဲ့ရေးခဲ့တဲ့
စာလုံးပဲ အိန်ဂျယ်”

တော်တော်လေး နီးစပ်လာပြီလို့ ခံစားလာမိတယ်။ အိန်ဂျယ်က

“ဒါပေမဲ့ ... ရှင်ပြောတော့ ဒီပုံက ဂဏန်းစဉ်တစ်ခု ဖြစ်ရမယ်
ဆို”

“အဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်တာကြည့်ပြီး အိန်ဂျယ်က ရယ်ပါတော့
တယ်။ တကယ်လည်း ဂဏန်းစဉ်တစ်ခုဖြစ်ရမှာပါ။ ကျွန်တော်က အဲဒီ
HOLE ဆိုတဲ့ စာလုံးကို ချရေးကြည့်ရင်း ထပ်စဉ်းစားမိတယ်။ တစ်ခုထပ်
တွေ့မိလိုက်လို့ ...

“နေသန် သွေးနဲ့ရေးခဲ့တုန်းကတော့ HOLE ကို စာလုံးအသေး
နဲ့ hole လို့ ရေးခဲ့တာဗျ၊ အဲ ... ပုံမှာလည်း မြားက အပေါ်အောက် ငြ
ထားတယ်ဆိုတော့ ဟိုး (hole) ကို ပြောင်းပြန်လှန်ကြည့်ရင်”

ပြောရင်း ချရေးကြည့်လိုက်တယ်။

hole =

ကျွန်တော် ရေးထားတာကိုကြည့်ပြီး အိန်ဂျယ်က တစ်ချက် မျက်
မှောင်ကြုတ်လိုက်ရင်း ...

“ခဏလေး ဒီမွန်း ... hole က အီး (e) တစ်လုံးတည်းကိုပဲ
ဝုံနိပ်စာလုံးအကြီးနဲ့ ရေးပြီး ပြောင်းပြန်လှန်ကြည့်ရင်ကော”

ပြောပြောဆိုဆို ဘောပင်ယူပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ရေးလိုက်ပါတယ်။

hole = 3104

“ဟာ ... ရပြီ၊ ရပြီဗျ၊ နေသန် ဝှက်ထားတဲ့ဂဏန်းက 3104 ပဲ
တော်လိုက်တာ အိန်ဂျယ်ရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော် နေသန်ရဲ့

ဆော့ဝဲလ်ကို ဖွင့်ကြည့်လို့ပြီဗျ”

ထရန်မိမတတ် ပျော်ရွှင်သွားမိတယ်။ အိန်ဂျယ်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီးလေး ကြည့်နေပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ တည်သွားရင်း ...

“ဒီမွန်း ... ရှင် အဖြေသိသွားပြီဆိုတော့ ဒီဆော့ဝဲလ်ကို လူးကပ်(စ်) ဆီ အပ်လိုက်မှာလား”

ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ အံ့ကြိတ်လိုက်တယ်။

“ဆော့ဝဲလ် အိန်ဂျယ်ရယ်၊ ဒီဆော့ဝဲလ်ဟာ နေသန် အပင်ပန်းခံပြီး လူတိုင်းကို အခမဲ့မျှဝေချင်လို့ ရေးခဲ့တာဗျ။ သူ အသက်ပေးခဲ့ရတဲ့ ဆော့ဝဲလ်ကို သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ပြည့်ဝအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

“ရှင်စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားပါတယ် ဒီမွန်း လူးကပ်(စ်) ရသွားရင်တော့ မှတ်ပုံတင်ပြီး ရောင်းစားမှာ သေချာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရှင့်ကို အသည်းအသန် အဖြေရှာခိုင်းတာပေါ့”

ကျွန်တော် အိန်ဂျယ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းထဲက အရောင်တွေကိုလည်း ပဟောဠိဖော်သလို သူ မြင်တတ်မှာပေါ့။ အဓိပ္ပာယ်တွေပါတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် ရင်နင့်စွာနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော်လေ အိန်ဂျယ်ကို နောက်တစ်ခါ ငရဲကျတာ မမြင်ချင်တော့ဘူးဗျာ။ အတိတ်ကိုထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နဲ့အတူ အနာဂတ်အသစ်ကို သွားကြရအောင်လား အိန်ဂျယ်”

စကားအဆုံးမှာ သူ့ခေါင်းလေး ငုံ့သွားလေရဲ့။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း အမှောင်ထုတွေအတွက် နာကျင်နေမှာပဲလေ။ မော့လာတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်စတွေက ရစ်ဝိုင်းဝေ့သီနေတယ်။ ပြောလာတဲ့ စကား

သံတွေကလည်း အက်အက်ရှရှ။

“ကျွန်မမှာ အစ်မအတွက် ရင်းခွဲရတဲ့ အရိပ်ဆိုးကြီး ရှိနေတယ် ဒီမွန်း ရှင် ရေရှည်မှာ အဲဒါကို ပြန်မတွေ့ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား”

ကျွန်တော် သူ့လက်ကလေးကို အုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော် အိန်ဂျယ်ကို ချစ်တယ်လေ၊ အိန်ဂျယ်ဆန္ဒမပါခဲ့တဲ့ အပေါ်ယံအပြေးကိစ္စတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်က ခေါင်းထဲက မထုတ်နိုင်ရမှာလဲ။ အိန်ဂျယ် ဘာကြောင့် ဒီလိုရင်းခွဲရလဲဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် သိနေတာပဲဟာကို၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး လူးကပ်(စ်)ရဲ့ ယုတ်မာမှုတွေကို ရအောင်ဖော်ထုတ်မယ်ဗျာ။ အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ဒီမွန်း”

“ဪ ... အိန်ဂျယ်ဆိုတဲ့ နတ်သမီးလေးက ဒီမွန်းဆိုတဲ့ နတ်ဆိုးကို ပြန်ချစ်နိုင်မလားဆိုတာ မသိရသေးဘူး”

“အာ ... ဒီမွန်းကလဲ”

ရှက်ဝဲဝဲအသံလေးနဲ့ မျက်ရည်တွေကြားက အိန်ဂျယ် ပြုံးလာပါတယ်။

နတ်သမီးတစ်ပါးရဲ့ အလင်းတောက်ဆုံး အဖြူရောင်အပြုံးလေးပါ။

(၂၀)

ညဟာ မျှော်လင့်ထားတာထက်ပိုပြီး နက်မှောင်နေပါတယ်။
ဆိုင်လန်စကားကျောင်းတော်ကြီးဟာလည်း သူ့နာမည်အတိုင်း တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်မှုတွေနဲ့ အမှောင်ရနံ့အောက်မှာ အိပ်မောကျနေလေရဲ့။

ကျောင်းဆောင်နံရံတွေနဲ့ လမ်းတွေထက်မှာတော့ မီးရောင်တွေ
ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အားကိုးလို့ရမယ့် အမှောင်ဘက် အခြမ်း
တွေကလည်း ရှိနေပါသေးတယ်။

ကျောင်းဝင်းထဲက လမ်းတွေဘက်မှာလည်း လုံခြုံရေးတွေက
အလှည့်ကျ ကင်းလှည့်နေကြတယ်။

ဒါတွေကိုတော့ သုံးညလောက် အပြင်ထွက်ပြီး ကျွန်တော် လှေ
လာထားပြီးသားပါ။

ဒီညကတော့ ကျွန်တော်တို့ စွန့်စားရမယ့် ည။ လိုချင်တဲ့အခြေ
ဟာ S-2 အခန်းထဲမှာ ရှိနေမှာပဲလို့ စွဲစွဲနှစ်နှစ် ယုံထားတယ်။

အပေါ်အောက် အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို
လွယ်လိုက်တယ်။ အိတ်ထဲမှာတော့ လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အကုန်
ထည့်ထားပြီးသား။

ချိန်းထားတဲ့နေရာကို ကျွန်တော့်ထက် နှစ်မိနစ်လောက် နောက်
ကျပြီးမှ အိန်ဂျယ် ရောက်လာတယ်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို အရင်သိုင်းဖက်လို့ အားပေးလိုက်ရင်း ...

“အိန်ဂျယ် ... ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်၊ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း မလွဲ
ဖို့လိုတယ်”

“အင်းပါ”

နောက်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတဲ့အချိန်မှာပဲ S-2 အခန်းရှိနေတဲ့
အဆောင်နားမှာ ဝါယာရှော့ဖြစ်ပြီး မီးထလောင်ပါတော့တယ်။ အဲဒါဟာ
တခြားလူလက်ချက် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ကျားသစ်မလေးလို ရဲရင့်လာ
တဲ့ အိန်ဂျယ်လက်ချက်ပေါ့။

မီးလောင်မှုကြောင့် S-2 ရှိတဲ့အဆောင်ထဲက လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း
နှစ်ယောက် ပြေးထွက်လာကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော် အဆောင်
ထဲကို ပြေးဝင်လိုက်ပါတယ်။

အောက်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို ခပ်မြန်မြန်တက်လွှား
လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် လှုပ်ရှားရမယ့်အချိန်က သိပ်မများဘူးလေ။

S-2 အခန်းရှိမယ့်အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ စကြာဟာ မည်းမှောင်နေ

ပါတယ်။ ဓာတ်မီးကို ဂုဏ်ထိုးပြီး S-2 အခန်းကို ရှာလိုက်တယ်။ အခန်းရှေ့
ရောက်တော့ တံခါးဟာ ပတ်(၆)ဝပ်ဂဏန်းတွေ နှိပ်ပြီးမှ ဖွင့်လို့ရမယ့် တံခါး
ဖြစ်နေပြန်ရဲ့။

အဲဒီလို ထင်ထားပြီးသားမို့ အိတ်ထဲ ဓာတ်မီးတစ်မျိုးကို ထုတ်
လိုက်တယ်။ လက်ငွေရှာတဲ့ အပြာရောင်မီးနဲ့ ထိုးလိုက်တော့ ဂဏန်းတွေ
ပေါ်မှာ လက်ရှိသုံးထားတဲ့ လက်ငွေရာတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကြည့်လိုက်တော့ လက်ငွေရာတွေဟာ တစ်ကနေ သူညီ ဂဏန်း
ဆယ်လုံးထဲမှာမှ 2, 3, 5, 6, 7 တွေအပေါ်မှာပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘယ်ဂဏန်းကစပြီး အစဉ်လိုက် နှိပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး။

ဒါပေမဲ့ သုံးရက်လုံးလုံး ကျွန်တော် ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားထားတဲ့
အဖြေတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ Change-S-2-new lock ဆိုတဲ့
ဖရက်ဒီရဲ့အီးမေးစာသားပဲ။ Change ဆိုတာက S-2 ရဲ့ ပတ်(၆)ဝပ်ကို
ပြောင်းထားတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆထားတယ်။ new lock ဆိုတာက
ကိန်းဂဏန်းတွေကို အသွင်ပြောင်းထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။

အင်္ဂလိပ်စာလုံးနဲ့ သင်္ချာဂဏန်းတွဲစပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူရရင်
ဆိုတာမှာကြည့်ရင် new lock ကို n-5, e-5, w-6, l-3, o-7, c-3, k-2
လို့ ဖွင့်ဆိုရမယ်။ ပြီး ပြန်စစ်ကြည့်တော့ ခလုတ်တွေပေါ်မှာလည်း 2, 3,
5, 6, 7 ပေါ်မှာပဲ လက်ငွေရာရှိနေတာဆိုတော့ သေချာလောက်ပါတယ်။

new lock ဆိုတဲ့ စာလုံးစဉ်အတိုင်း 5563732 ဆိုတဲ့ ဂဏန်းစဉ်ကို
အစဉ် အလိုက် နှိပ်ချလိုက်ပါတယ်။

“ဟာ”

အခန်းတံခါးဟာ ချပ်ခနဲ အသံသေးသေးသာပြည်ပြီး ဖွင့်သွား
လေရဲ့။ တံခါး အသာဟာကြည့်လိုက်တော့ အလင်းရောင်ထွက်လာလို့
အခန်းထဲ အမြန်ဝင်လိုက်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ အခန်းထဲမှာ
ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ အလင်းရောင်နဲ့အတူ အခန်းပတ်လည်က နံရံတွေမှာ
ကွန်ပျူတာမော်နီတာတွေ အများကြီးပါပဲ။

အခန်းအလယ်မှာတော့ ထိန်းချုပ်ကွန်ပျူတာလို့ ယူဆရတဲ့ ကွန်
ပျူတာတစ်လုံး ရှိနေပါတယ်။ အမြန်လျှောက်သွားရင်း အဲဒီကွန်ပျူတာကို
မိမိဖွင့်လိုက်တော့ ...

“ဟာ ... ဟာ”

အခန်းပတ်ပတ်လည်က မော်နီတာတွေဟာ တစ်ပြိုင်နက်တည်းဖွင့်
လာကြတယ်။ အဲဒီမော်နီတာတွေမှာ မတူတဲ့ပုံရိပ်တွေ အသီးသီးပေါ်လာကြ
တယ်။ တုန်လှုပ်စွာလိုက်ကြည့်ရင်း ကိုယ့်မျက်စိတောင် ကိုယ်မယုံနိုင်ပါဘူး။

မော်နီတာတွေက လျှို့ဝှက်ကင်မရာကနေ ရိုက်ထားတာကို ဖော်
ပြနေကြတာပါ။ ပေါ်နေတဲ့ပုံရိပ်တွေကတော့ နိုင်ငံတဝန်းမှာရှိတဲ့ ကွန်ပျူတာ
ဗျာဂျင်တွေကို သူတို့မသိအောင် ခိုးရိုက်နေတာပါပဲ။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း
ဝဲ နေသန်အခန်းထဲမှာရှိခဲ့တဲ့ ကင်မရာတွေကို သတိသွားရတယ်။

လူးကပ်(၆)ဟာ အရမ်းကို ယုတ်မာပက်စက်ပြီး ကြောက်စရာ
ဆာင်းတဲ့ လူ့ဘီလူးကြီးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ သူဟာ ကွန်ပျူတာဗျာ
ဂျင်လူငယ်တွေရဲ့ အနီးမှာ ကင်မရာခိုးတပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတာပါပဲ။
ကင်မရာထဲကနေ လူငယ်တွေရဲ့ ဖန်တီးမှုတွေကိုကြည့်ပြီး ခိုးယူနိုင်တယ်။

ပြီး ... သူစောင့်ကြည့်နေတာဟာ အဲဒီအထဲက တော်တော်လူငယ်

တွေကို ကမ်းလှမ်းပြီး သူ့ကျောင်းမှာ အသုံးချဖို့ စီစဉ်ထားတာလို့ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ကြည့်ရင်းနဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး ချွေးစေးတွေ ပြန်လာရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်ကို ဝဝရှူသွင်းပြီး လုပ်စရာရှိတာလုပ်ဖို့ ထိန်းချုပ်ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

ပထမဆုံး နေသန်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ရိုက်ထည့်ပြီး ရှာလိုက်တော့-
“အိုး”

နေသန် ကွန်ပျူတာကောလိပ်မှာ ဘွဲ့ယူတုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကအစ နေသန်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်တွေ ကျလာပါတယ်။
ပြီး ... အဲဒီဖိုင်ထဲကပဲ ဗီဒီယိုဖိုင်တစ်ဖိုင်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ...

ကျွန်တော် သွေးပျက်သွားရတယ်။ နေသန်ကို စောင့်ကြည့်ကင်း ရာနဲ့ စောင့်ကြည့်နေပုံတွေ။ အလုပ်လုပ်နေပုံတွေ။ နောက်ဆုံး နေသန်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတဲ့ မြင်ကွင်း။

“အား!”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ရင်ပွင့်မတတ် အော်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီ ဗီဒီယိုဖိုင်ထဲမှာ တကယ်ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်သွားသူတွေက လူးကပ်(စ်)ရဲ့ ညာလက်ရုံး ဖရက်ဒီနဲ့ နောက်တစ်ယောက်။ သွေးတွေ လူး ပေးပြီး လဲကျသွားတဲ့နေသန်ကို အနီးကပ်လာကြည့်ပြီး တံတွေးနဲ့ တွေး သွားသူကတော့ လူ့မိစ္ဆာကြီး လူးကပ်(စ်)ပါ။ အတော်ရက်စက်ကြတာပဲ။ လူးကပ်(စ်)ရဲ့လောဘနဲ့ အတ္တဟာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ ဝန်မလေး ဘူးဆိုတာ သက်သေခံနေပါပြီ။

အဲဒါကြောင့်လည်း သူ ကမ်းလှမ်းတာကို လက်မခံလို့ နေသန်ကို သတ်ပြီး ဆော့ဝဲလ်ယူသွားတာပေါ့။

တခြားဖိုင်တွေ ဖွင့်ကြည့်တော့လည်း လူးကပ်(စ်)ရဲ့ ရက်စက်မှု တွေကို ထပ်တွေ့ရပါတယ်။ မကြာသေးခင်ကမှ ရောဘတ်ဆိုတဲ့ ကွန်ပျူတာပညာရှင် လူငယ်သေသွားတာလည်း လူးကပ်(စ်)ရဲ့လက်ချက်ပါပဲ။ ပြီးတော့ အိန်ဂျယ်ရဲ့အစ်မ ဟန်နီနဲ့ သူ့ချစ်သူ ဒီလင်းကို လုပ်ကြံဖို့ ဖရက်ဒီ ကို ခိုင်းနေတဲ့ ဗီဒီယိုဖိုင်ကိုလည်း တွေ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး လုပ်စရာရှိတာကိုပဲ လုပ်လိုက် ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ အသင့်ယူလာတဲ့ မင်မိုရီစတစ်ထဲကို လူးကပ်(စ်)ရဲ့ လုပ်ကြံမှု ဗီဒီယိုဖိုင်တွေကို မောင်းပို့လိုက်တာပါပဲ။

ဂိမ်းအိုဗာပဲ လူးကပ်(စ်)။ ဒီနွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ပဲ။

ကျွန်တော် S-2 ထဲက တိတ်တဆိတ်ပြန်ထွက်လာတဲ့အထိ လုံခြုံ ရေးတွေ ပြန်မရောက်ကြသေးပါဘူး။ ခုနက မီးလောင်တဲ့ကိစ္စကို ဖြေရှင်း နေတုန်း ထင်ပါရဲ့။

မင်မိုရီစတစ်လေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး အခန်းဆီ ကျွန် တော် ပြန်ခဲ့တယ်။

အခန်းထဲရောက်တဲ့အထိ စိတ်လှုပ်ရှားတာ မပြေသေးပေမယ့်လည်း ချစ်ရတဲ့ အိန်ဂျယ်ဆီကို အီးမေးတစ်စောင်တော့ ပို့လိုက်ပါသေးတယ်။

Game over,

We are win.

လို့လေ။

(၂၁)

ဒီနေ့မနက်ရဲ့ နေရောင်ခြည်ဟာ မြင်ဖူးခဲ့သမျှထဲမှာ အသစ်လွင် အတောက်ပဆုံးလို့ ထင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အလင်းဆုံးနေ့ဆိုရင် ဒီနေ့ဟာ လူးကပ်(စ်)ကို အမှောင်ထဲ အရောက်ပို့မယ့်နေ့ပေါ့။

ကျောင်းမတက်ဘဲ တာဝန်ကျဆရာဆီမှာ အရေးပေါ်ခွင့်တိုင်ပြီး ဘိုနီဆီကို အရင်သွားလိုက်တယ်။ ဖြစ်ပျက်သမျှကို ရှင်းပြလိုက်တော့ ဘိုနီ တစ်ယောက် အံ့သြလွန်းလို့ သူ့နားသူတောင် မယုံနိုင်တဲ့ ပုံစံနဲ့

“ဟာ ... ဒီအတိုင်းဆိုရင် လူးကပ်(စ်)က ယုတ်မာလှချည်လား ကွာ၊ ဒီ ... ဒီကိစ္စကြီးကို မင်း ဘယ်လိုဆက်လုပ်ချင်လဲ ဒီမွန်း”

ကျွန်တော် တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီးမှ မင်မိုနီစတစ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရင်း ...

“ဒီစက်ထဲမှာ ခုနက ငါပြောတဲ့ လူးကပ်(စ်)ရဲ့ ယုတ်မာပက်စက်မှု ဒီဒီယိုဖိုင်တွေ အကုန်ပါတယ်၊ မင်းလုပ်ပေးရမှာက”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ကျွန်တော်ဖုန်းက အသံမြည်လာပါတယ်။ ဇွန်ကိုင်းလိုက်တော့ လူးကပ်(စ်) ဖြစ်နေတယ်။ လူးကပ်(စ်)က အေးစက်မာတော့နေတဲ့အသံနဲ့ ...

“ဒီမွန်း ... မင်းလက်ထဲက ဟာဒစ်ကို ဆယ်မိနစ်အတွင်း မြို့သိလာပေးပါ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ လူးကပ်(စ်)”
ကျွန်တော် ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်တော့ လူးကပ်(စ်)က တဟားဟား ရယ်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးမှ ...

“မင်းက အကြောင်ပြန်ရိုက်နေတာပဲ ဒီမွန်းရ မင်းကို ငါပေးထားတဲ့ ဟာဒစ်ထဲက ဆော့ဝဲလ်ကို အဖြေရှာလို့ရသွားပြီဆိုတာ ငါသိပြီးပြီကွာ၊ ခုချက်ချင်း မင်း အဲဒါကို လာမပေးဘူးဆိုရင် ... နားထောင်ကြည့်”

ဖုန်းထဲကနေ ဖြန့်ခနဲ ပါးရိုက်လိုက်တဲ့ အသံနဲ့အတူ နာနာတူတူ တူင်အော်လိုက်တဲ့ အိန်ဂျယ်ရဲ့အသံကိုပါ ကြားလိုက်ရတယ်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတဲ့ အိန်ဂျယ်အသံလေးက နားထဲ ပူပူလောင်လောင် တိုးဝင်လာပြန်တယ်။

“ဒီ ... ဒီမွန်း ကျွန်မကို လူးကပ်(စ်) ဖမ်းပြီး နှိပ်စက်နေတယ်၊ ဆော့ဝဲလ်အကြောင်း သူသိပေမယ့် လာမပေးပါနဲ့ ရှင် လုပ်စရာရှိတာကိုပဲ ဆက် ... ဆက်လုပ်”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ နောက်တစ်ခါ ရိုက်လိုက်တဲ့အသံ ထွက်လာ

၁၄၁ နိဗ္ဗာန်

ဝါတယ်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးက သွေးတွေဟာ ဆူပွက်ပြီး အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာရတယ်။

လူးကပ်(စ်)ကပဲ ဖုန်းကို ပြန်ယူလိုက်ပြီး ...

“ဒီမွန်း ... ဒီမွန်း ... မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ခါလေးပဲ အပြင်မှာ တွေ့တာကို လုံလုံပြီလို့ ထင်နေလားကွ။ ငါ့မှာ မျက်စိတွေ၊ နားတွေ အများကြီးပါ။ မင်း ... ခုချက်ချင်း အဲဒီဆော့ဝဲလ် လာမပေးရင်တော့ ငါ အပေါ်သစ္စာဖောက်တဲ့ မင်းကောင်မလေးလည်း လက်သည်မပေါ်ဘဲ မတော်တဆမှုနဲ့ ဘဝပြောင်းသွားလိမ့်မယ်ကွ”

“လူယုတ်မာကြီး”

လူးကပ်(စ်)က တဟားတဟား ရယ်ပြန်တယ်။

“ဟေ့ကောင် ဒီမွန်း ... မင်းလက်ထဲက ဆော့ဝဲလ်ဟာ ဘယ်လောက်စာန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်။ အဲဒါကို မင်းချစ်ရတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့လည်း လဲဖို့ တန်ပါတယ်ကွ။ အေးအေးဆေးဆေး လာပြန်လဲစမ်းပါကွာ။ မင်းကို ငါ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်လိုက်ပြီးမှ လူးကပ်(စ်)ကို အေးအေးစက်စက် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ကျုပ် အဲဒီဆော့ဝဲလ်ကို အခု လာပေးမယ် လူးကပ်(စ်)၊ ရှိမိကို သာ ဘာမှထပ်မလုပ်ပါနဲ့”

“စိတ်ချပါကွာ။ မင်းကို စောင့်နေတဲ့ ဆယ်မိနစ်အတွင်း လက်ဈေးနဲ့တောင် မတို့တော့ပါဘူး။ အဲ ... ဆယ်မိနစ်ကျော်သွားရင်တော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ... ဟဲ ဟဲ”

“တောက်!”

လူးကပ်(စ်)နဲ့ ဖုန်းပြောပြီးတော့ ဘိုနီက ဝိုးရိမ်အသံနဲ့ ...

“ဒီမွန်း ... မင်း သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ အဲဒီလူကြီးက မင်းတို့

လည်း ပြန်လွှတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ကျွန်တော်က ဘိုနီပုခုံးကို တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ။ အဲဒီလူကြီး ငါ့ဆီက ဘာမှမရစေရပါဘူး။ မင်းသာ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်ထား။ စိတ်ချမယ်နော် ဘိုနီ”

“အေးပါကွာ”

ဘိုနီကို မှာစရာရှိတာတွေ သေသေချာချာ မှာပြီး လူးကပ်(စ်)ဆီ ထွက်လာခဲ့တယ်။

လမ်းမှာ ဆုတောင်းလာတာကတော့ ဒီနေ့မှ အင်တာနက်ကွန်နက်ရှင်တွေ လုံးဝကျမနေပါစေနဲ့လို့။

အဲဒီလောက်လေးပါပဲ။

(၂၂)

ဆယ်မိနစ်အတွင်း ကျွန်တော် ရောက်သွားပါတယ်။ ထိုင်ခုံမှာ ကြိုးနဲ့ တုပ်ခံထားရတဲ့ အိန်ဂျယ်ကိုလည်း စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဟာဒစ်ကို လူးကပ်(စ်)ဆီ ပစ်ပေးလိုက်ရင်း ...

“ရော့ ... ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ ဆော့ဝဲလ်၊ ရှိစို့ကို လွှတ်ပေးတော့”
အိန်ဂျယ်ဆိုရင် သူ မသိမှာစိုးလို့ နာမည်ရင်းကို ပြောလိုက်တာ

ပါ။

လူးကပ်(စ်)က ...

“မလောပါနဲ့ ဒီမွန်းရာ၊ ငါ ဆော့ဝဲလ်ကို စစ်ကြည့်ပါရစဉ်းကွ”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ လူးကပ်(စ်)က ကွန်ပျူတာနဲ့ဟာဒစ်ကို ချိတ်ဆက်ပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

ပြီး ... အားရကျေနပ်သွားတဲ့ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့ ...

“ပြောင်မြောက်လှတဲ့ ဖြေရှင်းချက်ကြီးပါလား။ သိပ်တော် ဒီမွန်းမင်းလို တော်တဲ့ပညာရှင်တစ်ယောက် လောကကြီးက စိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားရမှာကိုတော့ နှမြောသားကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ... တမလွန်မှာတော့ မင်း သူငယ်ချင်း နေသန် စောင့်နေမှာပါ။ အဲဒီမှာပဲ ဆော့ဝဲလ်တွေ ဆက်ရေးကြပေါ့ကွာ ... ဟား ဟား ဖရက်ဒီ ... စလိုက်တော့”

စကားဆုံးတာနဲ့ သူညာလက်ရုံး ဖရက်ဒီက သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါတယ်။

“မလုပ်ပါနဲ့”

လှမ်းအော်လိုက်တဲ့ အိန်ဂျယ်ကို လူးကပ်(စ်)က ဆံပင်တွေ ဆောင့်ဆွဲလိုက်ရင်း ...

“သစ္စာဖောက်မ ပါးစပ်ကို ဝိတ်ထားစမ်း၊ ပြီးရင် ... နင်လည်း လိုက်သွားရမှာ၊ ဆိုင်းလန့်စကားကျောင်းထဲမှာ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို မြှုပ်နှံ ခြေလွှတ်တွေ အများကြီးပဲ ... ကြားလား”

သူ့စကားဆုံးဆုံးချင်းမှာပဲ ကျွန်တော်က သွေးအေးတဲ့ပုံစံနဲ့ တစ်ဆုံးချင်း ပြောလိုက်တယ်။

“လူးကပ်(စ်) ... ခင်ဗျား ဒီမနက် ခင်ဗျားရဲ့ S-2 အခန်းကို စစ်ကြည့်သေးလားဗျ”

“ဘာ”

လူးကပ်(စ်)ရဲ့အသံဟာ ဟိန်းထွက်သွားတယ်။ မယုံကြည်တဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြူးကြည့်လာပြီး ...

“မင်း ... မင်း ... ဘာတွေ သိထားလို့လဲ ဒီမွန်း”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဖရက်ဒီက ဝင်ပြီး ...

“လူးကပ်(စ်) ဒီကောင် ဘာတွေပဲ သိထားသိထားပါ ... ခဏ နေရင် ဒီကောင်ပါးစပ် ပိတ်သွားတော့မှာပဲလေ”

ကျွန်တော် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ခင်ဗျားတို့က လျော့တွက်တာကိုး၊ လူးကပ်(စ်) ... ခုပဲ ခင်ဗျား ရဲ့ကွန်ပျူတာနဲ့ အွန်းလိုင်းပေါ် ခဏတက်ကြည့်လိုက်ပါ။ ကြည့်ချင်တဲ့ သတင်းဝက်ဆိုဒ်ကို ကြည့်လိုက်”

သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဆွတ်နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ လူးကပ်(စ်) ... ဝက်ဆိုဒ်တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာတော့ ဘိုနို လှမ်းပို့ထားတဲ့ ဆိုင်းလန့်စကားက လူးကပ်(စ်)ရဲ့ ယုတ်မာမှု ဗီဒီယိုဖိုင်တွေဟာ အွန်လိုင်းမှာ ပြန့်နေပါပြီ။

“ဟာ”

သွေးဖျက်ချောက်ချားသွားတဲ့ပုံစံနဲ့ လူးကပ်(စ်)ဟာ တီဗွီချယ်နယ် တစ်ခုကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်။ တီဗွီချယ်နယ်တိုင်းမှာ ဘာရိတ်ကင်း နယူးဆိုပြီး ထုတ်လွှင့်နေတာကလည်း သူ့ရဲ့ရက်စက်ယုတ်မာလှတဲ့ သတင်း တွေပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ သူ့တပည့်တစ်ယောက် အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာပြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်နဲ့ ...

“လူးကပ်(စ်) ... ကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံးကို ရဲနဲ့ စစ်တစ်က ပိုင်းထားပြီးပြီ”

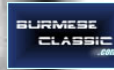
လက်နက်ကိုင်ရဲတချို့ အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာကြပါတယ်။

လူးကပ်(စ်)ကတော့ အရုပ်ကြိုးပြတ်ပုံစံနဲ့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား လေရဲ့။

အဲဒီအချိန် မြို့တော်ရဲ့လမ်းဆုံလမ်းခွက ပရိုဂျက်တာတွေမှာလည်း လူးကပ်(စ်)ရဲ့ ယုတ်မာမှုတွေကို တစ်နိုင်ငံလုံးသိအောင် ပြသလျက်ပေါ့။

ကျွန်တော် အိန်ဂျယ်ဆီ ပြေးသွားပြီး တုပ်နှောင်ထားတဲ့ ကြီး တွေကို ဖြည်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ... လွတ်ထွက်မသွားရအောင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားလိုက်ပါတော့တယ်။ အိန်ဂျယ်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ လည်း ဝမ်းသာမျက်ရည်တွေဟာ အိုင်ထွန်းလို့ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် တကယ်ကို တစ်မိုးသောက်ခဲ့ရ ပါပြီ။

(၂၃)

ကျောင်းတော်ရဲ့ အကျယ်ဆုံးသော ဟောခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေအပြင် ခြို့ပေါ်က ရပ်မိရပ်ဖတွေပါ စုရုံးရောက် ရှိနေကြတယ်။ အားလုံးဟာ လတ်ဆတ်တဲ့အပြုံးတွေကိုယ်စီနဲ့ပေါ့။ စကား ပြောသံ၊ ရယ်သံတွေဟာလည်း စည်ဝနေပါတယ်။

ခဏကြာတဲ့အချိန်မှာပဲ ကျောင်းရဲ့အကြီးဆုံး အုပ်ချုပ်မှုအပိုင်းကို တာဝန်လွှဲယူလိုက်တဲ့ သောမတ်က စင်မြင့်ပေါ် တက်လာပါတယ်။ ပရိသတ် တွေအားလုံးဟာ ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်သွားလေရဲ့။

သောမတ်က ...

“ဒီကနေ့ ကျောင်းတော်ရဲ့ စိတ်မကောင်းစရာနေ့ရက်တွေဟာ လွန်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။ တိတ်ဆိတ်အေးစက်တဲ့ အငွေ့အသက်တွေ လွှမ်းမိုးခဲ့

တဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးဟာလည်း နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာတရားတွေနဲ့ ပြန်လည် နိုးထခဲ့ပါပြီ”

(လက်ခုပ်သံများ)

“လူးကပ်(စ်)ရဲ့ အတ္တနဲ့လောဘတွေကြောင့် ကြွေလွင့်သွားခဲ့ရတဲ့ ပညာရှင်လူငယ်တွေအတွက် ဝမ်းနည်းမှုအထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ အားလုံးပဲ တစ်မိနစ် ငြိမ်သက်ပေးကြပါ”

ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ အားလုံး ငြိမ်သက်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်ကြတယ်။

သောမတ်ကပဲ ...

“ဒီနေ့ ဒီကျောင်းတော် မေတ္တာတရားတွေနဲ့ ပြန်လည်နိုးထနိုင်စေ ဖို့ အဓိကလုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်လည်း ရှိနေပါတယ်။ သူကတော့ ဒီမွန်းလို့ ခေါ်တဲ့ လူငယ်ကျောင်းသားပညာရှင်လေးပါပဲ”

အဲဒီခဏမှာပဲ ဒီမွန်း... ဒီမွန်းဆိုပြီး ကျွန်တော်နာမည်ကို သံပြိုင် အော်လိုက်ကြတဲ့အသံဟာ ကျောင်းထဲမှာ ဘဝင်ညံ့သွားပါတယ်။

ခုတော့လည်း ကျွန်တော်ရဲ့ကျောပေါ်မှာ ကပ်နေတဲ့ အတိတ်ဆိုတဲ့ ခြစ်ချနိုင်ခဲ့ပြီးပေါ့။ အထင်သေး၊ ရှောင်ဖယ်ခဲ့ကြတဲ့ အကြည့်တွေ၊ စကားလုံး တွေကိုလည်း တော်လှန်လိုက်နိုင်ပြီပေါ့။ ဒါဟာ ဒီမွန်းဆိုတဲ့ နတ်ဆိုးနာမည် နဲ့ကောင်ရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေပေါ့လေ။ အသက်ပေးသွားရတဲ့ နေသန်အတွက် တော့ ဘာပြန်ရနိုင်တော့မှာမှီလို့လဲကွယ်။

ဝမ်းသာဝမ်းနည်းစိတ်တွေနဲ့အတူ ကျွန်တော်ပါးပြင်ပေါ်ကို မျက် ရည်တွေ လိမ့်စီးကျလာလေရဲ့။ နံဘေးက အိန်ဂျယ်ကတော့ ကျွန်တော်

လက်ဖဝါးကို ပိုပြီး တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လာတယ်။

သောမတ်က လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး အသံတွေ တိတ်သွား
တော့မှ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီမွန်းကိုယ်တိုင် ဆန္ဒပြုတောင်းဆိုထားတဲ့ အချက်ကလေးတွေ
ကိုလည်း ဒီနေရာကနေ ပြောပါရစေ၊ ဒီမွန်းက ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်လိုက်တဲ့
ဒီကျောင်းတော်မှာ အရင်ကလို အစွန်းရောက်တဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှု၊ နေထိုင်မှု၊
သင်ကြားမှုပုံစံတွေကို ပြောင်းပြီး နွေးထွေးစွာ ပညာသင်ကြားရတဲ့ ကျောင်း
တော်ကြီး ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ လှပတဲ့ ဆန္ဒပြုတောင်းဆိုမှုဖြစ်တဲ့အတွက်
ဒီကျောင်းတော်ရဲ့ စနစ်ဟောင်းတွေကို ပယ်ဖျက်ပြီး လူငယ်တွေရဲ့ အနာဂတ်
လှပဖို့အတွက် နည်းလမ်းကောင်းတွေနဲ့ ပြန်လည်ပတ်သွားမှာပါ။ နောက်
တစ်ချက်က ဒီကျောင်းတော် ပြန်ဖွင့်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဒီမွန်းက
ကွယ်လွန် သွားပြီဖြစ်တဲ့ သူ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ရေးသားဖန်တီးခဲ့တဲ့
အကျိုးပြုဆော့ဝဲလ်တစ်ခုကိုလည်း ဒီနေ့ပဲ အခမဲ့ မှုဝေသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
နောက်ဆုံးတစ်ချက်ကတော့ ... အဲဒီဆော့ဝဲလ်တစ်ခုကြောင့် ဒီကျောင်း
တော်ဟာ သွေးသစ်လောင်း ပြန်နိုးထသက်ဝင်ခဲ့တာမို့ ဒီကျောင်းတော်ရဲ့
နာမည်ကို အဲဒီဆော့ဝဲလ်နာမည်ဖြစ်တဲ့ **ရင်စည်းမခြားကျောင်းတော်** ...
ဆိုပြီး အမည်နာမ ပြောင်းလဲလိုက်ကြောင်း ပြောကြားချင်ပါတယ်”

မိန့်ခွန်းကို အဆုံးသတ်ပြီး သောမတ်က စက်ခလုတ်တစ်ခုကို
နှိပ်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကျောင်းမုခ်ဦးပေါ်မှာ အုပ်ထားတဲ့
ကတ္တီပါစဟာ ပျော့ကျသွားပြီး “**ရင်စည်းမခြားကျောင်းတော်**” ... ဆိုတဲ့
ပလက်တီနမ်စာလုံးကြီး ပေါ်လာပါတော့တယ်။

“**ရင်စည်းမခြား ကျောင်းတော်**”

“**ရင်စည်းမခြား ကျောင်းတော်**”

“.....”

“.....”

“.....”

လူတွေရဲ့ ကောင်းချီးဩဘာပေးသံတွေဟာ ဟိုး မိုးယံထိ လွင့်ပွဲ
သွားလေရဲ့။

အိန်ဂျယ်ရဲ့လက်ကိုတွဲပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကျောင်းလမ်း
အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ အသာရပ်ပြီး
ကျောင်းတော်ကြီးဆီ ပြန်လှည့်ကြည့်မိပြန်တယ်။ ခုတော့လည်း ကျောင်း
တော်ကြီးဟာ အနာဂတ်အတွက် ပညာတတ်လူငယ်တွေကို မွေးဖွားပေးဖို့
အားမာန်သစ်တွေနဲ့ ဝင့်ကြားလို့၊ နွေးထွေးတဲ့မေတ္တာတရားတွေကလည်း
လန်းပွင့် ဝန်းခလို့ပေါ့။

အဆုံးစမဲ့ကောင်းကင်ဆီ ပြန်ငေးရီလိုက်ပြီး ရင်ထဲက စကားတစ်
ခွန်းကို ကျွန်တော် အထပ်ထပ် ဆိုနေမိပါတော့တယ်။

“သူငယ်ချင်း နေသန်ရေ ... ခုတော့ မင်းဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွား
ပြီပေါ့ကွာ၊ ကျေနပ်လိုက်တော့နော် ... သူငယ်ချင်း၊ လူတစ်ယောက်တာ
တစ်ဘဝပဲ ပိုင်ပေမယ့် အွန်လိုင်းသမိုင်းမှာတော့ မင်းနာမည်ဟာ ထာဝရ
တည်မြဲနေမှာပါကွာ”

ဒီစကားတွေကိုသာ နေသန် ကြားမိရင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီးကို
ပြုံးနေမှာပဲလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်လိုက်ပါတယ်။

ခုချိန် သူ မတွေ့နိုင်တော့ပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦးက
တော့ သူ့နာမည်ကို တမ်းတရင်း ရင်စည်းမခြားကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ရင်ခွင်
ထဲမှာ ...။ ။

လေးစားစွာ

၁၃၇၄ ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၄ ရက်
မနက် ၆ နာရီ ၄၄ မိနစ်

BURMESE
CLASSIC
.com

ထွက်ပြီးလုံးချင်းဝတ္ထုများ

#၁	ချစ်သူရေတဲ့ ရည်းစားစာ	(ပို့ဒီယို)
#၂	ချစ်သူဂုဏ်တဲ့ ခေတ်သစ်ခေင်	
#၃	ချစ်သူပြောတဲ့ ရည်းစားစကား	(ပို့ဒီယို)
#၄	အဖို့ဝင်	(ပို့ဒီယို)
#၅	ချစ်လို့	(ပို့ဒီယို)
#၆	ခေါ်မက်အက်ဆေး	(ပို့ဒီယို)
#၇	ဟန်းနီးမွန်း	(ပို့ဒီယို)
#၈	စုပါဆန်းဒေး	
#၉	ဖူးစာကွန်ရက်	(ပို့ဒီယို)
#၁၀	သုငယ်ချင်းခိုင်ယာရီ	
#၁၁	ရိုးမြေကျသီဒိုရီ	(ပို့ဒီယို)
#၁၂	ယန်သီးမက်ဆေ့ချ်	(ပို့ဒီယို)
#၁၃	ကျောင်းမိန်း	(ပို့ဒီယို)
#၁၄	ရာသက်ပန်ပရိုဂရပ်	(ပို့ဒီယို)
#၁၅	လေဒီစာအုပ်ကြီး	(ပို့ဒီယို)
#၁၆	ကြည်နူးရာ ကြေကွဲရာ	
#၁၇	အမှန်းမဲ့ဝန်	(ပို့ဒီယို)
#၁၈	အမည်ပေါက်သမီးရည်းစား	
#၁၉	အမှန်းမိန်း	(ပို့ဒီယို)